पद पाए ।।जी. ६।। इण लोकें सुख संपदारैं ।। परभव देव विमाण । उत्कृष्टी भगति करें तो । पावें पद निरवाण ।।जी.७।। इत्यादिक गुण छै गणारैं । कया कठालग जाए । गावें निज मुख सरस्वतीरैं ।। तोपिण पार न पाए ।। जी० ८ ।। १६ सें ६३ भलोरें ।। जैपर मे वरमाल ।। जाप जपैं जडावजीरैं । कातिक दीपकमाल ।। जी. ९ ।। इति ।।

चोवीमी का २४ पद

दोहा ।। अरिहंत सिद्ध समरुं सदा । आचारज उवज्झाय । गुण गाऊ जिनराजना । विघन हरो महाराज ।। १ ।। ढाल ।। रसीयाना गीतनी' ।। पद १ ।।अंतरजामी हो आद जिणंद तूं, तो सम अवर न कोय हो ।। सोभागी ।। तू सिवदाता हो भिराता जगतेंमैं दीज्यो दर्शण मोय हो । सो. । अ: २ ।। आकडीः मा मरुदेवा रो ओदर उपन्या । नाभि रायजीरा नंद हो । सो० । जुगल निवारण जननी तारेंया । प्रगम्या पूनम चंद हो । सो० । अ. २ ।। कचनवरणी हो धनुष्य पांचसो । दिप २ करती देह हो ।। सो ।। लाखचौरासी रो पूरव आउखो । जांणै देखे तेह हो ।। सो० ।। अ. ३।। प्रथम परण्या हो पदमणि प्रेमसू । प्रथम बैठा राज हो ।। सो ।। एकसो पुत्र दोए पुत्री भली । सार्या आतम काज हो ।। सो. ।। अ ४ ।। भोग तजीनें हो संजम आदर्यो । कीनो पर उपगार हो । सो. । आद करी जिन धर्म दीपावियो ।। तीरथ थाप्या चार हो० । सो. ।। अ ।। ५ ।। बीस हजार हो मुनि मुगतें गया ।। समणी मैंस चालीस हो । सो

कमल सेन हो मरज सीस कर्या । जग तारण जगदीस हो । सोभाः म तर' ६ ॥ चोत्रीस अतिशय हो । वाणी ३५ से ॥ द्वादश गुण भरपूर हो । सो । नित २ होज्यो हमारी वंदणा । पोह उगंते घर हो । सो भ तर' ७ ॥ प्रथम राजा हो प्रथम मुनिवर । इणदीप भरत मोम्झर हो ।सो॥ प्रथम तीर्थंकर प्रथम केवली । मोक्ष्या मुगल द्वार हो ॥ सो ॥ भ तर' ८ ॥ समत १९ से हो । माहा सुध १२ नै । वैपुर संघकल हो ॥ सो ॥ वे कर जोड़ी हो यदे अडावजी । करज्यो हमारी सार हो ॥ सो ॥ भ तर ९ ॥ इति ॥

॥ पद २ ॥

जंबूदीप रा भरतमें ॥ अयोध्या विख्यात॥ भजन नमो जित-सत्रू राय तुमै पिता । विजियादे तुम मात । भज भाविकाः १ ॥ तीन ग्यान साथ लिया ॥ उदरवस्या नव मासै । बीस करी जननी तणी । नरपत दीस्या वासे ॥ भज २ ॥ जनम थयो जिनराजनो । अजितं दीया सुध नांमै ॥ भ ॥ भोग तजी संजमै लियो । पोहोत्या अविचल ठांमै ॥ भज' ३ ॥ सुखदाय साचे तुवा । तारे रया दुखदाय । भ ॥ धर्मीनै धन सुंपियो । पापी दिया भिटकाय ॥ भज' ४ ॥ तुम सरीखा मोए ठालसी । तो कुण तारणहार ॥ भ ॥ विरद विचारी भावरो । मारी वेगीज्योसार ॥ ॥ भ ५ ॥ के महलायत सांपड़ी के सुभ करम कठोर । भ दिवरा ज्यो अवसर नहीं । तो राखीज्यो बाकीसी ठोर ॥ भ ६ ॥ मणिएहू भवना नहीं । सो तुम देवो बताय ॥ भ धीरज धर करवी करु । मनको भ्रम मिटाय ॥ भ ७ । तीर्थंकर दीवरा

नहीं । इण दुपमी आरा मांय ॥ अ. अतिसै नाणी छे नही । मैं किणनै पूछू जाय ॥ अ. ८ ॥ १६ सै बरसे ५३ नै ॥ वद पत्त फागण मास ॥ अ. ॥ जैपुर मांए जडावजी ॥ एम करै अरदास ॥ ॥ अज ॥ ६ ॥

पद ३ ॥ राग पिचकारी नी

रे जिन संभव साचो ॥ वा प्रभूकूं अब जांचोरै ॥ जी. आ. १ ॥ लेवो सरण मरण नहीं आवै किम नट थइने नाचोरे ॥ जि. २ ॥ नरप जितारथ । सैंन्या राणी । तस सुत चरण चित राचोरै ॥ जि. ३ ॥ इंद्र जालरा ख्याल जगतमै ॥ ते किम जाण्यो सांचोरै ॥जि. ४ ॥ अलप दिनाकी है जिनग्यानी ॥ क्याने करमरस पाचोरै ॥ जि. ५ ॥ सब स्वारथ के न्याती गोती ॥ मोए ममत मत माचोरै ॥ जि० ६ ॥ असी जाण आण मन समता छोड कूटंमको लांचोरै ॥ जि. ७ ॥ तज अग्यान नैत्रसूं ॥ करम कागद तुम बांचोरै ॥ जि. ८ ॥ अब ही चेत देत गरु हेला ॥ जांण जगत सुख काचोरै ॥ जि. ६ ॥ ५३ नं साल जडाव जैपुर मे । प्रभूजी मुज कर वांचोरै ॥ जि. १० ॥ इति ॥

पद ४ ॥ लावणी

धन ४ जबूकवरजी जोबन मे ममता । नगरी अजोध्या भली बिराजै । कचन कोटकी ओट सही । सुंदर मंदिर बाग वावडी । चौरासी बाजार कही ॥ मम्बर राजा इढकदीवाजा ॥ सिधारथ पटनार भइ । श्री अभिनदण नाथ निरजण । भव दुख भजण आप सही ॥ आकडी. १ ॥ तस्र कूखें तुम आण

उपन्या तीन ग्यान से सार सही ॥ चउदे सुपना रजनी मांहे देखी जननी हरष भई ॥ तेड़ाया पंडित परमात ॥ सुपन अर्थ सब बात कही ॥ श्री २ ॥ तुम कुल मडण अरिकुल खंडण ॥ अष्ट कर्मकू जीत सही ॥ राज काज कर संजम लेसी ॥ केरा दसी सुगत भई ॥ सुख सुख पाया बेल बधाया ॥ दान मान द साख दई ॥ श्री ३ ॥ गरम अवद पूरा कर जन्मा ॥ सुभ घला शुभ वार सही ॥ चोसठ इंद्र आसन कुवारी ॥ हिल मिल मंगल गाय रही ॥ पांच रुपकर मेरु ऊपर ॥ जिगमिग जोती लाग रही ॥ श्री ४ ॥ बाल प्याल कर जोबन वयमें, परएया पदमस नार सही ॥ राज पाट विलसी जग लीला, भोग रोग सम जाण लई ॥ कर फिरवाड़ रीष छीटकाई ॥ एक बरस लग दान दई ॥ श्री ५॥ चोथे ग्यान लियो जब संजम ॥ भ्रम नरम होय करम दई ॥ केवल ग्यान ने केवल दरशण ॥ लोकालोक प्रकास भई ॥ तीरथ थाप्या कर्मने खप्या ॥ जन्म जरा कोई मरण नहीं ॥ श्री ६ ॥ ३४ स अतिशय पेंतास बाणी तुम सम नाथा अवर नहीं । संशय छेद कियो चित निरमल । समकित जोत प्रकास भई । कई अनारी पार उतारी करम सारी सुगत लई ॥ श्री ७ ॥ उपगार वार निज आतम ॥ साध साधवी सार खड़ सुगत पथायो करत सार्या । अजर अमर पद थान सही । तीन लोक के मस्तक ऊपर । जोत में जोत प्रकास भई ॥ श्री ८ ॥ समत १६ से बरस ५३ ने । । प्रभू महिमा गुण पार नहीं ॥ मिस सवलेस देस जैपुर में ॥ आड लावणी अक्षत कह । फागण वद १२ स रविवारे । दर्शन दीजो आप सही ॥ श्री ८ ॥

पद ॥ ५ ॥ देसी सहेल्यांए आंबो मोडीयो

श्री सुमत जिनेसर वंदीए । कर जोडी हो नीचो कर सीस कै- विघन टलै समपत मिलै । सुखसाता हो पामै सू जगीस कै ॥ सु. १ ॥ आंकडी ॥ कुसलपुरी नगरी भली तिहां सोभै हो मेघ- रथ राजान कै । आंण अखडत तेहनी । प्रजा पालै हो । निज पूत्र मान के ॥ सू. २ ॥ तस राणी मंगलावती, जिन जायो हो त्रिलोकी नाथ कै । सुरनर नित पाए पडै । अ ग मोढी हो जोडी दोए हाथ कै ॥ सू. ३ ॥ दिन उ गै हरष बधावणा ज्यारै सायकहो । श्री सु मत जिणदके । दूजा देव मनावैता । किम भटको हो मूर्ख मतिमद कै ॥ सू. ४ ॥ आगै कदे देख्या नहीं । जो दे्ष्यां तो नहीं पायो मर्म कै ॥ सुगुरुसे डरतो रयो कुगुरु घाल्यो हो । मिथ्यात्वरो भ्रम कै ॥ सू ५ ॥ काल अनता भटकतां ॥ अवकै मिलिया हो । तू साचो देव कै । चर्ण समीपे राखज्यो । कर जोडी हो सारु नीतसेव कै ॥सू ६॥ जगतना देव डरावणा । केइ वैठा हो स्त्री ले सग कै ॥ शस्त्र विविध प्रकारना । रुठा टूंठा हो कर रंग विरग कै ॥ सू ७ ॥ जोग मुद्रा प्रभू आपरी । भवि पामै हो देख्या वैराग कै ॥ राग द्वेष जिणमे नहीं । सांचा जाणया हो । मोइ वीतराग कै ॥ सू ८ । १९ मै वरसै ५३ नै । जैपुर मांइ हो । फागण सुद वीजकै ॥ दीज्यो दर्शन जडावनै ॥ भरपाइ होए मोटीरीज कै ॥ सू ९ ॥

पद ॥ ६ देशी जवाड मानै प्यारां लागोजी

कुसुमपुरी नगरी भली । प्रभूजी हो श्रीधर राय उदारोरै ।

पद्मप्रभू प्राण प्यारोरे । होनी मानें जिम जाणो तिम तारोरे । भांकड़ी १ ॥ प्रमाद परगरखो । प्र । तम हुवे भरतारोरे ॥ प २ ॥ अग सुख आव्या भरमा । प्र । लागो संयम मारोरे ॥ पद ३ ॥ अजर अमर पदवी लई । प्र । सफल कियो अवता- रोरे ॥ पद ४ ॥ सिवरमणीरा मायगा ॥ प्र ॥ अविचल प्रीत वधारोरे ॥ पद ५ ॥ तुम माता तुम ही पिता । प्र । तुम ही भ्रात हमारोरे ॥ पद ६ ॥ खाना जात गुलामनै । प्र । जिम भाग्यो तिम धारोरे । पद ७ । भैरु मोए अवधारी । प्र । विनतड़ी अवधारोरे ॥ पद ८ ॥

पद ७ ॥ देसी रींढमलरीं

वाणारसी नगरी वखांण । श्री प्रभूजी । प्रतिष्ठैश राय सुजाण । हे रावी पोमावती माता तुमै जनीए । हाए । देव निरंजणोए । भव दुख भंजणोए । सुपारसनाथ भांकड़ी १ ॥ रूलियो मैं तो काल अनंत । श्री० । भजंय न आयो भव अंत । हे म्हेर करीनें सनमुख राखज्योए । हाएै ॥ २ ॥ तू ही निरंजण दीनदयाल । श्री । मेरो मारो सबसुख साल । हे सेवक जांणीनें । सरणे राखज्योए । हाएै ॥ ३ ॥ हूं अनादि अधम अनाथ जी । दुरबल वाली राखो निज साथ । हे सब लागीन करस्यूं चाकरीए । हाए चाकरीए । हाऐ ॥ ४ ॥ पाउ दरसण अवर न चाए । जी । पुद्गल मरमै मिटाए । हे म्हर उतारो मोह मद छाकरीए । हाऐ ॥ ५ ॥ भातम अनुमै कितै समाध । श्री । दरसन चारित्र ग्यानै अराध । हे हुकम हुवै तो हाजर होवस्यूं ऐ । हाऐ । ६ । म्हा सरीखा

नहीं आवै थांकी दाए । जी० । तोपीण थांरीठोरै वताए । हे दूर रही ने सनमुख जोवस्यूं ए । हाएँ ॥ ७ ॥कुधातु कनक सम थाए ।जी०। पथर पारस नाम धराए । हे हूतो माख्यापत । पार्स ध्यावस्यूं ए । हाऐ ॥ ८ ॥ १६ सै ५२ नै । सुखकार । जी० । माहा सुद जैपुर १२ म रविवार ॥ हे पार्मसू प्रसन्न थावो जडावस्यूं ए । हाऐ ॥ ६ ॥

पद ८, देसीं डफकीं

चदा प्रभू । चदा प्रभू । सरण होज्यो तेरो । च० । आकडी । ॥ १ ॥ लोक एकमें तपत जोतकी । सकल प्रकास चद केरो । चं० । ॥ २ ॥ म्हार्मीणराए लिखमा पटनारी । अंगजात तूं तिणकेरो । चं० । ॥ ३ ॥ नाम लियां नवनिधि घर आवै । भजन किया मिटै भवफेरो । च० ॥ ४ ॥ सरप सिंघ अगनी जल केरो । भूत-पिसाच टलै चेरो । च० ॥ ५ ॥ सात वीसन अरु पाप अठारा । करकै भजन तीरै तेरो । च० ॥ ६ ॥ संकटमाहे सरण तियारो । जो तुम नाम जपै गेरो । च० ॥ ७ ॥ माए मनोरथ चद पीवणरो । पग लछण चद' केरो ॥ च ॥ ८ ॥ तिणथी नाम चदजिण थाप्यो । जनक जात मिल सब तेरो । च० ॥ ६ ॥ १६ म ५३ न तेरम नै । इग्यारस सुद पख केरो । च० ॥ १० ॥ जैपरमाए जडाव कहत है । अब तो न्याव करो मेरो । च० ॥ ११ ॥

पद ६, देशी भीलारी

प्रभू जी नवमा सुरग थकी चव नरभव पायो हो । श्री सुवध जिणद । तीन ग्यान ले जननी कूखे आयाहो । जिणद । आकडी० ॥ १ ॥ प्र० काकदी सुगरीवधराधिप राया हो । श्री० ।

चवदे सुपना देख रामा सुत जाया हो । जि० ॥ २ ॥ प्र० । चौसट इन्द्र मिल कर म्होछव आया हो । भी० । छपन कुमारी हस २ मंगल गायाहो । जि० ॥ ३ ॥ प्र० । मनुष्य जन्मनी काया । उमास-वरखी हो । भी० संजम लेनें कीनी उत्तम करणी हो । जि० ४ ॥ प्र० ॥ मनडो मारो मिलवानें । उमायोहो । भी० । तन मन प्रसें । पिण आयो नहीं जावेहो ॥ जि० ॥ प्र० ॥ दीन्यो दरशण मोर कछु नहीं भाउ हो । भी० मारस सरल कर । फिर पाछी नहीं आउ हो । जि ॥ ६॥ । प्र० । सुवध सुवध दाता जगजीवन सिरताज हो ॥ भी०॥ जे तुम ध्याता ते पावे सुखसाताहो । जि० ७ । प्र० । माहा सुद पुनम प्रदे ने । जैपुर वासो हो । भी । जिनगुण गाया । पाम्या परम हुलासोहो । जि० ८ । प्र० । बे कर जोड़ जड़ाव कहे । मोय तारो हो । भी भवसागरमें मन्कन पार उतारो हो ॥ जि ६ ॥

पद । १० । सीतलजिन २ सार करो मेरी

दीढसिंह राय नंदा पटराणी । हांजी प्रभू जन्म लीयो धन मा तेरी ॥ सी १ ॥ तपत मिटाई जनक तन केरी । हां । गर्भ धर्मा मा कर फेरी ॥ सी २ ॥ सिखपी नाम सीतल जिन थाप्यो । हा ॥ गुणने पैसो मै मारी ॥ सी ३ ॥ जनम मरण की ताप बुझावो ॥ हा ॥ पग मिठ मुन मब फेरी ॥ सी ४ ॥ सात कर्म की सीन्यां सबीनें । हाजी : मोहमहिपत मोय लियो घेरी ॥ सी ५ ॥ मैं बलहीन मोहमहिपत म्होय दुख पाऊ । हा । तुम सग आंख न दे वेरी ॥ सी ६ ॥ १६ से १३न तेरस मै

। हा. । अबीर गुलाल उडै घैरी ॥ सी. ७ ॥ चावत दर्शन जडाव जैग्रमैं । हा. नहींतो बतावो । मुक्तिकी सेरी ॥ सी० ८ ॥ इतनी अर्ज गरजमै कीनी । हा. कै राखो चरणारी चेरी ॥ सी० ९ ॥

पद ॥ ११ । देसी मोत्यांरो गजरो भूली

सिहपूरी सुखकारो । बिनराज । विनय दिनारों । सुभ बेला सुभ वारो । तह्र कूंष लियो अवतारो । सूंणो भव प्राणी श्री हंस भजो बरनांणी । आंकडीः १ ॥ मात पिता सुख पाया । सुभ सुपन बिलोकी जाया । इंद्र चोस्ट मिल आया । इंद राण्यां मंगल गाया । सु. २ ॥ आतम अनुभव चीनो । तज भोग जोग तुम लीनो । समग सुधारस पीनो । लियो केवल ग्यान नवीनो सुभ ३ ॥ लोकालोक उजासो । कियो घाती कर्मनो नासो । जोतमें जोत प्रकासो । तिहां देखो जगत तमासो । सु. ४ ॥ तूं देवन को देवो । एक चीत करुं तुम सेवो । निज चरणामे लेवो । मुजै मुगतरीजमै देवो । सु. ५ ॥ कुगुरूको भरमायो । मन हिंसा धर्म बतायो । काल अनंत गमायो । अजू तुम दर्शन नहीं पायो । सु. ६ ॥ पुदगलको रस पाको । मैं तो जन्म मरण कर थाको । दर्शन होसी थांको । जद मिटसी रूलवो माको । सु. ७ ॥ थें छो पर उपगारी । अब राखो लाज हमारी । चाउं सेव तुमारी । मैं तो भर पाइरीजवारी । सु. ८ ॥ १९ से ५३ नै वद फागण १४ स दिनै । कवे जडाव ते धनै । तुम ध्यान धरै एक मनै । सु. ९ ॥

पद ॥ १२ । राग मोटीं जगमे मौवणी

वासपुज्य जिन वंदीए । जीकाइ कर जोडी हो उठी प्रभात ।

दर्शन न्यारा दिल बसे । श्रब दीज्योदो किरपा कर नाथ भाकड़ी ॥ १ तुम मात तुम ही पिता । श्रीकों तुम भ्राता हो । तुम प्राण आधार । तुम बिन देव न दूसरो । इण जगमें हो थाय तारण हार ॥ बास २ ॥ श्रमरेन चिंतामणि ॥ श्रीकों, मनवंछीत हो पूर्ण पुनजोग ॥ तेवो सुख उसारना ॥ थों शूर्ध हो सुधरे परलोग ॥वा० ३॥ भवसागर में भटक्या । दरशन करहो देखीयो मोय । नाच किया मैं मशानवा ॥ नरगा क्रिम हो रीजाणा छोय ॥ वा ४ ॥ ज्यों सुप साम्रणा ॥ श्रीको देपीन हो सु ज नाटक नाथ ॥ तो तुम राखो तुम करने ॥ निव राख्यू हो चरणामें राथ ॥ वा ६ ॥ के दुख पाया दपने ॥ श्रीकों ॥ तो कद दोहो तू म्भय मत नाथ ॥ रीज खीज दोन्यू मती । नहीं नांषू हो माल् तुम बांथ ॥ वा ६ ॥ पुन्यहीण करणी बिना ॥ म गू थी हो मनोरथ मास । पिण तुम विरद बीप्यारन । पूरीज्यो हो सही दीनदयाल ॥ बा. ७ ॥ वारे निर्मै श्रातमा ॥ श्रीकों मिन करणी हो इण तारण हार ॥ कनी इतनी बिनती ॥ तुम श्रागे हो सान्यो विषहार ॥ वा. ८ ॥ १६ से ४३ न ॥ मतो ॥ श्रीकों दिन दसमी हो वद फागण मास ॥ जैपुरमांए बडायने ॥ राखीज्यो हो चरणारी दास ॥वा ६ ॥ इति

॥ पद ॥ १३ ॥ देसी यढघर ताल लागीरे ॥

विमल मत दीजिएजी कर किरपा मुम साम ॥ घटे नही सुप आपरी ॥ वस लेतां न लागे दाम ॥ विमल क्रिन देवे हमारोरे लागे प्राणज्यू प्यारोरे ॥ वा १ ॥ करमकबेमोम-

णीजी। लग रहे तणोताण ॥ किण वीद साजू हाजरी ॥ मानै नहीं आवै अवमाण ॥ वी० २ ॥ चाकर मांगे चाकरीजी ॥ ठाकर मागे काम विना रुजगारनी चाकरी ॥ तुम क्युनी कराओ स्याम ॥वी०३॥ गुणवतानै तारस्योजी । तो कांइ आसान । पापी पलै पलै लागियो अब आपै बधाओ मान ॥ वी. ४ ॥ घनमै धन सब कूडताजी ॥ ए जगमै वीनहार ॥ निरधनसूं नेह दाखवो ए उतम घर आचार ॥ वी. ५ ॥ दिया अछता ओलंभाजी ॥ खमज्यो वारमवार ॥ सेवट तारै आतमा । पिण आप छो साखीदार ॥ वी ६ ॥ सुण सुख पाया सामजी ॥ तो मुक्त करोरीजवार ॥ खीज्या तो खिज मतै करो ॥ कैकाडो संसारसू वारै ॥वी.॥ कीनी इतनी विनतीजी । भावै जाणमजाण॥१६सै ५२ नै भलोजी ॥ जैपुर सेर्य काल ॥ फागण वद १ मे दीनै । प्रभू नामै मगल माल ॥ वी ६ ॥

पद ॥ १४ ॥ देसीनगरी काकंदी हो मुनीसर आइए

जमवती राणी हो ॥ जिनेसर ॥ माता तुमै पीता ॥ सिंहरथ नामै भूपाल ॥ सुण सुखदाता हो जगत विख्याता हो ॥ श्री० जिन ॥ अनत जिणद तु ॥ आ १॥ तुम सम ग्याता हो ॥ श्री० नही इण भरतमे दुपमी पचम काल ॥ सु० ॥ २ ॥ मनमे उमावो हो । श्री० नित पासै रहूं । पिण मुज कर्म कठोर ॥ सु० ३ ॥ सलाहा करता हो श्री०थासू मिलणरी ॥ बिच २ कर रैया जोड ॥ सु० ४ ॥ मगत अनती हो ॥ श्री० ॥ तुम हम मारैपी ॥ अतर मेरू समान ॥ ॥ सु० ५ ॥ इचरज मोटो हो ॥ श्री० टोटो भज

नैन ॥ रूस रया भगवान ॥ सु० ६ ॥ मैं अपराधी हो ॥ श्री० ॥ नाथी हुवे सया । नहीं पडी समकित सुज ॥ सु० ७॥ माफ करीजे हो ॥ अविनय असातना ॥ आप अम्याली अमूज ॥ सु० ८ ॥ समत १९ से हो ॥ श्री ॥ वद अमावस्या ॥ ४३ ने । फागण मास ॥ सु० ६ ॥ जैपुर मांय हो श्री आप जहावने ॥ निज चरणारी श्री दास ॥ सु० १० ॥

पद ॥ १५ ॥ देसी श्राज सहरमे जीहजामारू सीप

धर्म जिनसर मुज हीवडे बसो ॥ भूल नहीं खीण मात । सुरी जिन उठत बेठत सुवत जागीतां ॥ याद करूं दिनरात ॥ श्री ॥ ध० ऑकणी ॥ १ ॥ पुदगल वैरी ओ मुज केडे पडयो ॥ मीठो ठग दुख-दाय ॥ सु सानीधकारी हो ॥ तुम सरीखा हुवे । तो देउ दूरे हटाय ॥ सु ॥ ध० २ ॥ जिब तिया आगे हो । करीए खुसामदी । पट भराइ काज । सु । गरज न सारी हो निज गुण भूलियो ॥ ते दुख कम्के आज ॥ सु ॥ ध० ३ ॥ राग ने षेऊ दानु पोखिया । चोकी चारे कषाय ॥ सु ॥ आठ करमरो ओ घेरो लागीयो ॥ मिलवा न दे म्हाराय ॥ सु ॥ धमजी ४ ॥ तन मन तरसैहो ॥ दरशन देखवा ॥ तरस रया मुज नैन ॥ सु ॥ सरदचीया तो हम पासे नहीं ॥ किम विध आउ सैन ॥ सु ॥ ध० ५ ॥ चंद चकोरा ओ मोरा मोहघन ॥ पतिवरता पति षेम ॥ सु ॥ इण विद चाउ ओ दर्शण आपरो ॥ पिण आइसे केम ॥ सु ॥ ध ६ ॥ दीना विलाप ओ किम पेर तुम करै ॥ कर करुणा क्षीरपाल ॥ सु ॥ दीजे दरशण परसन

होयनै ॥ सेनग सामो जांण ॥ सू ॥ ध० ७ ॥ तुंम निरहै दिन दोरा नाथजी ॥ खीण जावै छै मास ॥ सु ॥ पतलीचाछै ओ पाणी खमै नहीं निस दिन जाय उदास ॥ सू ॥ ध० ८ ॥ समत १६ से ओ बरस ५३ न भलो । फागण सुध पख तीज ॥ सू ॥ जैपुर माए ओ जोडी जडावजी ॥ सुंण लीज्यो धर रीज ॥ सू ॥ ध० ६ ॥

॥ पद १६ ॥ राग पंथीडा वात कहूं धुर छेहनैरे ॥

सरणो हो सरणो सत जिणदनोरे ॥ दीज्यों भव २ मायरे॥ कीजे हो २ किरपानाथजीरे ॥ लीज्यो चरणा मायरै ॥ सरणो. आकडी. १ ॥ नगरी हो नागपुरी रलीयामणीरे ॥ वसुसैण भोपालरे ॥ अचलारे २ तसू पटरागणीरे ॥ सुंदीर रूप रसालरे ॥ स. २ ॥ स्वारथरे २ सीध विमाणथीरे ॥ विलसी सुर सुखसारहे ॥ चवनेरे आया मानव लोकैमेरे ॥ तीन ग्यान ले लाररे ॥ सूखभररे २ सूथी सेजमेरे ॥ जननी पाछली रातरे ॥ सुपनारे २ चवदै देखीयारे ॥ फल पूछयों प्रभातरै ॥ स ४ ॥ भाखेर २ वाणी अमी समीरे ॥ होसी पुत्र उदाररे ॥ उभयरे २ कुल उजवालैणोरे ॥ निज पर तारणहाररे ॥ स ५ ॥ जनमतरे सत हुई निज देसमेरे ॥ मिरगीमार निवाररे ॥ सूतकरे २ कारज सहूकियोरे ॥ मिल कर छपन-कवाररे ॥ स. ६ ॥ चोसटरे २ इंद्र पदारियारे ॥ ले गया मेरुं मजाररे उछवरे २ बहु विद साचव्योरे ॥ जनीता जनक अपाररे ॥ सर. ॥ पोपीरै २ निज प्रवारनेरे ॥ पूरी मन की खतरे ॥ सउ

मिलारे २ श्रीपी विच्यारबार ॥ नाम दियो श्री संवरे ॥ स ८॥ बालकरे बालपणे लीला करीरे ॥ बरस २५ स हजाररे ॥ सीख्यारे २ कला बोहतररे ॥ परण्यां पदमल नाररे ॥ स ६॥ थाप्यारे २ पाट पिता तणार ॥ पदवी पाइ होप्रर ॥ ध्यारबरे ध्यार मिल्या छ हो बसीर ॥ लीन्यों आगम जोयरे ॥ स १० ॥ विलसीर २ सुख संसारनारे ॥ मिले लोकांतिक देवरै ॥ बोलरे २ ये कर जोड़नेरे ॥ ल्यो सजम सै मेवरै ॥ स ॥ ११ ॥ वरसीरे २ दांनज द करीरै ॥ जोग लीयो जगनाथरे ॥ चोकोर २ ध्यान सेत करीरै चढ़ो पुन निज साथरै ॥ स १२ ॥ तपजप र २ करी सलेखणारे ॥ धायो निरमल ध्यानरे ॥ घातीरे २ करम खपायर्नर ॥ पाया केवल ग्यानरे ॥ स १३ ॥ कवलरे २ प्रभ्या पालनैर ॥ वरस २१ स हजाररे ॥ तीर्थरे २ सुप मरजादियारे ॥ पोन्या सुगत मझाररे ॥ स १४ ॥ संवतरे १६ से ५३ मलोर। जैपुर शहरे मझाररे ॥ संतज रे २ जपे अडालजीरे ॥ वसंत पंचम सनवाररे ॥ मर १५ ॥

पद १७ राग वेगे पदारो मैलयी

कुथ जिनेसर नित नमू । ज्यांमें गुण अनंत । गावै निज मुख सरस्वती । तेह न आवे अ त ॥ कु थांकजी १ ॥ सबद रूप रस गंध नहीं । नहीं फरस नहीं भेद । देखण रचना आपरी । म्हो मन अधिक उमेद ॥ कु २ ॥ ग्यान दीपक घरमें नहीं । नहीं इण खेत्र समान । तुम सरीखी करणी नहीं । किण विध देख् भाय ॥ कु ३ ॥ राग घेख दोनु नहीं । मोह करम सिपो वीत

सुण कोपियोजी । किण तेडाया भूपाल । जानो निज २ थानकां जी । नहीं प्रणाउं मारी बाल । मल० ७ ।। मानभंग नृप चींतवैजी । मथुरा कर दिया सेर । महीला पुरी तिण अवसरेजी । घेर लीवी चौफेर । मल० ८ ।।आवण जावण रोकीयाजी । चिन्तातुर राजान । दी धीरज निज तातनें जी । उठं महाबलवान । मल० ९ ।। निज अकारे पुतलीजी । कचनमय रच लीन । भोजन सरस भरी तृतीजी । उपरमू ढक्कीन । मल० १० ।। न्यारा २ तेडियाजी । चोज करी राजान । झाल महित चित्रसालमेजी । बैठाया दे सनमान । मल० ११ ।। मिणगारी मा पूतलीजी । देखी विस्मय थाय । एवी नहीं कोइ अमतरीजी । तीन लोकरे माय । मल० १२ ।। अति आसक्त जाणी कराजी । दूर कियां ते ढाट । निकमी दूरगध आकरीजी । तुरत गयो मन फाट ।। मल० १३ ।। प्रतिबोध्या श्री मुख थकीजी । अवसर देखी ताम । मत राचो इण रूपमेजी नार नरकनो ठाम । मल० १४ ।। बेरागी मजम लीयोजी । मुकत्त गया जिन संग । जैपुर मांय जडावनेंजी । थारा दरशणरो उछरग । मल० १५ ।। १९ म बरस ५३नजी । फागण सुदी पखमाय । गुण गाया जिन राजनाजी । सुणता सिनमुख थाय ।। मल० १६ ।।

पद २०

राग अवके पीयर जाउ थारे कडाकड तीलाउं रे खटमल सुवादै । राजगिरी सुखकारी । गटसिंद्र पोलप्रकारी । मनडा मेरारे हारे म मुमो व्रत जिन भेरा । मुनी । तुम टालो भव २ फेरा । मुनी० ।। १ ।। सुमित्ररायकुलटीको । पोमाकोननणनीको

॥ म २ ॥ म्यांन अनंत प्रकासो । तुम देखो जगत तमासो ॥ म ३ ॥ त दवनको दवा । मै चाउ चरणकी सेवा । म० ४ ॥ म्हो मन मिलण उमावो । म ध्यान धरु सुख भावा ॥ म ५ ॥ सार करो हिव मारी । मेपानाथ तु मारी ॥ म०६ ॥ मं तु मन नहीं ए पिछाण्यो । मै पच कुमारो तांण्यो ॥ म ॥ म० ७ ॥ १६ म सुपवासो । मैपुर में प्रम हुलासो ॥ म० ८ ॥ ५३न फागण मासो । उद्दाव करी अरदासो ॥ म०६ ॥

पद २६ देशी कर हांरे नीरु नागरवेल

श्रीउरथ राजा तुमे पिताजी । कांइ बिजियादे तुम मात । चवदै सुपना दरशनजी । कांइ । आया तिरलोकी नाथ । श्रीसुखकारी मारा नमिए श्रीचंद जिणंद गाया होए आणंद । आकडी ॥ १ ॥ सु तारक हिइ छाकमेंजी । कांइ तु म सम अवर न कोए । अद्भुत रचना आपराजी कांइ । मुखडो इंदरजमोए । श्री० २ ॥ मन प्रसैं मिलवा मवीजी कांइ । प्रसण देखण नैंण । किम असावो मोमणी ॥ श्री कांइ । मिलकर मांचासैंण । श्री ॥ ३ मोए मिथ्यात अग्यानताजी कांइ । मारा निजगुण दिवा छिपाय । परगुणमांये फसैरहि ॥ श्रि ॥ मोग्र आयो किम दिद आय ॥ श्री० ४ ॥ अनंत ग्यान प्रमश करी । श्रि कांइ । देख रया जग न्याल । मकडी श्रिम मांय फसीश्री ॥ मानै आप तो जग निश्चल ॥श्री ५॥ अपएक प्रामम है कर्यो । श्रि कांइ । अपएक आपको साम ॥ तोकुमवा नहीं म्हार । श्री । सही सीधै कोज काज ॥ अ० ६ ॥ पद मनोरथ मारा । श्री कांइ । गीगन

कुसम सम होए। निरधन जे जे चिन्तवे । जी कांइ। ते ते निरफल होय ॥ जी० ७॥ ओछी पूंजी पायने में तो वोत कियो वोपार ॥ सेठ मिल्या तुम मारखा जी। मारी । करता रह्ज्यो सार ॥ जी० ८ ॥ १६ म वरस ५३न। जी कांइ जैपुर फागण मास ॥ कीसन पख तीथ ३ ने जी । थव पूरो जडाननी आस ॥ जी० ६ ॥

॥ पद ॥ २२॥ देसी नाथ कैसे गजको फंद छुडायो:

नेम प्रभू रापो सरण तुमारी ॥ एही अरज हमारी ॥ ने ॥ आकडी ॥ ससद वीजे नरपे सोरीपुरको, सेवाको नदन नीको । भवदुख भजण नाथ निरजन जादव कुल सिर टीको ॥ने० ॥१॥ तुम बिन देव अनेग जगत मे । ते मुज दाय न आवें ॥ छोड़ इमरत फल दाडम दाखा । नींवोली कुण खावें ॥ ने० ॥ २ ॥ फिरत अनाद नाद भव २ में ॥ दुखको छेय न पायो । दीन दयाल क्रिपाल मिल्या तू । अवके अवसर आयो ॥ ने० ॥ ३ ॥ इ मतहीन दीन तू समरथ ॥ जालो नाथ हमारी ॥ भवदधि माए। डूवत मारो । अपनो विरद विचारी ॥ ने० ॥ ४ ॥ तू ही तात मात अरू भिराता ॥ तू ही सेणसगेनो । तू सुखदायक सव विद लायक । प्यारो नेम नगीनो ॥ ने० ॥ ५ ॥ घरकी नार तार जम लीनो । अपनो कारज कीनो ॥ हमकूं विसार सार नही कीनी ॥ यो अपजस किम लीनो ॥ ने० ॥ ६ ॥ म ण ओलभा सभाल करीजे ॥ त मायक सोभागी ॥ अव ही तार सार कर मोरी भागदशा हम जागी ॥ ने० ॥ ७ ॥

१६स ४३न महा महीने ॥ सरब सातम सोमवारो ॥ मैंपुर मांय अडाव अपस है ॥ नाम प्रभू एक धारो ॥ ने० ॥ ८ ॥

॥पद॥२३॥ देसी मेंदी तो धावण धन गई॥

सुगधीरा हो गाडा मारूजी राय रतनक वाग मेंदी रायसी । भास्वसैच इन्त भस्त्रयों उपगारी हो जिनवरजी । क्ष मोमाद्– बीरा नन्द । भीजिनप्यारो छे । क्ष प्रभू पासस्रिचंद । मोक्षनगारो छे ॥ भांकडी ॥१॥ राजलीला सुख भोगवी ॥उप॥ क्ष लीनो सञम भार ॥भी २॥ कम्लम्पान प्रकासनै ॥उप॥ च्च पोमा सुगत मोम्फार ॥भी ३॥ भवसागरमे भरमा ॥उ०॥ क्ष भीनी भनन्ती बार ॥भी ४॥ छदन भेदन दरजना ॥उ ॥ क्ष कहता न भावै पार ॥भी ५॥ कठण करमम संचीया ॥उ ॥ क्ष देख रयादो भाप ॥भी ६॥ मायव विरद विच्यारनै ॥उ ॥ मारा काटो मवना पाप ॥भी ७॥ कमट काग निरमक्त कियो ॥उ०॥ क्ष नाग उबारसहार ॥ भी ८ ॥ मगत पीछस भगवंत हो ॥उ०॥ मने दीज्यो सुगत सुक्ख ॥भी ९॥ १६स ४२समै ॥उ ॥ सोलाग पचमीरा रात ॥भी १ ॥ गुरखीहीरा प्रसादक ॥उ ॥ मैं छोभ्यां दान्यू हाथ ॥भी ११॥ चौमासो नवासहरमें ॥उ०॥ करकक सवात क्ष बोड़ ॥भी १२॥ गुण गाया प्रभूजी तणा ॥उ ॥ क्ष पूर्या मनरा कोड़ ॥भी १३॥

॥पद २४॥ देसी हा कन्नैया कान पियारो ॥

महावीर सामसके स्वामी ॥ बार २ प्रणम् सिर नामी । उ लालो । दीन्यो मव २ सेवरव तू भंतरजामीरे ॥वीरा॥ भांकडी ॥१॥

छत्रिकुंड नगरी सुखकारी ॥ राय सिधारथ तिमला नारी ॥ पीतमसे प्यारी ॥उ०॥ रतन कूंख तस धारणी । जस जगत मोझारीरे ॥वीर॥२॥ सुख सेजा सुभ पवनज कोले ॥ पीतम साथे झर रग रोलैं ॥ चाकर दासी चवर ढोलें ॥उ०॥ कइ सूती कइ जागती निज खाट हींडोलैरे ॥वीर॥३॥ दसमा सूरग थकी चव आया ॥ सुपन चत्र दस जननी पाया ॥ सुंण सिधारथ हरप मवाया ॥उ०॥ पींडत मुख म्हारायजी ॥ सव अरथ करायारे ॥वीर॥४॥ सुभ वेला सुभ मोरथ जाया ॥ चौप्ट इन्द्र मिल कर आया ॥ छपन कुवर्री मगल गाया ॥उ०॥ पच रूप कर देवजी । मेरू पर लायारे ॥वीर॥५॥ भर २ कलस सरस वरसावैं । इन्द्र मन अनुकंपा ल्यावै ॥ बालक भैं प्रभूजी दुख पावैं ॥उ०॥ अवध ज्ञान जग भाण जाण निज सगत दीखावैरे: ॥वीर॥६॥ अनन्तवली अ गूठो चपे ॥ थर २ थर मेरुगीर कंपे ॥ महावीर सूरपत मुख झपे: जोडें दोन्यू हाथ नाथ कर किरपा हमपैंरे ॥वीर॥७॥ वरस २८स रया गिरचारी ॥ दोय वरस निरलेप विचारी ॥ भोग रोग से मनसा टारी । उ० । मात पिता सुरगत गया । लियो सजम भारीरे ॥वीर॥८॥ तीन ग्यान घरसे सग ल्याया ॥ मनप्रजे सजम ले पाया । म्हो राजसे जग मचाया ॥उ०॥ तपस्या कर महावीरजी मन क्रम्म खपाया ॥वीर॥९॥ केवल ले तीरथ वरताया ॥ चवदे सम भये मुनिराया ॥ गौत्तम मनका भरम मिटाया ॥ मुगत्त गया वीरदमानजी ॥ सासण वरताया रे ॥वीर॥१०॥ १९म ५३न सुखदाइ ॥ प्रथम जेप्ट जैपुर कै माइ ॥ वाल मुनि चोमासो ठाइ ॥उ०॥ जोड लावणी

वीरकी जहाज सुखाकरे ॥ वीर ॥ ११ ॥

कलस ॥ अवतार सार चोवीस माइ । सासय तेनो वाखीए ॥ परम्परम्ए सु स संबंद माल्यो ॥ मरुधर पाठ परमाणए ॥१॥ श्री सिधनायक ग्यानदायक ॥ पूज वीने महाराजए ॥ क्रांन मुनी रिष संघ पाए ॥ बालचंद रीष रायए ॥२॥ पूज रतन समुदाय मांए ॥ रंमाजी हूवा जिनमयी ॥ वास सिसखी जडाव जंपे ॥ ढाल चोवीसै मयी ॥ ॥३॥ शुभ मोडी नहीं सोधी ॥ बालक ज्यूं छद स्पास ए ॥ रस्व दीर्घ विच्यार नहीं ॥ वा जोड करय उजमालए ॥ ४ ॥ ढाल मिलती नहीं मिलती अधिक गल ममामए ॥ आयो होय तो काढ दीज्यो ॥ मत कीज्यो उपहांमए ॥५॥ समत श्री १९८स कह्या॥ ऊमर ४२न जोयए॥ इसक मोडो कवि सोवो ॥ मिछ्यादुकर्ड मोयए ॥ ६ ॥ हाथ मोडी मान मोडी ॥ नयन कर निज मीसए ॥ चौइम जिनमरू ॥ कवि विचारक ॥ गुनो करो बगमीसए ॥ ७ ॥

॥ देसी गरणाइ छो हाली जा थारी मागढली ॥

रिषम अजित संमव अमिनंदण ॥ सुमत पदम प्रभु प्यारा हो ॥ जिणंद मारी विनतड़ी ॥ सु स लीज्यो प्रभुजी मारी ॥वी ॥वी ॥ मारी निव २ झेलो ॥ दुरगत दूरी ठेलो हो ॥जि० वि ॥ म्हाने अब मती भागा मलो हो ॥जि वि० १॥सुपारसचंद सुवध सीतल ॥ श्रीहंस वासपूज मारा हो जि माख ग्यान चोपड हंस खेलो हो ॥जि वि० २॥ विमल अनंत श्रीधर्म सत यी ॥ संत करी सुख पाया हो वि ॥ मान निज चरणामें लेज्यो हो ॥ जि वि ३॥ कुंथ अरी मल्ली मुनी सुव्रतजी ॥ नमजीवारे मन माया हो ॥जि.वि ४॥

नमीए नेम पार्स महावीरजी । मागण सुध वरताया हो । जि० वि०
॥ ५ ॥ वहरमान गुण धरै गुणमाला । जपता पाप पूलावैहो । जि.
वी० ॥६॥ १६ से ६१ ट एकादमी । दूजै जेठ वदी गुण गाया हो
॥ जी. वी. ॥७॥ वे कर जोड जडाव ऊंपुरमे ॥ चरणा सीस नमाया
हो जि. वी ॥ ८ ॥

छद छपनी लीखतै सवैया इगतीसा ॥

प्रथम श्री अरिहंत नमूं । गुण द्वादशधारी । सिध सकल
भगवंत । अस्ट गुण मोवै भारी । आचारज उवझाय । दो दो
पदवी पाई । साधु सरब महंत । विचारं दीप अढाई । विहरमान
बदू सदा । गुणधर गुणकी माल ॥ ग्यान दरसण चारीत्रनो सरणो
होज्यो त्रिकाल ॥ १ ॥ पहला जाणै वरण । दूसरै मात्रा लीजै ।
तीजै सुध उचार । चतुर्थ पद गण लीजे । पाचवे भारी हस्व ।
छटे चाल चलीजे । जेसो होय ममास । तैसो आंण धरीजे । ए
मात जाणया विना कविता कस्मी कोय । कहत जड़ाव जगतमें ।
लोक हसाट होय ॥ २ ॥ दोहा । इतना तो जाणै नही । जोड
करण उजमाल । किण विध थइ जडाव तू । कविता करो संभाल
॥ ३ ॥ छद छन्य । नागा चालै ले चलै । अपनी सकति नाय ।
जिनै वैल घोडा विनै । पाणी माऊ तिराय ॥ ४ ॥ ग्यानी छोडी
गरव । गुरुनै सीस नमावै विधस लेवै ग्यान ॥ गुरुसूं
गुर मण जावे । देस प्रदेसा नाय जठै आदर पावै । भरी सभामें
बैठ सबको मन रीजावे । ग्यान सरखा गुण छै घणा ।
साधुको सिणगार । जडाव कहै तिण कारणै । उद्यमरो अधिकार
॥ ५ ॥ देता दूणो वधै । लेता सोभा पावै । खरच्या खूटे नाय ।

भरवो काठ न मावे । लाखा लेषो लार मार माडो नहीं लागे ॥ देस प्रदेसां आय अठद् रेवे लागे । चोर ठगारा न लगे । गुप्त खजानो सार । अज्ञान कहे । घटमें दीयो । कर सतगुरु उपगार ॥ ६ ॥ सवैया तेइसा । रथ फेर चले । हमसे न मिले । पशु ज्यदय देखत तोड़ दया । रही आन खड़ी इलकार पडी । मन ब्याइके मन होय खटा । हरी लार फीरे तू कांइ करें । अव तेल पड़ी तज आय कया । अज्ञान कहे सति राजल सोखत । होउ वैरागन खोल भया ॥ ७ ॥ छंदत्रिभंगी । सखी कह सुणा राजमती । ऐसी बात करो कहां जाय पति । फिर ब्यारत है बरा वीर घरे । नहीं आवेंगे तो और वरो ॥ ८ ॥ सोच विच्यार सती इम बोले । और पुरुष सब बंधव तोले । झूठ कहूं नहीं केई साची । ऐसी बात कहे मत पाछी ॥ ६ ॥ एक इलमजर दान ज दीनों । शेस पुरुष साथे मत लीनों । चढ़ गिरनारी । ध्यान ज कीनो । केवल प्रगटया ग्यान नवीनो ॥ १० ॥ राजल सुख समता रस पीनो । छोड़ गयो मुझ नेम नगीना । अफसस कमारो । थव नहीं हार । हो आरयां मुझ कारज सारु ॥ ११ ॥ संयम ले पाले सुध खंती । पीउ पैलाइ मुगत पहूंती अज्ञान कहे धन २ सतवंती । भविअस नेइ कीयो मतवंती ॥ १२ ॥ सवैया इतिज्ञा । आवस आयो भ ग संग । महीलाके मोयो । दिन रात सं ग्यांन ॥ जनम प्रमादे खोयो । क्रोध वपनो नास । रोग वन ओषध पोयो । अपजस मादे जस । मान मदिरा में मोयो । करवो मारग दूरयी धम न धारे दान । मन चंचत निद्रा गयी । ममतामें खूत आय ॥ १३ ॥ दोहा । पचीस तेरे करजिया । दस अगर मछ सोर । अज्ञान दस मगाइमे ।

कह काठीया चोर ॥ १४ ॥ प्रथम खिम्या धरम । दूमरै लोभ न राखे । होवे सरल सभाव । मान मद दूरा नाखै । हलको द्रवै झूठ मुखसूं नहीं भ खै । तप संजम सुध ग्यान । नील इमरत रस चाखै । ए दम धर्म अराधसी । ते गुरु लीज्यो धार । जडाव निस्ते जाणीए ॥ तिरै मो तारणहार ॥१५॥ जात तणो अंकार । गरव कुल बल को तोलै । लाभ हूवा चढै द्रप । पढीनैं वाको वोलै । मोपे लेनो ग्यान । हारे मत जन्म अमोलै । ठकुराइमें जिल रयो । मद छकीयो मगरूर । जडाव कहे सुण जीवडा । सिवसुख होसी दूर ॥१६॥ एक करै अणखोड । दूसरी लडै लडाई । तीजी लेवै नींद । चउथी करै वडाई । अदनिच उठै कोय । पूठ फेरीनैं वैसे । सुणै तो सरध नाय । समझावै कैसे । घरको धधो छोडनैं । भली हुई ज्यार । जडान कहै थे आयनै । कांइ काडयो सार ॥१७॥

छद कुंडलियां । वखाणकी त्यारी हुइ । भेली मिल कर च्यार । माया वाणी फेलसी अब वाताको तार । अन करै केइ छाने छानैं । केइ होय निसक वरजै तोई न मानैं । सतगुरु वाणी वागरे । गावै गलोज ताण । जडाव कहे समझाय नै वाया सुणो वखाण ॥१८॥ चेला चेली देखनै । कीज्यो चत्रु पिछाण । जिस्या तिस्यानैं मूडता । रहसी खाचाताण ॥१९॥ पछै नहीं लागै कारी । उपजावै असमाध । आतमा होसी भारी । भेख लजासी लोक मैं । होय गूणारी हाण । जडाव कहै सुख पामसी करसी चत्रु पिछाण ॥१६॥ पहली जोए विच्यारनैं । ममत करसी कोय । आद अंत निपजावसी तो सुख साता होय ।

तोय दोयको मन मिल जावे । पूछे सुख दुख वात । खावे अरु सुलावे । नह विन मिंश्री कीस्यो । जैसो नीपस छार । वडाम करे सोभे नहीं । विन पगड़ी सिणगार ।।२०।। विरोध मत करो कोय । प्रथम फजीती होय । विगाड़े दोन्यूं लोय । परमे उजाड़रे । नेड़ो कोई आवे नांय । पेठ सब दूर जाय । छेवट्यां मिल फांसी खाय । वोड़े प्रहाड़रे । लोक केइ करे हास । वप जप होय नास । नरकमे थाय वास । जम कूटे नाहरे । जगमै बड़ाव भाव । मिनख जनम पाय । बैठो अब गम खाय । मत करो राड़र ।।२१।। मान करो मत मानवी । बीती गयो न कोय । रावण सरीखो राजवी । बैठो लंका खोय । बैठो । सौबमें मह फजीती । मंदोदरी सी सती । सासमुख मारयो दूती । वड़ा २ भैया हुइ तो हूआ दुख मारा । तीन खंडको अधिपति । मरयो कराबे हाम ।।२२।। मान थकी माया पूरी । छाने छाप लगाय । गुख सगला मसमी हुवै । थोड़ दीखे नाय । थो । कुभेपा कैसे भगनी । वड़ा २ नेवस किया । ऐसी माया ठगणी । मुख मीठी हीरदे कठय । मिलसिवाय मिल जाय । बड़ाव कइ मंत्रजले । थोड़े दीखेनाय ॥

सवैया ३१ सा ॥ लोमथी लाज जाय । लोमथी मरजाद जाय । लोमथी हुसस थाय । कूड़ा खेली हारसी । पंचायमें थाय । सारो दीन करे हाय हाय । मोडी २ रोटी खाय । रास्यू पर पारसी । सम्मनाय न्हे सोड़े । हरामीख हाथ जोड़े । फजेजनक भाग दौड़े । मरसी के मारसी । जगमाय धन जेह । माया मनाफ खड़ । खड़व जड़ाव तइ तिरसी के वारसी ।।२४।। सवै

कर आतमा । भजो प्रमातमा । वंदो देवगरु वेइ । भवजल तारसी । अतिचार याद कर । पाप प्रदूर प्ररहर । प्रभवसेती डर लाग्यो दोप टारसी । कावगै आवसगै । पांचमेहु चित्त कर । छटै आवसगे । आगे पछखाण धारसी । आवसग कालो । काल कमाइ जाया लाल । कहत जड़ाव तेइ जनम सुधारसी ॥२५॥

॥छंद घनाश्री॥ छाने चोडे लागे पाप । पछे करे पश्चाताप । हाय २ सेतो जन्म बिगाडोरे । गुरुपे आलोवे दोप । इण भव जावे मोच । सणगार पाधे थोक । संका न लीगाररे । वैद गुरु एक सार । साचा आलना काडे वार । वैद रोग हारे । गुरु आतमा उधाररे । दूनराल एक धूम । सात साले रुम रुम । कहत जड़ाव हीइडा मुख साररे ॥२६॥

॥सवैया २३ सा । कहे लगुभी राव । सुणो तुम नाथ । करी कहा बात । महा दुखकारी । जगमे भोर मच्यो हे सोर । बज्यो तू चोर तके पर नारी । काहा गइ बुध, रही नहीं सुध । करेंगे जुध । लहेगे धमारा । कहत जडाव । भखमण व लत । नहीं मिटे जगमे तोमथ हारी ॥२७॥ रावणराय कहे समझाय । मत गमराय ए भील भिखारी । अपणो राज स्हाज सब आपणो । अपणो इलम कर ले कर लारी । आए खडे रिण भूम धणी बण । लागत है ए भोड हमारी । देख करू घमसाण ॥ अणी प्रराखु सीन करु पटनारी । कहत जडाव भभीपण बोलत । कहा गइ बधन अकल तारी ॥२८॥ कर आख्या लाल । फुलावत गाल । तिरसु लो भाल चढ़ाकर बोले । रे कगाल देउ क्या गाल । बके ज्यू स्याल । वीर नहीं तू शत्रु तोले । है क्या माल करुपे

मन्ते । देखाउ क्यारा । जातु म्हल हनुनके मोते । म्हव अहार ममीपद बोसव । साच क्या मा मारव होते ॥२६॥ संकपति म्हर मोड कहे । तुम राम सुखी भरम हमारी । म्यो सबसाम । करो एक राज । करो तुम भाव ही मात हमारी । ए मुज बाया करो परमारथ । सुखे सुख सावा । निवे रिख मारी । सीसकी बार फिरो मवसार । ए वांतां मोस्य सागव खारी ॥३०॥ शिवमय राम कहे । सुख रामस्य । क्यूं कर बेठो खांचा तायी । हु नर क्रोड हजार करे ज्यों ॥ तोमे न कोइ सीव गास्वी । सप्ट साज नहीं बेमफल । बात कहे तू निपट भायी । म्हव अहार सभी समझावे । मत खेंचो मन टूटव तायी ॥३१॥ रसभोम पड्यो पल देखा मनोहर । साच पंखी भीम संगरू साला । सुख न रही तन भूखना की । टूट गई मोहनकी माला । शिव एक अंतर चेत भयो भ्रम । नखामें नीश बड़े परनाला । विरग पड्यो संसार समुद्र । इवत है नर मोवव बाला ॥३२॥ रह गये घाम निकस गये साम । पड़े रहे धाम भरु राज रसाला । सालसलास उठे तन भ्रास । मया क्या क्यास । झुरे सब बाला । हांसां गई सब बाल । रही नहीं भोय । मया सुख ब्याला । म्हव अहार सती इम मोहे । चेठ वैराग वड़ो अंगाला ॥३३॥ तनकी तिसना तनक । मोगसे निरपत थावे ॥ मनकी ममता चोत निवारो अंत न आवे ॥ सपटे पल २ माव म्यात बिन चाग न पावे । है कोई जगमें जब रसभर चे मन समझावे । पांच बिने उच बात है । पूछे कोडा बीस । फिर फिर फेरा बात है । देखा मन देवोस ॥३४॥ किना विचारया बचन । सजनक कही मत

घोलो । देख नफारो डाव । गांठ हीरनकी खोलो । वेचो मुंगे मोल । ज्ञान तराजु तोलो । कल्यो धर्म दलाल । लाभको लावो लेलो । विन मतलब झुकता रहे । सो कीणही न सुनाये । मीठा मधुर गेलता सबहीके मन भाया ॥३५॥ ए काया किरतार । मिली किम दुख देवाने । उठ सवारं राड मरे खावारने । तप जपसूं नहीं प्यार । त्यार फेरे जावाने । खाली करने पेट/ फेर बेठे नावाने । चरचे तेल फुलेलसूं सबके लागी केड । जड़ाव कायाकुं जडी । विन मतलब मत छेड ॥२६॥

॥छंद धनाश्री॥ महा व्रत जती धर्म । सजम व्यावच विरचे । नाण तीननपे वारे । करोधादीक ४ हे । चरण करण धार । सुमत गुपत लार । पडमा वारे भावना । इंदरी त्रिखटा रहे । पचीम प्रति लेखणा । आरादीगवेखणा । कहत जडाव। च्यार अभिगर उदार है।

सवैयो सवायो कीयो । धनाभरी नाम दीयो । साधूजीरा एकसो चालीस । गुण मारहे ॥३७॥ प्रथवी अपतेउ वाय । सात सात लाख काय । चौडस लाख हरी । बैर विकलंद्री विच्यारसी । नरक तिरजंच देव । चार चारलाख भेव । मनुस चवदस । लाख इम चौरासी । ज्यानै चापी चुरी होय । राग द्वेष कियो कोय । तीन करण तीन जोग । मिंत्री भाव कीजीए । अठारा लाख चौइस हजार । एकसोने वीस वार । कहत जडाव नित मिछया दुकडं दीजिए ॥ ३८ ॥ नरमाइ दिल्लीकी । करडाइ किसनगढ । मरोड मेडताकी । ठकुराइ जोधपुर धारी है । रहण अजमेर । खाण बीकानेर सहर । कमाइ कलकते । मोज ममाइकी न्यारी हे । गभीरी गुजरात । उमरी आगरे । वसी लाज मरजाद । मारवाड

देस प्यारी है। करत बढ़ाव। यामे कयो एक २ भाव। औपुरकी अनूप देख। सुरग पूरी हारी है॥३६॥ एक करे गुण गीराम। कहे ए मोटा नामी। एक बेंदे ए ठोठ। कहे छोरा कीम कामी। एक नमावे सीस। दान देवे हित धामी। एक करे उपास। मठ नहीं घोरख पामी। दो इसमकू छेहवे। सोही साध महंत ज्ञाव कहे। तिरसी सही। कम्मी मवनो भ्रम त॥४०॥ मैंहू अधम अपार। माप करतार हमारी। जनम मरणकी खोड। खोड मेरे लागत खारी। चार फिरि घोफेर। हेर पुन खोड सारी। प्रवल भार पसाया। आत्मा करेम मारी। यह अवसता हो रही। पर गुरुके परभाव। उद्दार कहे कैसे तिरे। पाखी अदबीच माव॥४१॥ दान मान दीनो म। प्रभु नाम न लीनो। धन धन कीनो दिन चंचाइमें जाता है। पापमें प्रवीनो। ठह दम चामें दीनो। परख नगीनो। रोमी मोडी मोडी जात है। नरभव पायो। सब अफल गमायो। ऐसो मह पुन आयो। फुल फुल जात है। पन को खुमानो लायो। दरब दरब स्वायो। फेर ने कमायो। आप स्वाली होय जात है॥४२॥ दानकी माल बढे। बग मित्र। दीस्ल पक्की हीत संपत पावे। तप अपावत कर्म पुरातन माव पकी सब। भरम पुजावे। दया धरे सबसे सम भावम। खिप्या सकल कलेस मिटावे। एह अस्यारी सुख होत बढाव। मिल सवहीमें भाव मिलावे॥४३॥

॥ सवैया इकतीसा। प्रथम प्रधातीपात सूठ बोले सुगम स्वाद। चोरी करे भामी रात। इसीस कंमअसरे धन धान नहीं धोम। करोध मान माया लोभ। राग धेक कलह। परसिर देवे

आलरे। पिसुन पराद नाद। बोले पग्पगवाद। रीत अग्नि वदै। होय सुखमालरे। माया मोमो मिथ्या जेल। ग्रं वचन देवे ठेल। कहत जड़ाव। पाप दूरी देवो टालरे॥ ४४॥ धर्म धर्म कीनो। मर्म तो नही चीनो। फोगट जनम लीनो। ज्यारे जिम पानरे। कुगुरुका लाग्या कान। छोटो जाणे आसमान। ज्यां न देवे दान मान। चावे वीडां पानरे। हिंस्या करी धर्म जाण। खोटो मत लियो ताण आगीयाने केवे भाण। लागी एक धुनरे। नरभव पाया मो तो। गिणती न आया भाया। कहत जड़ाव जिम अंक विन सुनरे॥ ४५॥ सागमें सिरदार मार। दोत तव कहीए। जीव अजीव पिछाण पूनथी सुरगत जइए। पाप अठारा छोड। आश्रयथी भारी थैए। सम्बर पद निरवाण। निरजरा दोनिद होइए। बंध थकी ले ताण। मोखसूं सन सुख लइए। ए नव तत्व ओलखे। मोह जवरी भाण। जडावनीकानग जडों। खोटाथी नुकमाण॥४६॥ करोधे खिम्या जाय। मान नरमांइ नासे। माया तोडे प्रीत। लोभ सव काज विणासे। ए चारु चडाल। जाण मत राखो पासे। मीठा ठग दुख दाए। पून पूंजी ले जासे। चारुं मिलकर चोगणा। नव किर जाम्मी लार जडाव कहे तूं एकलो। कुंण चढ़ला व्हार॥ ४७॥ मन्त्र [illegible] कीजे। पनी तरोल गणी जे। कुसम वाण सेण। अध सरजादा कीजे। चले पण वहु भेद। अभमरो ढालो दीने। खट डीम नारण दोए। नान पाणी सो लीजे। ए चवदा पचखाणने। जाण के करनी कोई। निस्ते जाण जडाव। परमपद लेनी सो॥ ४८॥ नथन माजे कन। दूसरे आवे उठ। आर चलावे न त। [illegible]टने र अफूटी। नेणा न

मेले मीत। द्रस्टी नीची कर आके। परख माड़े पीत। आपरा रीत न राखे। सजन जैसा आखने। मत आवो वारंवार। जड़ाव कहे जग जाणिए। ए पांवूनाचार ॥४६॥ देखी सामो मत्य। भाया व्यासखयी उठे। नैंणां वरसे नेह। भाद् दे सनमुख बैठे। खोल्ल हीयारी गांठ। बोले मुख मीठी भाखी। पूछे सुख दुख बात। धायै भोजन करू पाखी। सजन जैसा जाणनें। रहिए उनका दास जड़ाव कहे अन आपवी। पूरे मनकी आस ॥५०॥ तिररेर तिरे। कैसे तिरे। नर देह मरी करखी न करी। ममता न मरी। खाया मररे। गरु संग मद। हित सीख दई। अब मान रह। आया मरर। जैपुर मांय जड़ाव कहे। तिररेरयांसे तिररे ॥५१॥ चिगर २ किसक चिगरे। नहीं दान दिया। अभिमान किया। मधुपान पीमा। खाया डीमरे। परनिराख लिया। राखी न दया। अम आब मया। झूठा जगरे। जैपुरमांय जड़ाव कहे। चिगरे २ तिवाकू चिगरे ॥५२॥ धनरेरकिसक धनरे। जिन दान दिया। नहीं मान किया। प्रभु नाम लिया। वापां तनरे। उपगार किया। जम जस लिया। सम रस पीया। मारयो मनरे। जैपुरमांय जड़ाव कहे। धनरे २ उवाकू धनरे ॥५३॥ लडरेरकियाय लडरे। करमनका घेर लिया। चौ फेर लिया। ममसेर सन्या सररे। पसो मवसेर। करो मत डेर। लेखो मय हेर। चला करते। जैपुरमांय जड़ाव कहे। लडरे २ इयासें भड़रे ॥५४॥ सांझक्न प्रभाव माय। रस दूध पंडा खाय। सुतो सुख सेजमांय। परमाते लागी भूखड़ी। विवद मोजन व्याख। पीरस्या बहु पकमान। गंगा-जल पीयो लाय। दो फेरा भाये सुखड़ी। लाय भीयो मीठो

थूंक । पान वीडा चावे मुख अजुये न भागी भूख जरा आइ ढूकड़ी । मनुष जनम पाय । खोय दियो खाय खाय । कइत जड़ाव तोइ । भूखे काया कूकड़ी ॥ ५५ ॥

॥ छंद कुंडलिया । ब्याव मत कर बावला खोड़े पडसी पाव । खीली देसी खांचने । न्हास कडीने जाय । ना आय कर दोल्या । फीरसी लेसी लाटो लूंट । जाय दुख कीणने कैसी । पहेला कह्यो न मानियो । अब बैठो पिछताय । जड़ाव कहे अणो मती । खोड़े पडसी पाय ॥ ५६ ॥ पांचू वैरण जीवकी । पुन खजानो खावै । नवो न सचे नीच । कीचमैं रतन गमावे । ठाली होय नहीं ठोट होठ बैठो । लपकावे । देख आया लाड । मूढ मनमें पिसतावे । रोयां गरज सरे नहीं । चेत सके तो चेत । जडाव कहे सूतो किस्यूं । चिड़िया चुग गई खेत ॥ ५७ ॥

॥ दोहा ॥ छंद छपनीएहमें । असतावीक उपदेश । नून इदक अणसोभतो । कवि जिन कीज्यो खेस ॥ ५८ ॥ पूज बीने-चंद पाटवी । रतन मुनी समदाय । रंभाजी हुवा गुण मणि । मरु-धर मंडलमांय ॥५९॥ तासदास जडावजी । बोले बे कर जोड । बिना समज कविता करुं । ए मुज मोटी खोड़ ॥ ६० ॥ अढ़ारसें अठावने । जैपुरमें चौमास । नथमलजीरा बागमें । एह कियो अभ्यास ॥ ६१ ॥

प्राणी पाप न किजीए । डरतो रइए दूर । हंस्यारा फल पाडवा । लागे हाथ हजूर । ला० । झूरसी परभोमांइ । सहसी घणो संताप । कदे नहीं मिलसी सांइ । जड़ाव कहे कुरणा करे । सोई सांचा सूर । प्रा० प्राणी पाप करो मती । मनुष जमारो

पाप । विन सुगत्यां छूटे नहीं । पछे पयो पिसताय । होसगी बोल खरावी । रूद लपेटी भाग । तिका किम रह सा दावी । दावी दूबी न रहे । निसरे प्रगट थाय । प्रापी पाप करो मती मनुष जमारे भांय ॥ २ ॥ इति द्रव्य रूपमी समपूर्णः ।

॥ श्रावकारो चौढल्यो लीख्यते

। दोहा । अरिहंत सिध समर सदा । आचारज उवझाय । श्री गुरुनद पंकज नमी । व दू सीस नमाय ॥१॥ साधुने श्रावक तथा । सब गुण कहपालनजाय । पिण किंचित वरणन करु । कहेस्यू ढाल बनाय ॥२॥

ढाल पहेली । देसी वेग पधारोरे महेलथी । तु म्या नगर सुहावणो । इंद्रपुरी सम मान । लोक सहु सुखिया बसे । घन्न भगवतीरी साख ॥ १ ॥ श्रावक करणीरा धणी । आंकड़ी । बसे तिहां महा भाग । हाड-मीजी धर्मसु रगी । दृढ गुरांसु राग । श्रा० ॥२॥ भवनादिक रीध सोभती ॥ रथ घोड़ा सुखपाल । धन्य धान धीयो पर्णो भोगवे भोग रसाल ॥श्रा० ॥३॥ नव तत्व निरखों किन्गे आगम अर्थ विचारया । स्वमत परमत पारखा । स्हाया सत्र सुजाण ॥ श्रा० ४ ॥ मिछ्या माघव मामेजमा । इत्यादिक गोपार । निंदनीक को लोकमें । तेह तणो परिहार ॥श्रा० ५ ॥ बारे बरते निर्मल । पाले निर अतिचार ॥छ पोस कर मासमें । चवदा मम चीतार । श्रा० ६ ॥ साधु साधर्मी लखी । हे नित सार संभाल । मातपिता सम हाखिया । चौथे ठाणे दयाल । श्रा ॥ ७॥ समकितमें सेठो गणा । दीरग द्रष्टी बहु भाव । डिगाया डीगे नहीं । देव चलावे भाव । श्रा० ८ ॥ मात पाणी बहु निपजे । कमीण न दीसे कोय ।

वचे सो नाखे बारणे । काग कुत्ता पशु खाय । श्रा० ८ ॥ अभंग दुवार रहे सदा । प्रतिलाभे निरदोष । वैमुख जाय सके नहीं । पामें सर्व संतोक । श्रा० १०॥ गुण एकवीसे सोभता । बाराई विरदावमें । उपगारे धन वापरे । चूके नहीं जसदाव । श्रा० ११॥ गरू छे श्री विरधमानजी ।। ज्यारी आग्या प्रमाण । चाले सुध व्यवहारमें । छ अवसरता जाण । श्रा० १२ ।

ढाल दूजी । देगीजीलारीछे । तिण अवसर श्रीपामतणा रिखरायाहो सुखकारी मुनिराज । विचरत२ तिणहीज नगरी आयाहो । मुनी ।१। पच सया प्रचार मुनि । गुण दरियाहो । सु । फुफवइ उद्याने आय उत्तरिया हो । मू० २ । पच महाव्रतधारी । सुध आहारी हो । सु । सूरत प्यागी ज्यारी । हू वलिहारी हो । मू० ३॥ क्रोध मान माया मत ममता मारो हो । सु । अभिग्रहधारी तपसी महा ब्रह्मचारी हो ॥ मु० ४॥ ग्यान दरसण चारित्र त्रिविध । गुण भरिया हो । सु । त्यागी वैरागी पालं । निरमल क्रिरीया हो ॥ मु० ५ ॥ जातवत कुलवात । महा बलवात हो । सु । इत्यादिके गुण कहेता न आवे अत हो ॥ मू० ६ ॥ ससि जिम सीतल । रविजिम तेज सवायो हो । मु । दरसण देखी भवी जिन । आणंद पायो हो ॥ मु ० ७ ॥

डाल तीजी । दोहा । हुइ वधाई सहेरमाहे हरख्या वहु नरनारे । सवको थया उतावला । देखण गुरु दीदार ॥ १ ॥ रतनमुनी मार मन वस्या तथा जीदवारी । श्रावक मिलिया एकठा बोले वचन रसाल धन दीयाडो आजरो । फलीय मनोरथ माल । चालोरे श्रीगुरु वदवा । आंकडी ॥ १ ॥ गुरु

बंदा पातक भरे । होवे परम किरतारथ । जीवादिक नव बोलरी । पावे सब सिद्धारथ ॥ भा० २ ॥ काम भोग संसारमें । दुरगवना दातार । सगत करतां साधरी निरते खेवो पार ॥ भा० ३ । टोल्ले टोल्ले नीसर्या । आयेली जति बार । पंच अभिगम साचवी । बंदया बारंबार ॥४ निरखोरे गुरु दीपावने । जाये पूनमचंद । मस्त चकोर निहालने । पाया परम आनंद ॥नी० ५॥ आगार नै अणागारना । धर्म तथा दोय भेद । भिन्न भिन्न भाव बखा- णिया । सुणयां मिल उमेद ॥नी० ६॥ हाथ जोड़ करे बिनती । नीचो सीस नमाया । शू पत्ल तप संजम तणो ॥ माखो भी मुनि राय ॥नी० ७॥ सबम रोके कर्म आवता । तप करपूर बहावल तो सरग जावे किम साधजी । माखो एह विनाख ॥नी० ८॥ तप संजम सैरागथी ॥ पूरब कर्म बसी संग । थिवकर यार मुनी- सर । उत्तर दियो निर्संक ॥नी० ९॥ भलो फुरमायो किरपा करी । समज गया मनमांय । दीनी तीन प्रदिषणा । आया जिण दीस आप ॥नी १०॥

ढाल चौथी ॥ देनी करता चाले उतावलो । पगडू आई गयाप्रेर । ग्राम नगर पुर विचरतांथी । आया वीर जिणंद गौतम गणधर आद देयी । साथे मुनिवर वीरंद । वीर पधारीयाजी । राजग्रही उद्यान ॥भा० १॥ बेलासो के पारणो । श्री गौतमरे जिण दीन । अवसर उठां गोचरीजी । लोक कहे धन धन ॥वी २॥ ऊंच नीच मिश्रम कुलेथी । फिरता घर घर बार । गली गली बैसारमें । बीरम बोले नरनार ॥वी० ३॥ तुम्यां नगरीरा बागमें । श्री पास तथा अणगार । भासक प्रश्न पुछिया । जी भाख्यो सत विसतार

॥वी० ४॥ सुण गौतम एह वारता जी वीसम थयो हे अपार। पूरण जाण पाछा फिर्‍या। जी पूछ करू निरधार ॥वी० ५॥ आहार दिखायो वीरने। जी जोडया दोनूं हाथ। समरथ पास संतानीया। जी भाखो श्री जगनाथ ॥वी० ६॥ कर्म बंदसे राग थी। जी थावे देव विमाण। तप संजम आतम भावथी। जी निम्ने पद निर्वाण ॥वी० ७॥ श्रावक अति निपुण छै। जी चरचामे सरदार। जीती सके नही देवता। जी मनुप तणो सूं भार ॥वी० ८॥ वीर कहे हां गोयमा। जी साधू चत्रु सुंजाण। अग्या जारी निरमली। जी बोले निरवद वाण ॥वी० ९॥ हूं पिण इम परूपणा। जी करू कराउ मोय। राग द्वेप दोए बंधने। जी तोडया सिव सुख होय ॥वी० १०॥ कर जोडी गौतम कहे। जी भलो निकाल्यो वार ॥ चत्रु ढाल सपूरण थई। जी प्रसणरो अधिकार ॥वी० ११॥ न्यून इदक सूत्र थकी। जी हुस्व दीर्घको विरुद्ध। मिछ्या दुकड तेहनो। जी कवि जिन कीज्यो सुध वी० १२॥ पूज रतन समुदायमे ॥ जी सभाजी गुणधार। तास प्रसाद जडावनी। भाख्यो एह अधिकार ॥वी० १३॥ १९से एकतालीससे। जी जैपुर सेखे काल। फागणवद तिथ तीजने। जी करी सपूरण ढाल ॥वी० १४॥

अनाथीजीरी ७ ढाल लीखीए छीए

॥दोहा॥ रिखवादिक महावीरजी। वदु वे कर जोड। विहरमान गुणधर सभी। केवली प्रत्येक कोड ॥१॥ सिध रिध नौनिध करो। आपो बुध रसाल। धम आचारज आद दै। वंदू मुनि तिरकाल ॥२॥ उतराधेने वीससे ॥ अनाथी अधिकार। श्री श्रेणिक

समकित साह । वीर किमो विसतार ॥३॥ विध अनुसारे हुं करू । उत्तमरा गुण ग्राम । सरसत मात मया करी । अवसर आयो ठाम ॥४॥ विना पुछ उपम करू । ए मुज मोटी भूल । पिण सतगुरु सानिध करी । होवे काम कबूल ॥४॥

ढाल पेहली ॥ देसी अंबुवीरा वावनरी । सुम प्रबारी । मगधदेस राजगरी नगरी । भूमीप्रभा सोर टीकी । सेणकराजा राज करे है । प्रजा पाले नीकी ॥१॥ मुनि बड़भागी न्यारी सरत मुगत से लागी बड़ा वेरागी । आंकडी ॥ २ ॥ नहीं दूरो नजीक नगरस । मंडी कुक्ष उधाने । वट अहतुनां फलफूल तरु सखे । भरियो बनापीवी ध्याने ॥ मु० ३ ॥ सैसकराजा सहस करणने । कर असवारी त्यांरी । हाथी घोड़ा रथ पायदल । माया धन मोहारी ॥ मु ४ ॥ बंस करतां फिरतां फिरतां देख्यां मुनीवर तेह । आयो मोदन भूला विनोद । आम्यो अधिक सनेह । मु० ५ ॥ अहो २ इवरज वरण तुमागे । हो २ रूप मुनिको । अहो २ संती सोम ससि जिम । दरसण पायो नीको ॥ मु ६ ॥ अहो २ मुनि छोम किमो हगे । वेरागी भरपूरो । विष्याधर कोई राजपुत्र है । छाती भर नर सुरो ॥ मु० ७ ॥ सुम लखण सरीर विराजे । तपस्या कर तन तायो । मदपया हाथ जोड़ने । सैणक सीस नमायो ॥ मु० ८ ॥ दोहा । मीनो करी मुनीस कहे । सांभल श्रीरपालाय । इण अवसर पर किम वम्यो । कहो तुमारी बात ॥ १ ॥ तरुण अवस्था आपरी । भोग जोग सरीर । ध्यान मीचे पूछ करू । माफ करो तकसीर ॥ २ ॥

ढाल दूजी । रसी दसमी कालकी दूसरी । दीखा होयसी

आदरीजी । काम भोग फल छंउ । इणने मिलती छै । ध्यान खोल मुनीवर कहेजी । सांभल प्रथवीनाथ । म्हा करणवालो नहीं रे । कोई मारे माथे नाथ हो राजींद्र सांभल पूरव वात ॥ आकडी । १ । तिण कारण संजम लियोरे । अब मे हूवो सनाथ । सेणक सुंण निसम थयोरे । अहो २ इचरज बात हो ॥ रा० २ ॥ रुप संपदा कारमीरे । जननी मारी भार । इस्या पुरस दुखिया थयारे । भूल गयो किरतार हो ॥ रा० ३ ॥ दुख मेटू हीव एहनोरे । तो मारो सेणक नाम । नाथ होस्यूं में आपरोजी । पुरु मगली हाममो मुनिवर चालो हमारी साथ ॥ ४ ॥ मात पिता सुत भारे ज्यारे दास दासी परिवार । खाणो खरची पूरस्युंरे कमीय न राखूं लीगार हो ॥ मूं०५॥ दुलभ नर भव पामियोजी । सफल करो मनीराय । सुख विलसो संसारनांजी । मारा छत्रनी छाय हो ॥ मू० ६ ॥ वलता मुनीवर इम कहेरे । सांभल राजंन वात । नाथ होसी तु केहनोरे । पोतइ आप अनाथ हो . राजी द् वोलोनी वचन विचार ॥ ७ ॥ वचन अपूरव सांभल्योरे । दुख पायो महीपाल । रुप रुडो गुण गायरोरे । अलीक वदै पंपाल म० ८ ॥ अथवा ए गीध माहरी रे । जाणे नही महा भाग । तो हीव म्हने प्रतावइ रे । तव वोल्या धर राग हो ॥ म० ६॥ अहो मुनी मन्न वर्ता ओलग्योरे । सेणक मारो नाम । देस मगधनो अधिपतिनी । एक क्रोड इकीनेर लाख गरामहो ॥ म० १० ॥ तनीस ~ म भर्नानी । हयवर गयवर जोड । सगरामीक रथ एटलाजी । पायक तैंतीस कोड हो ॥ म० ११ ॥ अंतेवर प्रवारसु जी । भाई बेटा जाण । मोटा मोटा महीपतिजी । आण

करे प्रमाण हो ॥ मृ० १२ ॥ गढमढ मंदिर सोमताजी । भरिया
द्रवे भंडार । बाग बगीची बावडीजी नाटकना पूकार हो ॥ मृ०
१३ ॥ इण अनुमाने आखेजी । रीधवस्तो निरवाण । तुझने
अनाथ किम आखियोजी । तुतो प्रत्यक्ष देव अवतार हो
॥ मृ० १४ ॥ आपणां गुण निज मुख थकीजी । करतां
आवेलाज । पिण रीध दिखाई आपनेजी । रखे चूक लागे
मुनिराज हो ॥ मृ० १५ ॥

॥ दोहा ॥ हंस कर भाख्या मुनिवरु । सांभल नर नाथ ।
अनाथपणो जाणे नही । किण विध होय सनाथ ॥ १ ॥ हो
मासो कीरपा करी । जोडया दोनूं हाथ मुं थासुं चित लगायने
। इणरज वाली बात ॥ २ ॥

ढाल ३ जी । देसी चोपन चोमासानी । रतन मुनीसर
मोसला । वन नजरना मुनावर कहे । जो कांइ तन । तु
सांभल हो राय अमर सु वाता । रीध संपदा आरमी । कोइ राखेहो
नर मूढ अयाण मुख सुख पूरण मारवा अांकडी ॥१॥कोसंबी
नगरी भली । जी कांइ कोसंबी० । पुर पाट्या रीया मेडघ हार ।
होड करे सुरलोकनी । तिहां कमला हो लीनो अवतार ॥सं० २॥
धन धन करने दीपतो । जी कांइ धन० । बस कीरत हो फैली
अभिराम पिता वसे तिहां माहरो धन संचे हो गुणने पै नाम ॥
सु० ३॥ मकनादिक रीध सोभतीजी कांइ मक० । रथ घोडा हो ।
बहु दासी दास । गज सके नहीं तेहने । सुख संपन हो कर भोग
विलास ॥ स० ४ ॥ पड वेदना आंखमें । जी कांइ पड । अति
करकस हो मासूं सहीए न जाय । रोम रोम अंग पीडवी । कर्मनकी

हो गत कही न जाय ॥ सं० ५ ॥ वैरी बाप भाई तणो । जी कांइ वैरी ० । कोई घाले हो मस्तकमें घाव । इंद्र वजर सम व्यापती । अति दारुण हो ग्यानी गम भाव ॥सं० ६॥ मात पिता चिंता करे॥ जी कांइ मात० ॥ बिल बिलतां हो दुखमें दिन जाय । वेन माई छोटा वडा कोई वेदन हो नहीं लीनी बटाय ॥ सं० ७ ॥ तिण कारण अनाथ छूं आंकडी फीरी छे। नारी प्यारी जीवसूं। जी कांइ नारी० ॥ नहीं न्यारी हो सदा रहेती हजूर । खानपान भूक्तण तज्या । खिण मात्र हो नहीं रहेती दूर ॥ ति० ८ ॥ नेण भरे आंसू भरे । जी कांइ नेण० उर सींचे हो जिम सुको बाग । अंजन मंजन सब तज्या । मुज उपर हो पूरो अनुराग ॥ ति० ९ ॥ तो पण मारी वेदना । जी कांइ तो० । खिण मात्र हो नहीं लीनी तेह । तिण कारण अनाथ छुं । जगमां ए हो जूठो सनेह ॥ ति० १०॥ वैद विचिक्षण आविया । जी कांइ वै० ॥ धन खरचे हो बहु किया उपाय । तिल भर गरज सरी नही । कर्मसूं हो कोई जोर न थाय ॥ ति० ११ ॥ मन फाटो संसारसूं । जी कांइ मन० दुखमां ए हो धर्मनो आधार । जो मुज वेदना उपसमे । रिष त्यागु हो पूछी परवार ॥ ति० १२ ॥ इम कहेता वेदना गई । जी कांइ इम० । हुइ साता हो मुज आइ नींद । घरका देव मनावतां । हू बणियो हो वैरागी वींद ॥ ति० १३ ॥ हाथ जोड़ कहेतां तने । जी कांइ हाथ० । दो अग्या हो सुणी थया उदास । कुंटम सहु समझा-यने । व्रत लीनो हो तोडी मोहपास ॥ ति० १४ ॥ निज आतम निसतारवा । जी काइ निज०। में हुवो हो छ कायारो नाथ । अ-नाथपणो दूरो कियो । भावारथ हो समझो नर नाथ ॥ ति० १५॥

॥ दोहा ॥ समझ गयो हो म्हा मुनि । थें को मारा नाथ । करी अनुम्पा आपरी । मैं मूर्ख साक्षात ॥१॥ कर कीरपा मुज उपरे । मेटो मारो भरम । पट दरसनमें कुवसो । तरक साचो धर्म ॥२॥

। दस्त चौथी । देसी मोड़ी आप थारा देसमें मारुजी । निज आतम निजवस करो । महाराजा । पर आतमकु पिछाण हो । समता प्रमाद मत सेवजो । मार्हा धम दयामें जाण हो गुणवंता । धर्म सुध मोक्षको माहाराजा । आंकणी ॥१॥ देव निरागी जगत गु । मा । नहीं मछर नहीं मेष हो । माहा । दोष अठारा न्यासे नई ॥ माहा ॥ सोह देव तू सेव हो ॥ माहा ॥ धर्म० २ ॥ सिध सिवपुरमें सासता ॥ माहा ॥ जनम मरण किया छेद हो माहा । लोकमे लोक विराजिया ॥ माहा ॥ देखे जीवरी खेद हो ॥ माहा ॥ मिथ्या मत छोड़यो ॥ माहा ॥धर्म ३॥ मोक्षरा बीज स थापना ॥ भावो मन वैराग हो ॥ माहा ॥ न्यारा रहो मर्यचक्र ॥ माहा ॥ देव गुरुसु रत्त हो ॥ माहा धम० ४ ॥ ममता न कीजे राजनी ॥माहा॥ समता रस भर झुल हो । माहा । अनुकंपा पर जीवनी ॥ माहा ॥ ए ही धर्मरी मूल हो ॥ माहा ॥ धर्म० ५ ॥ निस्चे देव गुरु आतमा । माहा सुगते निज कृत कम हो ॥ धम० ६ ॥ तारे डुबोवे आतमा ॥ माहा ॥ छोडी मिथ्यामत भम हो ॥ माहा ॥ ॥धर्म०६ ॥ नैनय बन कुंड सांभली । माहा । बेत्रनी प्रमबेय हो । मै । सुख दुख करता आतमा । महा । आप दुसमण आप सेण हो । मै ।,धर्म ७ ॥ भेख देख मत भूलज्यो। माहा । भेखना भेद अनेक हो । गाहा । दूध गाय ने आकनो । माहा । अंतर होय विशेस हो । माहा ॥ धर्म ८ ॥ नारा पथर आदनी

। माहा । सुगुरु कुगुरु तिम जाण हो । माहा । डूबे डबोवे औरने । माहा । दोयांरी करज्यो पिछाण हो । माहा । धर्म० ६ ॥

। दोहा । गुण बिन गुरु कहाविया । गरज सरै सीगार । कीरीयामें कायर हुवा । वे तिरन तारणहार ॥ १ ॥ सुमत गुपतरी खप नहीं । नहीं संजमरी ठीक । तप जप ऊपर चित नहीं । फिर फिर मांगे भीख ॥ २ ॥ कहूँ जरासी वानगी । कुगुरु काला सांप । मत छेडो हो मही पति । अलगा रहिए आप ॥ ३ ॥ पिण ओलखाण कीजिए । सुगुरु कुगुरु की जोय । राजहंस बिन कुण करे । खीर नीरकूं दोय ॥ ४ ॥

॥ ढाल ५मी ॥

। देसी आछेलालनी छे । नहीं छोड़े आधाकरमी आहार । वस्त्र पात्र सज्या संथार । आछेलाल । अगनी तणी दीनी ओपमाए ॥ १ ॥ कष्ट सहे चिरकाल । मूडे मस्तक माल । आ । शीत ताप तिरखा सहीजी ॥ २ ॥ पोली मुठी असार । नहीं संजमरो सार । आ० । भेख पूजावे लोकमें ए ॥ ३ ॥ काच पात्र सम होय । पारे पूलेवे जोए । आ० । मोल न पावे सारखोए ॥ ४ ॥ शस्त्र बीख ताल । मारे ते ततकाल । आ० । तो पिण एक भवमें वे हणेए ॥ ५ ॥ कुगुरुनो उपदेस । घाले मिथ्यातनी रेस । आ० । नरक निगोद भमावसीए ॥ ६ ॥ कठनो छेदक थाय । थोड़ोसो अहित कराय । आ० । तिणसूं इधक वेरण आतमा ए ॥ ७ ॥ जोतक निमित उच्चार । भाखे सुपन बिचार । आ० । जंत्र मत्र ओषध जडीए ॥ ८ ॥ महिमा पूजा काज । नहीं लोकारी लाज । आ० । पेट भराई सुखे करे ए । ॥ ९ ॥ नही मरजादा काण ।

अपछंद्दर मयाग । भा । रत गुरांइ वेगलाए ॥ १० ॥ लागी मगरतनी छाप । वया बैठा बेटारा बाप । भा० । जाणे बकरा मंडी रव्या ए ॥ १२ ॥ इस एनाय आया । परख करो महिराख । भा० । कुगुरु कहे नहीं वारसीए ॥ १३ ॥ सुगुरु कुगुरुनो मेद । राखो सुगरा उमेद । भा० । पोडामें माख् मबोए ॥ १४ ॥

॥ ढाल ६ ठ्ठी ॥

॥ दसी श्री गुरु कथारे नमीए । मुनी गुण सुणीएरे भाइ । सेवा मत भवमें सुख दाइ । बंध्या सिब सुखर पावे । जन्म जरा मरणो नहीं आवे ॥ मू० १ ॥ मद आठुरर गाले । निरमल पंच महाव्रत पाले । पांचे सुमतिर सुमता । माया मायसु नहीं ममता ॥ मू० २ ॥ संजम सतर २ धारी । फिर फिर करता पर उपगारी । बाणी मीठीरे मवा । चोस्ठ इंद्र करे न्यारी सवा ॥ मू० ३ ॥ दोप बयालीसरे टाले । मन वचन काया वस कर पाले । आब बीबन केरे प्यारा । निज पर आतम तारणहारा ॥ मू० ४ ॥ धरती जैसारे धीरा । सायर जैसा होय गंभीरा । मरु असार मोट्या । कर्मा सामा मन्ड्या सोटा ॥ मू० ५ ॥ गुण अनतारे न्यामें ॥ कवि खन पार किमी विध पामे ॥ सुगुरु पोतेरे गावे ॥ गुणरो ढ्र फद नहीं आवे ॥ मू० ६ ॥ सीतल चंदणरे परा । दिनकर दीपे जेम मुणंदा । काटे । काटे निज परे फंदा । सयक पायो परम आनंदा ॥ मू० ७ ॥ दोहा । मलो फरमायो माहा मुनि । सुगुरु कुगुरुको मेद । मैं आपस्यां सब सरदद्या । कुगत्ता हंस सफेद ॥ १ ॥ सेवक समकित शिर्षा लइ । मुनि अनाथी सग । धोयाही पलटे नहीं । चोल मजीठी रंग

॥ २ ॥ देव रागी गुरु लालची । जीव हिंसामें धर्म । तीन कर्ण तीन जोगसूं । छोड्डूं मिथ्या भर्म ॥ ३ ॥

॥ ढाल ७ मी ॥

देसी सेवग सभूनाथ कीरत कागद । धन मोटा मुनिराज । वुध थारी भारी हो । भलो दियो उपदेस । वड़े विसतारी हो ॥१ ॥ धन धन तुंमचा तात । मात थाने जाया हो । धन तुम छो अवतार । सफल करी काया हो ॥ २ ॥ छोडया छता भोग । जोग तुंम लीनो हो । दी समारथाने पूठ । दया रस पीनो हो ॥ ३ ॥ तुंम हो दीनदयाल ॥ आसरो थारो हो । सतपुरुषांरी महेर भलो होय मारो हो ॥ ४ ॥ फसियो जग जंजाल । भोग नहीं छूटे हो । रहूं आपसे दूर । हियो मारो फुटे हो ॥ ५ ॥ पट कायारा नाथ । तात मोए तारो हो । होज्यो भव भव माए । सरण तुमारो हो ॥ ६ ॥ फिर फिर सेव्या देव । गुरु पिण पेख्या हो । आप सरीखा माहाराज । कठे नहीं देख्या हो ॥ ७ ॥ दीज्यो दरसन आप किरपाकर माने हो । राखू हीयारे बीच । भूलूं नहीं थाने हो ॥ ८ ॥ धारया धर्म अनेक । मर्म नहीं जाण्यो हो । सांचो धर्म महाराज । आजे पिछाण्यो हो ॥ ९ ॥ रोम रोम विगसाय ।हरख नही मावे हो । दे प्रदक्षणा तीन । अग नमावे हो ॥ १० ॥ तूं मोटो जोगिंद । ध्यान रस लीनो हो । में मूर्ख मति हीण विघन थारे कीनो हो ॥ ११ ॥ निमत्या काम ने भोग । असातना कीनी हो । नाथपणारी वात । रती नही चीनी हो ॥ १२ ॥ खमो खमो अपराध । खिम्या धर्म थारो हो । पर उपगारी आप । विरद विचारो हो ॥ १३ ॥ तुम गुण अनत अपार । पार नही पाउ हो ।

मो मुख रसना एक । किसी विध गांऊ हो ॥ १४ ॥ सहु परवार समेथ अंजलिधर मांथे हो । माया बीखा दीस माय । अंतेवर सांथे हो ॥ १५ ॥

॥कलस॥ मदा मुनिसर माहा देसना । बांदी नीकर तिसवारये । सेणक समकितधार हुवा । राजामें सिरदारए ॥ रा० १ ॥ सेणक बहु उपगार कीना । उठकुस्टी भक्ति करी । बीजो पिण मूनी केवली । होय कैसिव पंदूवरी । हो ॥ २ ॥ सत ढाल सर्वंथ मुनिको । कीनो सत्र सोयए । मिस्क सिवायी अधिक ओछो । मिछ्यादुकड मोयए । मिछया ॥ ३ ॥ बुध ओछी सुध नहीं । दस दीर्य विचार ए । मदेर कीन्यो मूरख ऊपर । कविजन लीजो सुधारए । कवि ॥ ४ ॥ समतभी १६ से कहीए । ऊपर बावन सास ए । प्रसाद बद एकादसीने । करी नैपुर में सत ढाल ए ॥ ५ ॥ पूज्य रतन सम्रुदायमांय । रंभाजी हुवा गुणमयी । दास सिस्यणी अदार गुणी । मूंनी गुणमाला मयी ॥ मु॰ ६॥ प्रसाद भी गुरुदेवजीको । गुणधारी दास ए । अकसर ढाल सर्वंथ देखी । मव कीन्यो उपदास ए । म० ॥ ७ ॥ इति अनाथी मुनीराजरो सत ढाल्यो समाप्त ।

॥ नव वाडकी लावणी लीखंते ॥

बाग्हः—धन धन धन धन संघुकवरजी । जोवनमें समता लीनी । परखी परखी रखी प्रमाके । ए देसी । सीलव्रत सुध पालो मासी । निर दोषण पालक निरखो । पसुपंडक महीलाको वासो । ब्रह्मचारी राखे भडको । मूस मंजारी जम बिचारी । नास करेसा ब्रह्मव्रतको । सीलव्रत सुध पालो भासी । वेग मिले सुख

सिवपुरको । आंकणी ॥ १ ॥ बीजी वाड इणीपर कीजे । रस पीजे जिन वाणीको । एकली नारी पुरुष संघाथे । वात निगत चटको मटको । काम जगावे कद्रुप नहावे । द्रष्टांत जाणो नींबूको ॥ सी० २ ॥ एकण आगण पुरुष अस्त्री । नहीं वैठे कोई ब्रह्मचारी वैठे सोवे वाड बीगोवें । गरभ दोष पावे नारी । कांजी दूध विगाडे देखो । वचन उथापे जिन-वरको ॥ सी० ३ ॥ चौथी वाड चतुर नर राखो । रस चाखो सिवरमणीको । भर२नेणमें मत निरखो । ब्रह्मचारी अंग नारीको । काची कारी जे नरनारी । निरखे तेज जिम दिनकरको ॥ सी० ॥ ॥४॥ टाढी भींत श्रे चक अंतर । ज्यां सोवे भोगी प्राणी । सीलवंत रहे तिन थानक । वाज मोर द्रष्टांत जाणी । विपय वचन जो पडे कान मे । मन बिगाडे मुनीजनको । सी० ५ ॥ काम भोग विलस्या जे पूरव । वार वार ज्यो चितारे । चार वटाउ वुडीया द्रस्टंत । मील वटाउने मारे । छठी वाड करो मन डीडता । विषे जहर दूरो फेंको ॥ सी० ६॥ सरस आहार वरज्यो भरभरतो । नितको नित केवल नाणी । वाड भग करे सीलव्रतकी । त्यागे ते उत्तम प्राणी । सनीपातमे पावे पय मिश्री अरु सरवत नारंगीको ॥ सी० ७ ॥ पुरुष केवल वतीस प्रमाणो ॥ अठाइस नारी जाणो । कुलंग कवल चोवीस प्रमाणे । हुट टुटने नही खाणो । ओछो भाजन इदको उरे । फुट जाय मुख हडाको ॥ सी० ८ ॥ वस्त्र भूषण अंजन मजन । केसर ने चंदन चरचे । तेल फुलेल अरगजा लेपन । ब्रह्म-चारी करतोलरजे । नि । कारण जो करे सुश्रुपा । सीलव्रत थावे भाखो ॥ सी० ९॥ शब्द रुप रस गंध । फरस प्रमत विचरो ।

उत्तम प्राखीए भनाथी टेप लीकही। छोडयां वैपद निरवाखी। राग रंग भरु नाटक खेग्प। ए मी मरम है पुग्गलको ॥ सी० १० ॥ इंद्र चंद्र निरंद्र सुरासुर। सीलवंतके पाए पडे। सरप होए फुलनकी माला। मूत मित्र नहीं दखल करे। हरी भरी कुंअर दूर रहे सव। तेज वडो ब्रह्मचारीको ॥ सी० ११ ॥ गजसुखमाल भर्वतो बंधु। नेमकवर राजुल नारी। वीजेकवर भरु वीजीयाकवरी। बालपणे थया ब्रह्मचारी। सेठ सुदर्शण सील प्रमाबे। सिंघासण थयो सुलीको ॥ सी० १२ ॥ उतराधेन सोलमें माखी। बाड मउइ शिप्य साखी। जैपुरमांए बखाण जोडने। निज भातम निज वस राखी ॥ १६ से बावनके वरसे। जेठ सुदी दिन नोमीको। ॥ सी० १३ ॥

२२ परिसा

॥ दोहा ॥ पांच पद प्रणम् सदा। सरसती लागू पाय। बावस परिसा धापणी। कहीस्यु हरख वधाए ॥ १ ॥ चाल तेहीज। क्षुधा जगमें सबसे बूरी है। बडे बडेका मान गले। आदनाथके चार सेस शिप्य। भूख लगी वन माग चले। वन वन साधु सह परीसा। सुरवीर होए नाप करे। तप करवार मायका मासा। करम भरीदल भंग करे। भांकणी ॥१॥ क्षुधा सिरखा भसि तीखी। बिन पाखी मुनि भाव तबे। भाषा भमी लयो पाखी मगजावे। सिंख नाए मत्रे ॥ धन २ ॥ सीतकालमें ठंड सहे। भत वीरपत ही ठंडे नगी। बीरवावस्त्र भलप उपधी। ध्यान धरे पहते रंगी ॥ धन० ॥ ३ ॥ ग्रीष्म ऋतुमें घाम सहे। भ त पवन चले भरु लू वाजे। वसती वेलू सेवे भवापना। शीस तपे भरु पग दाजे।

॥धन०४॥ निरखा रितुमें टांस मसादिक । तुं गारुड देवे चटका । तिलभर धेक धरे नहीं तिण पर । समतारा पीवे गटका ॥ धन० ५॥ एक सफेदी समरत राखे । एक अंग कीमत जाणी । थोडा मिलिया नहीं मटावे । इधकाइं ममता ताणी ॥ धन० ६॥ काग भोगमें रीत नहीं पावें । हित राखे सजम सेती । पुद्गल फंद रच्यो इण जगमें । सुगतीम वाले छेती ॥ धन० ७ ॥ आसमान सिणगार स्त्रीकुं । सराग दृष्टिमें नहीं झांके ॥ सील रतनको करे जापतो । मन मे गल्त ताणी राखे ॥धन०८॥ ग्राम नगर पुर पाटण फिरतां । कंकर अलकाटा खुंचे । पाय उनरणा चढे थाकलो । गाडी बेल नहीं वंछे ॥ धन० ९॥ लेवे निसगामो वन ससाण । अथवा विरख तले नेमे । मन वचन काया सम राखे । स्वापद जीव सही त्रासे ॥ धन० १० ॥ सेज्या उंची नीची अवखी । दुखदाई असमाध करे । एक रातको जाणे परिसो । दिनमासी चौमास भरे ॥धन० ११ ॥ कुवचन मान पटे झाटामा । आक्रोश केड द्वेष करे । दूध पतासा सम कर पीवे । जाणे अनारज धीर धीरे ॥ धन० १२ ॥ केट अनरमी अरगी मार्थी । ने लकडीने लारफिरे । छूरी कटारी भाला नुरत्री । नवे वचन परिहार करे ॥ धन० १३ । करे जाचना केई पद्गलकी । डेरे पिण अपमान करे । आपो नापडो दीयो उदारो । पिण साधु नहीं मान धरे ॥ धन० १४ ॥। उद्यम करतां नहीं मीले तो । कर्म नम्न पांरा नट जावे । द्वेष धरे नहीं गृहस्थ ऊपर । अतराय आडी आवे ॥ धन० १५ ॥ आयो रोग सोग नहीं करणो । नाना ते भगने प्राणी । मन्कार सो रुज चुकावे । कायर ते भागा जाणी ॥ धन० १६ ॥ तृण घास के सुवे संथारे

घटक धनक देवे घम्मक । थोडा वस्त्र नींद न आवे । समतारा पीये गटक्क ॥ धन० १७ ॥ पीठी मरदन नही नावो धावो । आवजीव लगे नहीं करवो । होय पसीनो मेल गले अग । समतारो सेवे सरबो ॥ धन० १८ ॥ कोई घरवामें देवे मस्तक । वंदन करु भसकूती फर । कोइ अग्यानी देवे ठोकर । दोयां परम भाव धरे । धन० १९ ॥ प्रग्यां म टी ग्यान अपूरब ॥ भवीयांसो कोइ पार नहीं । भवदरदाता गुरु कर जाणे ॥ ग्यान ध्यान धोपार सइ ॥ धन० २० ॥ वोकवांक करे बहु उदम । तोपीया ग्यान नहीं आवे । सम प्रसामें सह परीसो । धेक फले नहीं सीदावे ॥ धन० २१ ॥ खरी आसता मिन धपनोकी मिथ्या मतने खपडन करे । अन्य मागनी महिमा पूजा । दखी वंछा नाय घरे ॥ धन २२ ॥ अनूकूल दृयमें मन गमता । सोमी सहना कठण मय । प्रतिकूल प्रतक दुसरासी । बडे बडे सो भाग गये ॥ धन० २३ ॥ परीसा पचरीसी ओडी । चढाव मेपुरक मांइ । भमाद सुद १८ सें बावन । हरख सावखी में गाइ ॥ धन २४ ॥ इति संपूर्व

पाश्च सहीत । फिग फिग जगमें कपर पूरसा । सजम ले भाखे निवला । धन संसारमें उदम मावी । वो टाले दोषस सगला । धि आसकरी ॥ १ ॥ दस्त करम वसी मइथुन सेवे । रात्रि भोजन प्रसह हरे । भादरकरमी राजपींडत । इहांने उदमाद करे ॥ थि० २ किरतगंडयमीसेमछीजे ॥ भक्कीसिट सामो आस्यो । पंच प्रकारे भाहार भोगवे । सबलो ए छटो भाखयो ॥ थि ३ ॥ पार वार पचखाण भांगे तो । गुरवारीकनु नहीं लाजे । छ महीना में गुरु सीयाड़ो । छोडी बीजामें माजे ॥ धि० ४ ॥ उदक लप भरु मायो

थानक । तीन तीन एक मास मधे । सेव्या सबलो दोषण लागे ।
जीवघात संसार वधे ॥ धि० ५ ॥ जाणी हिंस्या जाणी मिरषा ।
अदत पराइ जाण गीरे । सचीत प्रथवी सनगंध जागा । सुवे वेठे
पाव धरे ॥ धि० ६ ॥ जीव महत नाजोट पाटीया । कंदादी दस
सचीत भखे । उदक लेप दस माया थानक । श्रस मधे नहीं सेव
सखे ॥ धि० ७ ॥ सचीत हाथ आहारादिक वेरे । इकीसइ सेवे
सबला । कर्म प्रकृति डीडकर बांधे । संजम गुण धावे निवला ।
॥ धि० ८ ॥ टाले सबला पाले संजम । सो पावे पद निरभाणी ।
जेपुरमाए जडाव कहत हे । असाढ सुद नोमी जाणी ॥ धि० ६ ॥

चाल लावणीरी छे । मत सेवो कोइ वीसैं अस असाद्या

थानक माधजी । आकडी । दब दब करतो चाले साधु । नीचो
नहीं निहाले ॥ चउदीम कपडा उडे धजा जिम । विन पूंज्यां पग
ढाले । कठे पूजे कठे पग देवे । इरज्यामे टोटो घालेजी ॥ मत०
१ ॥ मरजादा उपरन भोगवे । पाट पाटीया कोय । वडा गुरांसु
सामो बोले । मजम मादो होय । थेवर इकद्री घात चिन्तवे ।
खिणखिणमे क्रोधी होयजी ॥ मत० २ ॥ निस्ते भाषा कलह-
कारणी । गरुना औगण वाद । बोलतो नहीं सके मूरख । वेठो
करे उपाद । जूनो कलो उदेडै पाछो । ए वारे असमादजी
॥मत० ३ ॥ अकाले सभाय करे । सट काले वीगता वाद ।
। सचीत खरडया विन पूज्या पग । सुवे वेठे साध । पोर रात
गया पछे गावे । घाडे घाडे मादजी ॥ मत० ४ ॥ गछमें भेद
पडावे पापी । अठी उठी मिलजाय । कलह करतों मूल न लाजे ।
लोग हसाइ थाए । आप बले परने सतावे । दोनू भव दुःखदायजी

॥ मत० ५ ॥ दीन कम्यापी बापया दुषी । बालो बालो खाय । । मत नहीं पछताव न बांके । मन मावे ज्यु खाय । अमुखो भन बोचे सठो । बडाभूलनु बापजी ॥ मत० ६ ॥ ए वीसु टालन्यो सरे । संजम दडो थाय ॥ १६ सें वरस माबनेसरे । सेपुरमाए मडाव । बोल मोफ्को देखने मरे ॥ दीनी ढाल बखायजी ॥ मत० ७ ॥

॥ ३३ असातना लीसीए छिए ॥

देसी । बीस अवास्तु बाद न कीजे । भागे चाले भागे उबै । भागे बेठे भायजी । बराबर चाले बराबर उबै । बराबर बासच आदजी ॥ १ ॥ मूरख करे असातना । केइ अवर्छदा अवनीतजी । जमाली गोसालो देखो । हुवा गया फजेतजी । भांकडी ॥ २ ॥ अवर्छदाने ग्यान न भावे । ग्यान विने अंधारजी । सीख दिया सामा थइ आवे । गरु खडे गळके बारजी ॥ मूर्ख० ३ ॥ दीन उपगारी । दीन बेठवारी बोयजी । भडतो चाले भडतो उबै बठे । ए पूरी नव होयजी ॥ मूर्ख० ४ ॥ गुरु चेला दोय ठंडील जावा पहेला सुच करायजी । ईरीयावह पडीकम पहीला । भारत राखे भायजी ॥ मूर्ख० ५ ॥ गुरुमादिकनु मसता पूछे । कोई माप बाह भायजी । पहेला उत्तर देवे चिखने । भाप पडेरो पायजी ॥ मूर्ख ६ ॥ इच्य सुता इस आगो माए । कीन्यो आरभ आयजी । जागे पिया नहीं चाले उठे । आवी नींद गुरुायजी ॥ मूर्ख० ७ ॥ च्याय गोचरी खोटा आमे । मालोवे देखायजी । घामे देवे मन गमताने । च्याय सुवहत पायजी ॥ मूर्ख० ८ ॥ गुरु चेला दोय मेसा मेठ । गुरु गरवा दांत न

कायजी । आछो आछो वेगो वेगो । आप जाण घटकायजी ॥ मूर्ख० ९ ॥ गुरु वतलायां जवाब न देवे । वातामें लग जायजी आसण वैठो उतर देवे । सूं कहो कहो थायजी ॥ मूर्ख० १० ॥ रेकारा तुंकारा देवे । बोले खारो जहरजी । ध्यान न आवे अवछंदाने गुरुसुं राखे वेरजी ॥ मूर्ख० ११ ॥ गुरु सीखावण देवे आछी । सीखो भणो सुजाणजी ॥ थेइ सीखो थेइ वांचो । पाछो कहे अयाणजी ॥ मूर्ख० १२ ॥ गुरु कहे भाइ खोटू न वोलो । तुम ही खोट सीखायजी । साचो अरथ न आवे तुंमने । में कहूं जीम थायजी । ॥ मूर्ख० १३ ॥ गुरु गीतारथ देवे देसना । सुण राजी नहीं थायजी । भेसा डोलो चाले गीचमें । रस कथारो थायजी मूर्ख० १४ ॥ हीवडा सुण कई हुवा राजी । फिर आज्यो भेला होयजी । अर्थ अपूर्व कहेस्यूं तुमने । कठ कला मुज जोयजी ॥ मूर्ख० १५ ॥ तेइ देसना तेही देला । तेइ पूरखदा मांयजी । खोट मठारी पाछो वाचे । मानभंग गुरु थायजी ॥ मूर्ख०१६ ॥ दिन साथे आयो नहीं सुजे । लाबी कथा बणायजी । थतो वेठा हुकम चलावो । माने खाणो लायजी ॥ मूर्ख० १७ ॥ गुरु संथारे सुवे वेठे । नहीं लाज मरजादी । ठोकर लाग्यां नहीं खमावे । उपजावे असमाधजी ॥ मूर्ख० १८ ॥ गुरुथू उंचो आसण वेठे । मद छकीयो मानीसजी । गुरु चेलारो नही कायदो । ये पूरी तेतीसजी ॥ मूर्ख० १९ ॥ उत्तम प्राणी चित कर लेजो । नही आणे मन रीसजी । जैपुर मांए जडाव कहत हे । कीजो वीसवा वीसजी ॥ मूर्ख० २० ॥ सूत्र साखे ढाल बणाई । कानीपात्री कोरजी । ओछी इदकी आगम सेती । मिछयादुकडमोयजी ॥ मूर्ख० २१ ॥ १९ से बावन

क्न्तामें। भासाड सुदभस्टमी जाणजी। भसाज्ञना छत्रीसी ए सने
मद कीई सीत्यो सावजी ॥ मूल० २२ ॥ इति संपूर्णः ॥

॥ तीर्थंकर गोतरी ढाल लीख्यते ॥

निरमल जिन। सुच समगत पाई। मोक कुमी रही नहीं कांई।
ए देसी। भरिहंत सिध भाचारज उपाघ्या। न्यारा लीजे सरणा।
पंच पदारा गुण गावंता। मेटे जामण मरणा ॥ १ ॥ बांधे गोत
तीर्थंकर प्राणी। सेवे बीस बोल दिल भाणी। भांकडी। प्रवचन
माथा गुरु गुण गावां। थेवरना गुणग्रामे। बहुसुत तपसी गुण
गावां। भविचल पदवी पामे ॥ बां० २ ॥ मणीयो गुणीयो याद
करंतो। समकित सुध पालंतो। सात प्रकारे विनय आराधे।
पडीकमणो नित करतो ॥ बां० ३ ॥ सील भाचार भरु भत
पालंतो। तीजो चौथो ध्याने। बारे भेदे तपस्या करतो। धर्मदान
सुपात्र दाने ॥ बां० ४ ॥ दस प्रकारे व्यावच करतो। सरव जीव
समादे। न्यान भपूरव मणतो गणतो। सुतनी भक्ति भाराधे ॥
बां० ५ ॥ मिथ्यामतने दूर करंतो। जिन मारग दीपावे। ग्राम
नगर पूर पाग्य विचर। तीर्थंकर पद पावे ॥ बां० ६ ॥ ऐसा
बोलको ढाल भसाई। १६ सेने वावने। वैपुरमांए भडाव कहत है।
ते भावी घन घने ॥ बां ७ ॥ इति संपूर्णः ॥

॥ पोसारा १८ रा दोंपरी ढाल खिख्यते ॥

बाणी श्री जिनराज तणी कनि पडी रे प्राणी ए दसी। दोष
भठारा टाल्ल पोषा कीजे सही। रे प्राणी इम वेद्र भाख्य भाव देख
चूके नहीं ॥ १ ॥ पहेले दिन सरस आरे। इसीस न सबको।

रे प्राणी । नावो धोवो नाय । नख केस सवारणो ॥ २ ॥ पोसामें हाथ पावे । चथावे जोपस्न । रे प्राणी । होय वैठा निसंके । टरे नहीं दोपसं ॥ ३ ॥ माला मोती हार । विलेपन चरचन्दो । रे प्राणी । लेवे दिनकी नींद । शस्त्रादिक वरजन्दो ॥ ४॥ निन पूंज्या लीणे व्याज । उतारे मेलने । रे प्राणी । निद्या निगता विवाद । नजर निपे रागमें ॥ ५ ॥ वरका सुधारे काम । भोलावे कुलाभणी । रे प्राणी । नहीं देणो मनमान । उभगरण छूटा भणी ॥ ६ ॥ नहीं वंछे मनमोए । वुगे पेला तणो । रे प्राणी । जंपुरमांय जडाव । कयो मानो हमतणो ॥ ७ ॥ १६ से गावन । श्रावण वद बीजने । रे प्राणी । दीनी ढाल वणाय । भवि उपगारने ॥ ८ ॥ इति संपूर्णः ।

॥ बार भावनांरी ढाल लीख्यते ॥

देसी देसदानव तीर्थंकर । अनित्य पहेली असरण दूजी । तीजी समारस्वरुपे । एकते चौथी भिन । पांचमी देही असुचनो कूपे । रे प्राणी । भावना सुध मन भावो ॥ आकड़ी ॥ १ ॥ अस्रव भावे समवर कीजे । निरजरा करमनी पावे । लोक सरुपे वीचार करता । धर्म ध्यान वध जावे ॥ रे प्राणी भा० २ ॥ बोध भावना बारमी भावे । समगत निरमल थावे । समगतथी संजम सुध होवे । भजमथी सिव पावे । रे प्राणी ॥ भा० ३ ॥ १६ से बावन जैपुर में । असाढ सुद तेरसे । कहत जडाव शुद्ध भावना भावो । अजर अमर पद पावो । रे प्राणी ॥भा० ४ ॥ इति संपूर्णः ।

॥ समकितरी ढाल लीख्यते ॥

देसी प्रीत मारी जिनवर से लागीरे प्रीत तथा कर्म रेख नहीं

से । मोलख जीव छकायना सरे। अणुकंपा मायोर । जीवधीम । दवगुरु नय तत्व सिद्धांतो । दया धम जाणो । धेनको मारग ह चोकोरे । जन । फटस खडगरी धार। विपम ह सुह्को नाको । मांकडी ॥१॥ मवहीमे समभाव। भाव एक मुक्तिको राखोरे। भा० । जिन वचनारी प्रतीत । मोगरी वंछा मत राखो ॥ ज० २ ॥ प्रथम हिंमा त्याग । मूल कोड मुखसे मति भाखोर । भूठ । चोरी परस्त्री द्रव्यरी ममता मति राखो ॥ ३ । पच महाव्रत मूल । अनुव्रत भारकृत भाखोर । भ० । विनसु गुण दोप । शिपा व्रत धारु पीछाणी ॥ व० ॥ ४ ॥ ए ममकटी जाण भावा मन समवा दृढ राखोर ॥ ॥मा ॥ कुदु व कबिलो छोड ॥ विपय सुख फिर फिर मत मांको ॥ ज० ५ ॥ दान सील तप भाव । चारकी चोकी कर राखोर ॥ भा० ॥ मन मांन सा मास्त्र से जाणो । शंका मत राखो ॥ स ६ ॥ एहह जैन मत मर्म । धर्म एक दिम्पा के मांइर ।धमी ज्यो पाले भव रसीक । मिव—पुरकी साई ॥ जै० ७ ॥ १६ में मालन । अठमें अपुरक मांइर । समगत उपर चोड लावणी । महातमजी गाई ॥ ज ८ ॥

॥ वालचदजी माहाराजना गुण लिख्यते ॥

दमी रतन मुलनी लाहलीलारी । बालमुनि दरसण क्यु नहीं दिरवा । माने प्रस त्रम त्रसाया । चनवमुनि दर्शण क्यु नहीं दि राया ॥ मांकडी ॥ १ ॥ रसना नाम रटयो मुनी थारो । मनडो गवोख उमायो । नैवे दोए प्रसत है दमङ । पाव्न सह दिखायो ॥ बा० २ ॥ काहा करु में प्रन्वी पाह । प्रवीने उड़ोह न जाइ ।

जंगाचारण विद्या न मोपे । सेवा सारुं सदाइ ॥ च० ३ ॥ धन वा धरती ज्या पाव धरत है । सीव्या अनड नमा हो । दीन दयाल कीरपाल करीज्यो । तो माने किम त्रसाहो ॥ वा० ४ ॥ ग्राम नगर पूर पाटण वीचरो । करते ग्यान उजीयारो । धन वा जननी जनम दीयो हे । धन थारो अवतारो ॥ च० ५ ॥ धन वे श्रावक वाणी सुणत हे । प्रतलाभे सुध आहारो । सेवा सारे अष्ट पोहोरकी । दरसन करत तुमारो ॥ वा० ६ ॥ दो दो वार नागोर जोध्याणे । नउल फीर फीर जावो । पाली पीपाड पे कीरपा तुमारी । जेपुरमे चक वताओ ॥ च० ७ ॥ मन श्रावक वसत है दरसकू । याद करे नर नारी । कव मुनि पाव धरे जेपुरमे । जीवन प्राण आधारो ॥ वा० ८ ॥ करता सभाल छे मास वरस मे ॥ पूरण कीरपा तुंमारी । दोय वरस वीत गये तथापि । आ अंतराय हमारी ॥ च० ९ ॥ सुण ओलभा रीज करो तो । कैद मुक्तके माइ । रीज करो तो सीव सुख दीज्यो । दोन्यूं इ मन भाइ ॥ वा० १० ॥ सव संतनसे एही अरज हे । मो पर महर करावो । करुणा सागर सेप काल मे ।वीचरन जेपुर आवो ॥ च० ११ ॥ चुक हमारी कीरपा तुमारी । दोन्यूं इ एक सारो । जेपुरमाए जडाव जपत है । नाम मूनी एक थारो ॥ वा० १२ ॥

॥ श्री सीमंधरजी ढाल लीख्यते ॥

॥ देसी ॥ गोरादे वाइ आजे वसो न जी मारा देसमें । प्रभुजी खेत्र वीदेह वीराजीया । जठे वर्ते छे चोथो आरो । श्री संधीर स्वामी । श्री हम पीता तुम तणा । थाने सतकीमातमेलारो । श्री

मंवीरस्वामी माने ग्राभार वो प्रभुजी भ्रापरो ॥ भ्रांकडी ॥ १ ॥
प्रभुग्री लाखे चोरासी पूरव ग्राउखो ॥ उ ची पांच सो धनक धारी
काया ॥ श्री० ॥ कंचन वरण सुहावणा । मारो दरसणने मनडो
उमायो ॥ श्री २ ॥ प्र० कमरपणे ्या लाखमें । पछे पिता गया
परलोके ॥ श्री० ॥ वीस लाख पूरव पछे । पायो राज लीला सुख
भोग ॥ श्री० ३ ॥ प्र० लाख त्र पठ पूरव लग । वंतो शुभ कमाई
नीते ॥ श्री० ॥ तीन ग्यान धरमें पख । थारी लागी भुगत सु
प्रीते ॥ श्री० ४ ॥ प्र० कामभोग साथ्या करमा । वेतो वोहत
कीयो उपगारे ॥ श्री ५ ॥ प्र० कर करणी केवल लीयो । थारा
नाम थकी नीसतार ॥ श्री० ॥ लाख पूरव चारित पालने । वंतो
सास्यो मुकत दवारे ॥ श्री मी० ६ ॥ प्रभूजी मासे सावण । चोथे
चानणी । समत १६ सें बावन वरसे । श्री मधीरस्वामी । जेपुरमांय
महानजी । बारा दरसणन जीव थकी प्रसे ॥ श्री० ७ ॥

॥ पचेंद्रीनी ढाल लीख्यते ॥

। वशी मरो फुम्यो हो हमारी मेरा बागमेंरे । प्राणी पंच इन्द्री
वस कीजीएजी भ्रख भ्रजर भ्रमरपद लीजीएजी । उम्लालो । शिवसु
सुख भनंता पावे । फिर फिर गरभा वास न भ्रावे । भिनसु भनम
मरण मीट जावे ॥ १ ॥ प्रा० भ्रांकडी ॥ भ्रात्र इन्द्री वस दुख भो-
गवेजी । मृग मीरगा मरण होवावे । पूगी उपर सर्प बचावे । वरवस
होवने बहु दुख पावे ॥ प्र २ ॥ नेत्रां वस होय पतंगीयोजी ।
दीप सीखामें भसमी होवे ॥ प्र ३ घाण इन्द्री वस भपृकर मरे जी ।
लोभी फुसपनमें फस जावे । रस मकरंद लेइ सुख पावे । इण कर
फुलनमें गिर जावे ॥ प्रा० ४ ॥ रस इन्द्री वसभांर माछलोजी ।

रस रूप लेवाने उमावे । तुरत गले कांटो पस जावे । साधू संजम मूल गमावे । प्रा ० ५ ॥ फर्स इंद्री वस होय मानवीजी । कंड प्राणी प्राण गमावे । लंपट लोकामाय कहावे । कुंजर बूरे हवाल मरावे ॥ प्रा० ६ । इंद्री अकेकी वस दुख सहजी । पाचाके वस केटण नीगूना । सुरना इंद्र होय फजेता । धन मुनीवर थे पांचृइ जीना ॥ प्रा० ७ ॥ रुडा शब्द रुप रस गधसे भलाजी । आछा पुरम थकी सुख पावे । सेज्या फुलनकी मन भावे । नकसी सर्प तुरत डम जावे ॥ प्र० ८ ॥ ममत १९ में तेपन भलोजी फागण सुद पख मातम जाणी । जेपुरमाए जडाव वखाणी । निज पर आतमने हीत आणी ॥ प्रा० ९ ॥

॥ करम रेखरी ढाल लीख्यते ॥

॥ राग ॥ क्रम रेख नहीं टले । करो कोड लाखा चतुराइ । आंकडी ॥ १ ॥ धर कर वीरज ध्यान । ग्यान कर मनकुं समजाणारे ॥ ग्यान.॥ वीन भुगत्या नहीं होय छटको । अवी चूका देणा । करज एक कमनका भाटरे ॥ करज ॥ क० २ ॥ फेर कहु कर्मनकी नतकारे ॥ फेर ॥ वडे वडे मन चक गक गये । रहे इतकाने उतका । मनुष्य भव वार वार नहीरे ॥ मनु० ॥ क० ३ ॥ कर्ममें कोन जबर भाटरे ॥ कर ॥ मनीया माध तिर्थंकर गुणधर । सरब हार म्याट । मजम लीयो मुक्तीके नाटरे ॥ म ॥ क० ४ ॥ करममें भीत भरी नवमेरे ॥ क ॥ राजा रावण पकड मगाइ । देव जोग छीनमे । धीरज कर जगमे जस पाटरे ॥ धी ॥ क० ५ ॥ वीरने कर्म दीया कोलारे ॥ वी० ॥ कानमे खीली खटकाइ । ध्यान कीया दोला ध्यानमे नहीं चका काटरे ॥ ध्या ॥ क०६ ॥ द्रोपदी सतीय नमे

मोटीरे ॥ प्रो ॥ भीम हाथसें कीचक मूवो ॥ नीझर भरी खोटी । हारदी जू ग क मांहरे ॥ हा० ॥ क० ७ ॥ मरमसें मेवारन मारयोरे ॥ म ॥ खंदक रीखनी खाल उतारी । क्रासींब हार्मो । हरीने मार लीयो माहरे ॥ ह० ॥ क ८ ॥ करमसें सुरपत भम-रायारे ॥ क० ॥ बड़े बड़ेकी मद्र फजेती । कमी बीन मुख गाया । जायकर मत बांधो माहरे ॥ म्हा० ॥ क० ६ ॥ ध्यान मन नव पदका धरनारे ॥ ध्यान० ॥ तप जप संजम करणी से से । सत-गुरुका सरणा । सरणा भव भवमें सुखदाईरे ॥ म ॥ क १० ॥ गरब नहीं करणा तन धनकारे ॥ ग० ॥ पलक एकमें पलट जाय । या नारी है गयिका । दानसु संग से से माहरे ॥ हा ॥ क ११॥ समत १६ से ५१ । जेठ मद जेपुर के मांहरे । मे । करम कमारी जोड़ सारवी । अजावजी गाइ । करमका मत बांधो माहरे ॥ क० १२ ॥

॥ राग होरी काफीरी ॥

मतलू गारे । हारे मत लूगेरे । प्राण पराया प्राणी ॥ मत० ॥ भांकड़ो । प्राण पराया आप सरीखा । हारे जीवा । मारू गया केरल नाखो ॥ मत १ ॥ प रे प ररमें जोव अजंख्या । हा० । बनासपती में मर्न तिजाणी ॥ मत २ ॥ त्रम प रर केर स्थम प्राणी । हा । जयारारे इना क्यों करुणा आणी ॥ म० ३ ॥ पुन बीडुवानागा धारर । हा । जातु बर कीयां पड़ दुख खाणी ॥ म० ४ ॥ अनर्थ बैर करे पेखामे । हा । प ता प ड पराइ न पोछाणी ॥ म० ५ ॥ दस दस पाप कर केर मूख । हा । बांह दुख सहेवा क्यपा ह मसाणी

॥ म० ६ ॥ धरम काज करे बहुहिंसा । हा० । यातो नरक जावणरी नीसाणी ॥म० ७॥ कहत जडाव जेपुर के मांइ । हा० । ज्यारी रचा करो उत्तम प्राणी ॥ म० ८ ॥ १६ से फागण सुद तेरस । हा० । थे तो सुखे २ जावो निरवाणी ॥ म० ६ ॥

देसी ॥ पूछे पीया क्यूं नै पाणीरे पंडीत

रोस कीसीसै म आणोरे भवीयो । रोस० । दोस करमको पीछाणो रे भवीयो । रो० । आकडी ॥ १ ॥ रोस करीने निज गुण वाले । परगुण दाय न आवे । काच ने साटे हीरा हारेतो । वीरथा जनम गमावेरे । भवीयो । रो० २ क्रोध-मान चंडाल सरीखो । भाख्यो केवल नाणी । आगो पाछो कोइय न सोचतो । तोडे प्रीत पुराणीरे । भ० ॥ रो० ३ ॥ नेह गटावे वेर वधावे । अपजस पैडो वजावे । तप जप संजम मूल गमावे तो ॥ नरगनी-गोदे समावेरे । भ । रो० ४ ॥ तिरजंच जोग लहे करोधी । सांप वीछूं गो थावे । आगला कर्म उदे में आया तो । फिर पाछो वैर वधावेरे । भ० । रो० ५ ॥ क्रोध मान ए दोए मोरचा । माया मान पडावे । पुरष थकी नारी होय जावे तो । नारीही ज कहावेरे । । भ० । रो ६ ॥ लोभी नर ए चारुइ सेवे । कयो दसमी कालरे मांयो । सागर सागर में पड मूवो तो । नदराय धन खोयोरे ।भ० । रो० ७॥ इत्यादिक केइ जीव अनता । ज्यांने चार कषाय रुलाया । चारु गतमें चोपड खेली तो । छोटा ते सीव सुख पायारे । भ० । रो० ८ ॥ पर नीन्दा पर अवगुण करकर । मेल पराये धोवे । पग बलती नहीं देखे मुरख । डूंगर बलती जोवेरे । भ० । रो०

८ ॥ १९ से अठाव वेपुर में । तेपन होसी चोमासी । निज आतम समभावस्य कारण । सुगतेसु जोड प्रकासीरे ।म०। रो० १०॥

देसी ॥ भांगरा गीतरी० ॥

कर ध्यानयोनै कारेर खे वासी । सुम्यानी जीवा । कुवासीरे गव वासी । भव तु लिरजा । पापसु हर आ । जगत भल सेभारे बीवबला । जनम लेखे कर जारे बीवबला । भाकड़ी ॥ १ ॥ नर भव पाम्यो तु एस गमायो ।सु० आगेरे गयो प सवासी ।।भ० २॥ पूरव पु बी तु खाइ खुदाइ । मूर्ख माथी । रीतोरे होय जासी ।भ०। ३ ॥ पुदगल फदमें पडयोरे अनादको । सु० भव तोरे कांटो फांसी । भ० ४ ॥ पाप बधायो मे पुन घटायो । सु भव भवरे गयो दुख पासी ॥ भ० ५ ॥ माल पराया तु हस हस लूटे । सु० लेखोरे बातो होय जासी ॥ भ० ६ ॥ सुध पत पलम । मरयोरे मलबो । संवत-पावन रे जैपुर वासो ॥म० ७॥ जोड अठाव सुयाव । भगरूसु । सु । पेलोरे पवो सुख पासी ॥ भ० ८ ॥

॥ जरा टुक जोवो तो सही ए देसी

श्री गुरु देव उपदेस । चतुर सुध धारो तो सही । सुम्यानी समझो तो सही । होजी तजो कोध मान अरु लोभ । ममतड मारो तो सही ॥ म० ॥ सु १ ॥ होजी मारे पड़े मजन में भंग । संग वे चालो तो सही । होजी मारी भवरीय अटकी नाव । पार लगावो तो सही । होजी मोनें प्रभू बीन कुय आधार । तारसे चालो तो सही । सु० । भांकड़ी ॥ २ ॥ भवसागर बीच नाव चावकर बठ दो सही । होजी भव खेवणवालो कुय । समदमे पैठा छो सही ।

होजी मा० ॥ सु० ३ ॥ पडे मीथ्यायतनी रात आंनु मटोवो तो सही । सु. होजी अब गुरु भीन घोर अंधार । ग्यान गुल जोवो तो सही ॥ सु. ४ ॥ धर्म ध्वजा लो बादशाए । सुघ भावना सही । सु. होजी मारा सत गुरु खेवणहार । पार उतारेला सही । होजी मा. ॥ सु. ५ ॥ रोको आश्रव छेद । भेद नहीं तिरवामें सही ॥ सु. ॥ होजी भरो दान सील तप भाव । माल ले बेठा छो सही । सु. ६॥ पहुंचो मिवपुर ठाम । काम सीध होवेला सही । सु. होजी तिहां बेठा जगजजाल । तमासो जोवेला सही । होजी माने गुरु ॥ सु. ७ ॥ १९ से तेपन महा बद जेपुरमें सही । होजी तीथ सातम ने समिवार । जुगतसुं जडावजी कही ॥ सु ८ ॥

हा हुकम लीख दीया सदगसे । हा कनइयो कान पीयारो । महा बीर मामण के मामी। आया दिरामणी कूख मोजार । नहीं मीटे जगमे होरणहार । ए निस्ते कर लीज्यो धार । कहांकु सोच करो नरनार । मीटे न जगमे होरण हार । आकडी ॥ १ ॥ रावण तीन खडको राजा । ले गयो रामचन्द्रकी नार । पडयो नरकमें खावे मार ॥ मी. २॥ सोकां आल दीयो मीर उपर । सीताने काडी बन मोभार । परघर जाण होय कुवार ॥नहीं. ३॥ सेणकराजा समकीत धारी । घणा जिनसु कियो उपगार । बैठे नारा बद मोभार ॥ मी. ४॥ कुडरीक साधु रीगत भाजि । पहुंच्यो सातमी नरक मोझार । ग्यानामें तेनो अधीकार ॥नहीं. ५॥ पडव पच कुरके सागर । जुवे खेल हारी नरनार । महा भारतने छे नीसतार ॥ मी. ६॥ कृष्ण महाराजा करी दलाली । मान देइ तायां परवार । माठी गतमे लीयो अवतार ॥ मी. ७ ॥ छाने जाय वध्या गूजरघर । मरया

मद्धुंगी वन मोम्झार । नदी मन्यो पाणी पात्रसहार ॥ नहीं ८॥ दीपायमतपसी संतायो । दुवारकां वाली छीन मोम्झार । मावांनेमगी कहदैबार ॥ मी ६ ॥ अंमानीरद्ध महावीरनो । सरवा मुस्ट हुवो मवहार । पोत्यो थीसमोप देव मोम्झार ॥ नहीं १०॥ गोसाले मान्या दो साधू । बैठा समासरस मोम्झार । तिर्थंकर दुख सया अपार ॥ मी ११ ॥ मीरग लीरव्या मीरगावती सेवी । मेवारपान मंडाया नार । पतिव्रोरह दुख सह्याअपार ॥ मी १२ ॥ होयाहार टले हुवा अगमें । तिय दर स्त्री अवतार । तेल मवी रह रायुल नार ॥ नहीं १३ नीश्चय ग्यानी गम वाता । छदमस्थेसा जे बीवहार । करत जहाल मयो नवकार । मी सीख सुगुरुमी लीजे धार ॥ नहीं १४॥ पंचवरवोनी नारी द्रोपदा । नारदा । नारद दूप घरमो मयु पार । मेस दीनी जिवा समुद्रपार ॥ १५ ॥

॥ लावणी लीख्यते ॥

वजियरे आसस दूर पर एकमना भजिए इकरदार मुनी सरधना ए देशी । तारो टुटे दीमराशीवज दूखे पेडे पूदर अगाव के धरती पूजे । दीसमै चमक बीज भरमले गाजै । अ होय काडक सगह । आकास कदी समे हाजे ॥ १॥करो सजाय चित लाय । अमजास्य टाली ॥ अ या वायी दे सुखदार करे कम बासी । मांकडी ॥ २ ॥ हाड मांर मे लोहराव टालीमै । मीरती पंच समानक ईं मासीजे । मातपडर जल धन द्र । गिरया आकासे । गिर मीरत् ग गिरेह राज । मीनअ सलेगासे । करो० ३ ॥ असाढ सुद माद्रवो आसोज कती । ए पांच पड़वा वाद । । पूनम चैती । सरब सीस प संास सवार हरीं अर्थीमे । अादी रात

दोफार चोतीसे गीणए ॥ क० ४ ॥ १६ सें वावन । फागण चोमासी ॥ फा० ॥ जेपुरमांए जड़ाव जोड़ प्रकासी । ए चोत्रीस सुं१ ढाल सुत्र भणसी । वीघन सहु टल जाय । सीव सुख वरसी ॥ करो० ५ ॥

॥ ढाल ॥

क्या परमान करुंदा वदा । ए देसी । वार वारमें क्या तुज वोलूं । मान कह्या मेरा । सव स्वारथके मीले मुसाफर । नहीं कोइ तेरा । नही० । रे चतुरनर । नही० । ए तन तेरा तनक तमासा पाणी पतासा । आंकडी ॥ १ ॥ झूटा तन धन जूठा जोवन । झूटा आवासा । पाव पलकमें छूट जायगा । जंगल होए वासा । जं० । रेच० । ज० । ए० २॥ हाडकी टटी चामका पडदा ।वंध रह नामा । लोइ मांस अंगमें जलके । शौच नहीं मासा । सु० रेच० सु ॥ ए० ३॥ नावे धोवे वेस । वणावे अंत्रकी वासा । इदेही पर धोव उगेगी । गउ चरे घासा । गउ० रेच० गउ० ॥ ए० ४ । कहत जडाव लगी जेपुरमें । मुक्तिकी आसा । १६ सें तेपन सुखदाई । जुठ नही मासा । जु० । रे चतुरनर जुठ नही मासा । ए तन तेरा तन० ५ ॥

धरजा टोपी ए देसी । मातपिता सुत वंध वाम रे । मुतलव केरा यार रे । गरज मीटी पूछे नहीं । ए तोडे जूनो प्यार रे । चेतो क्युं नी गीवार थारी । पाप न छोडे लार रे । आकडी ॥१॥ नात जात लाइने वंधव । खाड गले ज्या जायरे । रोग आपदा आय पडे । जद दूरथकी भग जायरे । चे० २॥ पुन पाप संजोग मील्यो । सव मेला हुवा आयरे । हटवाडा मेला जस्यो । सव

पिव पाखी उठ आयरे। पे० ३॥ सुतो सुतो स्या करे थांने सुवां आवे नींदरे। स्यल सीराणे आय खडयो। जिम तेरख आयो बींदरे। पे ४॥ कनक जीनक्कों आपु जीजे। जिम अंजलीको नीररे। स्यल कीरे विह सारमें। योवक योवक मारे वीररे॥ पे ५॥ तन धन जोवन थारमा सरे। अवन कर्ता सायरे। दान सीयल तप खरची लेहे। आगे नहीं पिसतायरे। पे ६॥ काया पंपी रंग पतंगी। देख देख मत फुलरे। थार दीनाकी चांनणी। पिस वेरा गोली पूलरे॥ पे ७॥ मदमातो रातो वीषय नमें। मन भावे जान खायरे। शीर पंचिरी हसे हयांने। मरने दुरगत जायरे। पे ८ मान सीख मनगुरुकी साची। मत कर फेल फीतुरके। अेपुरमाए अडाव करत है। चेते तेह सुररे॥ पे ९॥

॥ बालचदजी महाराजना गुण लिख्यते ॥

। गीते फुल गुलाबरो। ए देसी। सामीजी पधारया है सेती। मारे दावडे हरख अपारो। मारी सजनी। दरसण देखी सुगोराजना। म री सफल हो भारो। मा पालो सुगुरुजीने वंदरा। मा डी॥१॥ वन दारा डा म ारो। सा ड वीरी आइ भवन मा। रोम राम न्व गमीरो मरी मगटी बढ़ीए पुन्याइ। मा॥ था २॥ था। करताराय हु धर। मरी फलीए मनोरथ माहो॥ मा॥ सफल घडी दीने आजनो। दरसण दीना दीनदीयालो। मा। था। नीत उठ सेवा सारस्यां। आपा सुबहरां श्री इर रायी। मा। मन भुप मारग मामना। बेस्या दान उजट मन आवी। मा॥ था ४॥ जोग मीख्यो दस बोलरो। करो दान सीयल तप भावो॥ मारी०॥ ए

अवसर चूको मती । कोइ उत्तम खेजो दागो ॥ मा० ॥ चा० ५ ॥
घर धंधो छे कारमो । सब मुतलब केरा यारो । मा० । साचो
सरणो धर मेरो । माने भव भवमें आधारो ॥ मा० ॥चा० ६ ॥
चैत सुकल छ तेपने । जडावजो जोड बणाई ॥ मा० ॥जेपुरमां
ए जुगतेसु । सब बाधारे मन भाइ ॥ मा० ॥ चा० ७ ॥

॥ नेमजीरो बारा मास्यो लीख्यते ॥

। न्याज़देरा गीतनी दसी । अ ाढमें आवा हुतीजी कह । स्वामी
जान बणाय । आया तो फिर क्यु गयाजी । होजी कोइ पसुवा
दोस चढाय । अब कार आ ो ने र म गा करीजो । आंकडी ॥ १ ॥
सावणमे सजय लीयोजी कइ । सग लेइ परिवार । जाय जाय च-
ढया गिरनारनेजो । होजी । कोइ हमारी न लीनी सार ॥ अ० २
॥ भाद्रवे नरवा घण ा क नद ा ग च ा नोर । चारु दा र
परन जे कोलगोजो । होजी मारे लागे तीखो तीर ॥ अ० ३ ॥
आसोज आसा बडीजी । अब स्वामी दीनदीयाल । मनरा मनोरथ
पूरणीजी । होजी माने करणी नजोर नीहाल ॥ अ० ४ ॥ कातीक
कथ नहीं आवीयानी कइ । यो मन मोसो थाय । पर्व दीवाली
किम करुंजी । होजी मारो तन धन एलो जाय ॥ अ० ५ ॥ मी-
गसर महीने पद भरेजि । कइ मगल माता जोय । मार न पूत्री
साहीबाजी । होजि मैं तो कुर २ पीवर नेर ॥ अ० ६ ॥ पोस
महीने मी पडेजि कइ । जमें नदीना नीर । नेम खडा गीरेनारपेजि
। होजि ज्यारा कपे नगन नगीर ॥ अ० ७ ॥ मा बमत बीराजि-
योजी कइ । फुलो मव नेर । हु तुम नानी केन ज्यु जि । होजि
मारे पूरवली अंतराय ॥ अ० ८ ॥ फागण फाग खीलावज्योजी

कद । भरज कर कर जोड । भवर पुरूपनी भासडीजी । होजी मारे येह मायारा मोड ॥ म० ६ ॥ भांयो महुडो चेतमेंजी कद । नेम न मडुभ्यो लीगार । फळ सुभ्यो कोयलसदणोजी । होजी माने तु तु दे तु कार ॥ म० १ ॥ फल पाक्या वैसाखमेंजी कद । पाकी दाडम द्राख । कभी कवर थांरो प्रीतडीजी । होजी मन्ने छोडा भोगवा माख ॥ म० ११ ॥ जेठ तपे अति भाकरोजी कद । पाले लु दो बाल । नेम तपे गिरे नारेजी । होजी देही अतिसुख माल ॥ म १२ ॥ वरस एक पुरो कीयोजी कद । मूरती राज-नार । इक रंगी करी प्रीतडीजी । होजी कद घन ज्यारो भवतार ॥ म १३ ॥ ले संजम सारे गड्जी कद । सकल कीयो भवतार । मुगत वीलो भग्यम कीयेजी । होजी पीव पहेला राजल नार ॥ म० १४ ॥ १६ सें गायनसी कद । नेपुरमांए कडाम । सावन बद तिथि पंचमीजी होजी यातो मांगे मुगत पडाव ॥ म० १५ ॥

॥ दूजो बारा मास्यो लीख्यते ॥

राग बके घर ताल सावीरे । ए देशी । घर कके तु चेत भावी । बीत्यो जाय वैसाख । वे सावां घरम पापरी । थारि पाकी समकीत दाख । मत कर मारो मारोरे । धर्म बीने घूले मनारोरे । भांकणी ॥ १ ॥ शेप्ट भेट तुम भावजोरे । मानभरो भवतार । पुन संजोगे पामीयोरे । सो फळो मती हार ॥ म २ ॥ भसाढा भासा फलीरे । भेसरया करतमसार । सतगुरु इंद्र गाइकीयो । वाणी बरसे सगन घने धार ॥ म० ३ ॥ सावन स्लब रस पीजिएरे । बिन वाणी सरपूर । मीथ्यां रोग मीटा वसी । न्यांर सीव सुख नहीं के दूरे ॥ म० ४ ॥ भद्रवे चीरखा गभीरे । दाद करत पूकार । जनम

मरण नदीयां चली। मत डूबे कालीधार ॥ म० ५ ॥ आसोजा आसा करे । गुरु वचनाकी प्रतीत । स्वात बूंद जिम मेलज्यारे । नहींत्र होला फजित ॥ म. ६ ॥ काती किरतब आपणारे । देखो मत पर दोप । निज पर आतम ओलखोरे। आणो मन सतोप ॥ म. ७॥ मीगसर ममता मारनेरे । समता करो घरनार । सहल करो सिव पुर तणी । राखो केवल चोकीदार । म. ८ ॥ पोम महीने सी पडेरे । सह परीसा सुर । कायम भागा वापडा । ज्यारा भूंडा दीसे नूर ॥ म. १ ॥ महा वसत भली रितु आइ । हुलस्या भवी सुखकार । फुली पुरखदा देखनेरे । दरसण गुरु दीदार ॥ म. १० ॥ फागण फाग खेलो भव प्राणी । समकीत स्त्रीके संग । पीचकारी पछकाणरी । भर डारो सील सुरग ॥ म. ११ ॥ बारा मास बीत्या केइ रीता । पडी आउखामे हाण । गइ गइ सो जाणंदो । अब चेतो चतुर सुजाण ॥ म. १ २ ॥ अढारसें बरस बावनेरे । जेपुर सेके काल । जेठ महीने जडाबजी । जोडी बारे मासरी ढाल ॥ म १३ ॥

कहोरे उदा सामजी कद आसी । ए राग । साधुजीरी वंदगी मैं तो करस्यारे । माहाराजारी वंदगी में तो करस्यां । हारे मे तो करस्यां ने भव तिरस्या । सा । आकडी ॥ १ ॥ मूनी पंच माहा बरत पालेरे । मूनी इरिया पथ नीहालेरे । मूनी आतम गुण उजवाले ॥ म्हा. २ ॥ मूनी गुण सताइसधारीरे । तपस्या कर कठण करारीरे । खट कायाना हीतकारी ॥ सा. ३॥ मूनीग्यानदानरा दातारे । अनाथा जीवारा नाथारे । दरसण देख्या मीले सुख साता । म्हा. ४॥ मुनी दोष बेतालीस टालेरे । सत्रे भेदे संजम पालेरे ।

बीन आम्या प्रमाणे चाले । सा ३॥मुनि गांव नगर पुर फीरतारे । मुनि पर उपगार ह करतारे । एक ध्यान सुकल मन धरता ॥ महा. ६॥ अठारेसंससीलंगरथ धारारे । मुनि उपसम रसना क्यारारे । माने लागे खाड न्यू खारा ॥सा ७॥ संसार दुखछु न्यारारे । सब जीवांनि लागे प्यारारे । राग द्वेषने जीत्यसहारा ॥ महा ८॥ न्यारी वायी इमरत मेवारे । चोसठ इंद्र करे न्यारी सेवार । वारे पारे भेद मुनि एम ॥ सा ९॥ नव वाड सहत ब्रत धारीरे । केइ बालपणे मीमचारीरे । करणी करे आतमा तारी ॥ महा १० ॥ केइ तपसी त्यागी बेरागीरे । केइ ग्यानी ध्यानी बडभागीरे । सील रमणीसु लीव लागी ॥ महा ११॥ ज्यामें गुण अनंता पावेरे । मांसु पूरा किया किम जावेरे । सहानजी सीस नमावे ॥महा १२॥ समत १९ सें चालीसेरे । नैगीन रंमाजी हुलासेरे । कीयो चोमासो सुखीलासे ॥ सा १३॥

॥ ढोढीया पद लीखते ॥

॥ राग काफीरी देसी छे ॥ मन चंचल केसे सुडेरी । पापी बीन पांखे उडेरी ॥ मन चचल केसे सुडेरी ४॥ म ॥ आंकडी ॥१॥ परीए बीनमें लीन होय पुदगलमें । बीनमें दोगे सुडेरी । करणफलास । दास होय बोलोलो । बीनमे जाय लडेरी ४ ॥ म २॥ परीए मनकी मोज करे मनसुवा । मांगे केइ गडेरी । सेखसली जिम कर्म कमावे लो । दुरगत जाय पडेरी ४॥ म ३ ॥ परिए ग्यान लगाम थाम मन घोडा । उपर आए चडेरी । मन वस राख अडार वेपुरमें लो ॥ कर्म कटीसें हरेरी ४ ॥ म ४॥

॥ राग तेहीज ॥

॥ मनकी गत कैसे लखेरी २॥ कनी जीन कह नहीं सकेरी। म. ॥१॥ आंकडी । एरीए नाटक चक्र वक्र गत एहनी । जावत को नै दीखेरी । चउ दीसमांए भमे भवरा जीम । फिरतो कोनै थकेरी ४ ॥ म. २ ॥ एरीए नीरलज लाजे नही मन मूर्ख । ठाम कुठाम तकेरी । मनकी ल्हर सुणे कोइ सैंणो तो । जाणे झूठो ज करी ४ ॥ म० ३ ॥ एरीए मन मावत तन चचल हस्ती । ज्ञान अंकुसनकैरी । मन वस राख जडाव जेपुरमें तो । ज्यौं सुख चावे अखेरी ४ ॥ म० ४ ॥

॥ राग तेहीज ॥

। मनडा मेरा वोहोत हरामी । जाणे एक अंतरजामी ॥ म० ॥ १ ॥ आंकडी । एरीए निज गुण छोड रमे पर गुणमे । एही जीवकी खामी । सतगुरु सीख भीख नहीं भरतो । होत जगत वदनामी ४ ॥ म० २ ॥ एरीए इमरत छोड । वीसन विप पीवत । होए कुमतको स्वामी । इणकी संग वहोत दुख पायो तो । अब तो छोड गुलामी ॥ म० ३ ॥ एरीए मनकी फोज चोज कर जीते । सोइ मुगतके गामी । जैपुरमांए जडावजी सीपूं । नमत सदा सीर नामी ४ ॥ म० ४ ॥

॥ राग तेहीज॥

। मन चंचल हाथ न आवे । दोडयो वायर जावे । म० ॥आंकडी ॥ १ ॥ एरीए घेर घेर लाउ नीज गुण में ।तो पिण फंदे लगावे । फाल भरे वदर की नाइतो । कूद कीनारे जावे ४ । म० २ ॥ एरीए राग रंग अरु ख्याल तमासे । वीगर बुलायो जावे । ग्यान

ध्यानमें आलस आवत । अरह उदासी आवे । म ३ ॥ एरीए भूव पीसाच कुंवर एरीकेदर । भूपत पीस्य पस पाव । वैपुरमांए सडाव करे । मन पांख मीने उड आवे ४ ॥ म० ४ ॥

॥ राग तेहीज ॥

। पूजजी तो मडा उपगारी ॥ आंकडी ॥ एरीए पच महाव्रत निरमल पाले । गुस पट ढीस नीहारी । सुमत गुपत मन डीड कर राखे तो । ममता कुमत पीडारी । पूजजीस रहे नीत न्यारी ॥ पू० १ एरीए सतर भेदी सजम पाले । तपस्या वीविध प्रकारी । दोष बयालीस टाल मली पर । ल नीरदोषण आहारी ॥ पू० २ ॥ एरीए वाली बरस । इमरत धारा । सुण समज नर नारी । मीथ्या पारे धुप आतम को तो । सम अंकुर उगारी । क फल लागां सुख भारी ॥ पू० ३ ॥ एरीए समतारा सागर । ध्यान उजागर । प्रतबोधे नर नारी आप तीर भवरनड तार तो । कर कर पर उपगारी के । अब तो वारी हमारी ॥ पू० ४ ॥ एरीए वीचर ग्राम नगर पुर पाटण । पहोन करो उपगारी । सहर सुपन्पुर वग पधारो तो । वाट जोव नर नारी । के इच्छा पूरो हमारी ॥ पू० ५ ॥ एरीए पाट वीराज्या पूज रतनर । आचारज पद भारी । सांवली सरत म्होनी मूरत । दरस दरस आउ वारी क नीत नीस वनवा हमारी ॥ पू ६ ॥ एरीए एम डीमगु कफुर कथ लग । महीमा इ.क विहारी । व वर जोड वडाव कहवदे । सहर ओग्याणा मझारी । वेमाख सुक्ल गरुवारी ॥ पू० ७ ॥

॥ राग तेहीज ॥

। सांवरा मती जावो गीरनारी । साड परजल रामल नारी । ।सा०

वाला अंतो कै कै हारी ॥ ला० ॥ आकड़ी ॥ एरी ए मती जाणा मथुरा में आणा । करके जान तियारी । परण्यां पाछे जोगारम लीज्यो तो । मैं भी साथ तुमारी के । लेउ'गी संजम भारी ॥ सां ० १ । एरीए पसुकी पुकार सुण चाले । मेरी पुकार न वारी । झुर झुर में पंजर भइ प्रतीम । विरह दावानल भारी के । दाजत देह हमारी ॥ ला. २ ॥ ऐरीऐ पूरपोतुमको व्रिद ने । जीव दया दील धारी । मेरी दया न करी अलवेसर । छोड़ गये गीरधारी के ।बीलखत हे महतारी ॥ सा. ३ ॥ ऐरीऐ वोत नतुस करीने आए । हरी हलधर संग थारी । उनकी जराभर काण न राखी तो । मुरजरए हे मूरारी । लाजी सब जान तुमारी ॥ला. ४॥ एरीए प्हेला वैराग हुतो ज्यो थांरे तो । क्या न कीयो वीसतारी । विन परण्या मारे खोड लगाइ तो । किण आगे करु ए पुकारी । जाणे कुण पीड हमारी ॥ सां. ५॥ एरीए वरण सांवला । सोमांएगाठीला । लख न सके नर नारी । कपट करी मेरो कीयो सगारथ । राखी अकन कवारी । करी व्हा चोरी तुमारी ॥ लां. ६॥ एरीए वारा मास विलाप किया केइ । दीया ओलंभा भारी । वरसी दान देइ व्रत लीनो तो । अब व्हां लागत कारी । जगतमें होए गइ जहारी ॥ सां. ७॥ एरीए अब जाउ' काहा पाउ' सावरीयो । ढूंढत ढूंढत हारी । सातसें सखीयां संग लेइ राजुल । चड गइ गढ गोरनारी । मीले ज्या प्रीतम प्यारी । लां. ८॥ एरीए एसा कठोर भए तुम कबके । पूरव प्रीत वीसारी । तुम तोडी सो मैं अब जोडु तो । लेउ'गी सजम भारी । रहूंगी संगे तुमारी । सां. ९ ॥ एरीए कर एक तार । लार लेइ प्रीतम ।

पडु ती प्रगव मम्हर। एसो नेह करे कोइ उतम। मतीत्ररता आधारी के। अवीचल प्रीत पधारी। सां १० ॥ एरीए १६ स पधावन धरसे। पोसमें ठेकारारी ।जैपुरमांए बडाव करत हे। धन धन राजुल नारी क। नीत नीत वंदणा हमारी ॥ सां ११ ॥

॥ लावणी लीख्यते ॥

॥ रथ फडी रागु रथ फडी आद् नलब आवत है ॥ रथ ॥ पालो सखी छबि देखवाड। मशा देखवाड ॥ रथ ॥ आंकडी ॥१॥ कुसन कोड आद् ब्याहने आए ॥ आगे अपछरा गावत है ॥ म ॥ तोरण आए मोहत धपाय। देख देख सुख पावत है ॥ म० ॥ रथ २ ॥ पसुकी पुकार सुणी फिर चाले। सबही मील समजावत है म० ॥ रथ० ३ ॥ बरसीदान देइ परमरवर सुरनर भार्वाद पावत हे। म। रथ ४॥ संजम ले गीरनार सीधाए। सीवरमणीकु चावत हे। म ॥ रथ ५ ॥ सब सखीयां मीलखी होए चाली। राजुल सुख दुख पावत हैं ॥ म ॥ रथ ६ ॥ बहु सखीयां संग ले कर चाली। रहनेमी समजावत हे ॥ म रथ ७। अवीचल प्रीत करी शीवमसें। अजर अमर पद पावत है। म ॥ रथ ८ ॥ वे कर जोड वडाव जैपुर में ॥ सुख सुख सीस नमावत है। म ॥ रथ ६॥

॥ रसना लीखंते ॥

॥ देसी वैरी ससकारीया। ए राग। ए रसना वीचारीने बोलो ए। हीरासु पयर मती बोलो ए। आंकडी। वीगर वीचारी छद सक। थारो बसे अपजस होस ॥ रस ॥१॥ खाय मीगाडे

पापणी तुं । बोल घटावे तोल । लब लबथे लाली रहे तुं । हारे जनम अमोल ॥ रस. २॥ दोष उघाडे पारका हे । बिन पूछयां अयाण । ज्यों तोने नहीं आवडे तो । बोलो मीठी वाण । रस. ३॥ मीठी वाणी प्यारी लागे हे । जन्मका वेर भागे ए । आ. फीरी छे । निंद्रा खोरीनापटेनी नरमो । परसुंगलावेखार । नीचली रहनामभागणोनाने ममनाइ मो मार । रस. ४॥ भणजो गुणजो सीखजो । थारे मल न आवे दाय । गाल गीतमे अग- वाणी । सारा प्हेली जाए रमना । हीगारी खडकी खोलोए । रस. ॥ ५ ॥ च्यारारी चुगली करे ए । अैडो खायनोसुग । मान पडावे बोलने । मूडे मूल देवे मर जुग हे ॥ र. ६॥ होट कोटके मांए बैठी । बतीस चोकीदार । सक न माने तेहनी । धस नीकसे तत- खिण नार ॥ र. ७ ॥ बचन अमोलख जिने कया हे ।गुणधर गुंठी मान । गुण म्हलायत छोडने । ज्यारा अवगुण तारथ निहाल र. ८ ॥ इमरत वाणी बोलणी ए । खट काया होतकार । जेपुरमांए जडावजो । थाने लाख दाना नारनार ॥ र. ९ ॥

॥ रसनारी ढाल दूसरी लीख्यते ॥

कर हांरे घुमतडो घर आये । ए देसी । काल अनते तू भम्- योरे । जीवा लग रट । हारे प्राणी लग रट । खांचा ताणजी । समजावे ए सुगुरु तोने । रमना हे नीगर नीचारीने बोल । वैरण ए कइए गटावे मारो तोल । आकडी ॥ १ ॥ गुण ढाके गुणवतनाए । पर नादया हाए परनिंदा मे आगेवाणनी ॥ स. २ ॥ तूं भोली समजे नहींए । मारा नीज गुण ॥हा. मे पडी हाणजी ॥ स. ३ ॥ वीगतमै

लागी रहए केइ बोले हा० भगन भ्याखजी स० ४ ॥ ख्लक भिम राजी रहे ए तू तो मने हा० परायो मोपजी ॥ स० ५२ ॥ पर भातम कर उजलीए तू तो मेलो ॥हा० फर द मोयसी ॥ स० ६ ॥ वेर वसाव बोल्लन ए तू तो साय हा० बीगाड नाज्जी ॥ स० ७ ॥ मनम बीगाडे बीवनो ए तोने मूलन ॥ हा० मारे लाजजी ॥ स० ८ ॥ बंदीखानामें पडीए । थारे पाठ । हा० चोखीदारजी ॥ स० ६ ॥ हाम सया केइ मासना ए । तू ती भवतो । हा ए भवतो । लाज गीमारजी ॥ सम० १० ॥ हे चंचल चपला भमी ए । तू तो बोले । हा० वचन नट आपजी ॥ स० ११ ॥ पोवसके नहीं केलसी ए । पासे फीरा बीद । हा० रासु समभायजी ॥ स० १२ ॥ प्रभूजी वचन रस पीजीए ए । नही कीजे ॥ हा० भाल पंपासजी ॥ सा १३ । गुण गावो गुणवंतना ए । सदा वरते । हा ए० मंगल मालजी ॥ स० १४ ॥ सीख दीधी निज जीवने ए । मेंतो वारे । हा० भाव प्रसतावजी ॥ स० १५ ॥वचन रतन जतना करीए । वोलो जेपुर । हा मांण जडावजी ॥ स० १६ ॥

॥ देसी ॥ सबे घर ताल लागी रे ॥ ए राग ॥

मन चंचल थिर न रयोमि । जब तु म कीनो प्यार । वन सकि नहीं आपरी । हुम जोवो हीरदे बीचार । महाराजारी । मीठी वाणी रे । लागे अमीए समाणी रे ॥ आंकणी ॥ १ ॥ बेकर जोडी वीनतडी । नयो सीस नमाय । भजं कर अलवेसर । बे मुझ मन्यो चित लगाय ॥ महा २ ॥ तुकर करवी आसरीजी । मार्ग भोगए पाट । पगल्याठए पडे नहीं ॥ थाने वर्स आपा पूरा साठ ॥ महा०

३ ॥ गिराम नगरपुर वीचरताजी । तार्या गणा नग्नार । अब अव-सर थिर वासनो । तुंम याही करो उपगार ॥ म्हा० ४ ॥ तन मन थिरता राखनेजी । भजन करो भरपूर । किण वीद मारग चालस्यो। मारवाड घणो छे दूर ॥ म्हा० ५ ॥ आग्याकारी आपरेजी । सिप रतनांरी खान । सीध सरव सेवा करे । थाने अनमती दे सनमान ॥ म्हा० ६ ॥ म्हआवो आवो मैं करांजी । मोरय्त जे में पुकार। ज्यो उपर कर जावसो तो । जोर नहीं है लीगार ॥ म्हा० ७ ॥ १६ सें तेपन भलोजी जैपुर सेंका काल । अर्ज करे जड़ावजी । तुम मानो दीन दयाल ॥ म्हा० ८ ॥

॥ देसीं ॥ वैरी लसकरीयां ॥

ए राग । तुं पापी बहु पाप कीयाथी । तुं चुगली तुं चोर । वैरी तूं । तुं लंपट परनारनोरे । अधर्मी अंगोर ॥ १ ॥ प्राणी पर-देमीडां । थारी अबतो सुरत । संभाल पापी जीवडला ॥ आं० ॥तुं करोधी तुं मानी अंखारीं । तुं कपटी कठोर । वैरी तुं । तुं लोभी तुं लालचीरे । नीसरमी नीठोर ॥ प्रा०६ ॥ तूं रागी तुं द्वेषी जगत को । तूं दूसमण तू सैण । वेरी० सुख दुख करता तुंइ आ-तमको । दुख मेटण सुखदेण ॥ प्रा० ४ ।. तुं बालक तूं बावलोरे तूइ जोध जवान । वैरी० तु कायरतुं सुरमोरे । तु बूढो नादान । प्रा०५ । तूं किरपण तुं दाता कहायो । तूं मा तूं साहूकार । वैरी तूं०॥ तूंइ रंक ने तूंइ राजा । थारा चरित अपार ।प्रा०६॥ तू अग्यानी तुंइ मुर्ख । तूं ग्यानी प्रवीण ॥ वैरी० तुंइ सरागी तुंइ वेरागी । तुं वडभागी तुं दीण ॥प्रा०७॥ तुंइ

जोगी । तु फकर फैकीर । बैरी० तु इ धर्मी तु इ अधर्मी । तु धंधाल तु धीर ।।मा०८।। तु इ सिध ने तु इ संसारी । तु तपसी तु सत । प्रभुजी० क्‍ह न सकु करमनकी बतवा । आप रह्या मगर्वत । मा० ६ । चोरासीमें नाचतां । घणा सांग ल्यायो लगदीस । रीजाया प्रभू आपने । माने मुक्ती करो बगसीस । मारा प्रभूजी दीन दयाल । माने जनम मरणतु टाल । आंकडी फीरी छे ॥ १० ॥ ज्यो दुख पाया देखने । माने माफ करो मगर्वत । मति नाचे तु पापीया । यारे आत्यो भवारो अंत ॥ मा० ११ ॥ १६ से एकावनेजी । जेपुर होसी चोमास । अरज करे अछावजी । प्रभू पूरो हमारी आस ॥ मा० १२ ॥

॥ बालचंदजी महाराज ना गुण लीख्यते ॥

देसी । केरबो । स्यामीजी चतुमास दीपाएनेजी । ये हुवा थ्यारने त्यार । सतगुरुजी माएव बीरद बीधारनेजी । मारी बगी कीन्यो सार । सतगुरुजी अर्ज हमारी सुण लीन्यो । कीरपा कर दरसण दीन्यो ॥ आंकडी ॥ १ ॥ सुख सुखने पदारीयाजी । थाके हुवा सिस सुखकार । सामीजी छे परवार पदाररयोजी । कोइ माने हुवा आधार । स० २ सामीजीरा मेख ध्यल दस पांचडीजी । थाको मुखडो पूनमचंद । सतगुरजी मवक चकोर नीहाळनेजी । कोइ पामे परम आणंद । स० ३ । सामीजी आतसें धारी आपसाजी । कोइ बीराजा छे अस्तकस्त । सामीजी सु पाखंडी दबीया रहेजी । कइ जावे मुडो टाल । स० ४ । सामीजी

पाट वीराज्या फावताजी । जाणे केसी गोतमरी जोड । सामीजी गुरु भाइ गुण आगलाजी । नीत नमन करुं मद मोड । स० ५ । सामीजी रासी सवडा खीवराजजी । कांइ ब्यावचमें भरपूर । सतगुरुजी रात दीवस हाजर रहेजी । कांइ हंस वडा सिस सूर । स० ६ । सामीजी फते फते कर पामसीजी । कांइ उत्तम गत प्रधान । सतगुरुजी तप कर कर्म खपावसीजी । काइ भजन करे भगवान । स० ७ । सतगुरुजी सन संतनके लाडलाजी । कांइ वालक सिष सुजाण । सामीजी सरणो लीनो आपरोजी । तुम राखजो जीवन प्राण । स० ८ । सतगुरुजी पुरण पुनमचंद्रमाजी । थारे नव दीखत अणगार । सामीजी वोत जतन कर राखज्योजी । ज्यांने दीज्यो पार उतार । स० ९ । १९ सें तेपन भलोजी । कांइ जैपुर सेंखेकाल । सतगुरुजी अरजी एह जडावकीजी । तुम मानो दीन दयाल ॥स० १०॥

॥ बालचंदजी महाराजनी ढाल दूसरी लीख्यते ॥

। देसी । मनडो उमायोहो श्रीमिंद्र भेटवा । ए राग ।दोहा। आद नमु अरिहंतने । गणधर गोतम देव । सासण नायक वीरजी । नीत प्रत सारुं सेव । १ । सिधरिध नोनीध करे । टाले सकल कलेस । बालचंद मुनीराजना । गुण केसुं लवलेस । २ । समत १९ सें हो बरसज तेपने चैती दसणवो जाण । सुखे समादे हो । जैपुर सहर में । प्रगस्या मुनी जिनी भाख । वाल मूनीसर हो मारे मन वस्या । १ । भूखु नहीं खिण मात । पर उपगारी हो । तारी नीज आतमा । खट कायारा नाथ

। म्रा० वा० २। सींघ चतुर मीस हो। कीनी वीनती। अठ पावो वीराजो दीवाल्ल। पावन कीज हो खेत्र माम्हरो। वाछो मीप्या साल्ल। वा० ३। तन वस्त सीघ्या हो। माय्या नाम्हजी। स्व चिधा देखी फुर। सींघ सरवनो हो। भक्ति आगर करी। कीनी अर्ज मंजूर। वा० ४। ग्रासवर धारा हो। मीह वीम गूजेरा। धूम गवा नरनार। वचन सवद कर हो। सहुने सुखोकीया। मेटे मीप्यात अ धार। वा ५। बाज समास्त्रो हो। संसार सघुद्रमें। तारक नावा जेम। मायवनी पर हो सेवा संभालया। भून्या आवे केम। वा० ६। स्वमत परमत हो। सहुने सुहावता। मीठा मीसरी जेम। दीवाय मुसदी हो सेवा नीत सारता। बंदगी करी मूनी खेम। वा० ७। ग्रीष्म ऋतु में हो लीनी अतापना। चार वीगेरा त्याग। नीत तप मोजन हो। एक बगत कीयो। दीन दीन चढतो वैराग। वा० ८। एकन्न चादर हो एक वीछावणो। लयो सी ठ्ठार। अरस नीरसतु हो देहीने संतोषता करयो तप अप सार। वा ६। अल्प उपाधी हो मंदी चोकवी। आचीज वचन प्रमाण। वीरला हो सीदो। इस कमूकाले में। गुण रतनारी खाण। वा० १०। समत १६ सें हो। १६ सो मन्तो। मिलस्या सुखे चोमास। संजम लीनो हो। शिर्रा सुम महोरते। मुनी मेघ राजजी रे पास। वा० ११। बरस सात्त्वीस ज हो। संसम पालने। गयो कीयो उपगार मरुधर मालव हो। देस हूंढाडमें। याद करे नर नार। वा० १२। केहनी कमज हो आयो खोर

में। आउ करम गयो खुट। सास णासनी हो सह वहु ग्रासना। आहार पाणी गयो छुट। वा० १३। चंदण मुनीसर हो। भलाइ पधारीया। साज भरीयो भरपूर। व्यावच कीनी हो। मुनी तन मन करी। रहत सरन हजूर। वा० १४। करी आलो-वणा हो। सुध प्रणामे सु गुरु भाइरे पास। पींडत मरणज हो। देम वीवारमें। एक मुगतरी आस। वा० १५। वद वैसाखज हो। छपन सालमे। तेरस पाछली रात। राइ पडीक्रमणे हो। सुध उपयोगसु। करी हमराज जी सु बात। वा० १६। इण प्रणामे हो। काल करे कदां। तो पामे नीरवाण। इतनी कहने हो। प्राणज छोडीया। कर सागारी पछखाण। वा० १७। नीहरण कीनो हो। घोत उमंगसु। बाइ भाइ अणपार। वीरोहज खटके हो। मोटा मूनीतणो। पडे आंसुढारी धार। वा० १८। मरुधरमाए हो मोटो मानीज तो आखातीज तीनार। जेपुरमाए हो कहत जडावजी। अन मुज कुण आधार। वा० १९। इति संपूर्णः।

॥ श्रीमदीर वहरमानरो स्तवन लीख्यते ॥

। देसी। प्रेमरस मंढी राचणी। ए राग। होजी श्रीमिंद्र जीनराय। जुगमीदर जिन दूसरा। वदू वाउ ए सुवाउ जीरा पाए। सुजत सम दीस्टीधरा। वदू वहरमान जीन वीस। वे कर जोडी भावसु। आकणी। १। मयम प्रभूजी छटा देव। रिखवा नंदण सातमा। करु अनत वीरजीनी सेव। भजो सुर परमातमा। व० २। बीसार वीजेधर जाण। चद्रानदण चित धरो। चद

पाउंडीरी भाव प्रमाण । भूमंगाजी सेवा करो । मं० ३ । इसर भी नेमजीचंद । चीरसेवा दीस ध्याइए । माता मह कस भारचंद । मन्नत चीर गुण गाइए । मं० ४ । ए चीमुर जिनराज । खेत्र चीदेह वीराजीया । चन्य सेव करे नर नार । मम संचित कर्म मंजीया । मं० ५ । १६ सें ने वरस पचालीस । चोमासो नवा सहर में । कीना जिनवरजीरा गुण गिरांम । तमन मसो मेंदी रागमें । मं० ६ । ससीवार काती सुद बीज । रंभाजीरा प्रसादसु । माने मीसे सुक्तरी रीत । अहाम कहे जीनराजसु । मं० ७ । इति संपूर्णः ।

॥ देसी जीलारी ॥

। पूज चीनेचंदजी सुम मोरस आयाजी । मूनी सद्यी मसा । मारे मन मायाजी । आंकड़ी । नम पालो नव प्रे हरोजी । नवरी करो नित हांस । निरखो करो नव बोलरो । थारे कवसु पूरी पसाय । पू० १ । नवकीनी मिरमें राखवाजी । नवनी दोप साम । ममस करो नव बोलरोजी । नमसु कीयो मन तास । पू० २ । तपसी ममू बसराजजी । सोमार्चदजी बडा है चनीत । हरख हरख करची करे । संजम पाले इंद्रियां बीत । पू० ३ । ध्यान मखे गुलराममी । न्यारे रात दीवस ओड ध्यान । वेरागी बख-रामजी । मुनी सब रतनांरी खांन । पू० ४ । वरतमान मूनी परवम्या । बली वेरागी हुवा छे त्यार । सोक माया इम जाय । निश्चे जास्ये वायनहार । पू ५ । सुम तुम गुण मेरु ओड । कम न सह रसना थकी । अहाम नमें कर ओड । पू० ६ । १६

म एकाननेजी । जैपुर में चरमाल । पूज्ञ तणा प्रसादसुं । मारी फलीग मनोरथ माल । पू० ७ । इति संपूर्णः ।

॥ चाल गोपीचंदरा ख्यालरी ॥

सामण नायक चौत धर्मस । काइ गणधर लागूं पाए । सिध सकल कीरपा करोस । कोट सुध द्यो सरसती माय । आचारज आदे करीस । काइ चदूं सीस नमायजी । मूंनी सुजाणमलथी । सलीर रीन्यारी तारी आतमा । थारी सुरत प्यारी । भजन करोछो परमातमा । १ । आकडी । राणी सुण नेरागीयास । काइ जाएयो अर्थार ससार । चोथे आगरम चेतीयासरे । धन थारो अवतार । छती रीध छिटकायनस । काइ लीनो सजम भारजी । मू० २ । पूज वीने गुरु भेटीयास । काइ माहा उतम भवीजीव । कर्म कटक दल जीतवास । काइ दी समगत की नीव । कुटमी मेल्यो क्षुरनोस । थारी नील नील करती धीयजी । मू० ३ । पटणी कीसतरचदजीस लघ सुजाणमलजी भिरात । वालपणे सं । मुनी वालचदजी साथ । वाल निरमचारी दीपता सं थारी मातजी । मू० ४ । खाणे पीणे पहरणे सकाइ चाले साथ । सीला अलूणी चाटवासरे । कोडये वलीयारी जाउं आपरीस । प्रीत अख्य कीसतुरचंदजी । भलीरे वी । थे

मंजन करोछो परमातमा । मु० ५ । मेंपुर सहेर सुहामणोस । मठे नीकसी हीरा खाण । मोल तोल न्यारे नही सरे । पवर्या ग्यान प्रकाश । मुनीवर न्यारा पारसु सरे । छीना रतन पीछ्य णजी । मु० ६ । १८ सें ५१ न सरे । मेंपुर में चोमास । भरम करं में अढासजी सरे । पूरो हमारी आस । मांगू वधाइ मासु । सुजं वगमो सुगण भवासजी । शुम चीनेचंदजी । मसोरे दीपाबो । मारग जैनरो । थे परउपगारी । पार न पायो गुरु ग्यानरो । मु० ।

॥ देसी जीलारी छे ॥

प्रभूसी रीखब अजीत संभव अभिनंदग्र । ध्याउ हो । सुख-कारी जीनराज । सुमत पदम । सुपासचंद । गुण गाउ हो । श्रीचंद । १ । प्र सुवच सीतल श्री हस वासपुज सामी हो । सुख० वीमल अनंत श्री धर्म संत सीव गामी हो । सीचंद ।२। प्र० कुंथ अरी मल्ली मुनी सोमत । प्रुग वीराता हो । सुख० नमीए नेम पार्स वर्धमान । वीम्यता हो । श्री ३ । प्र० न्यारेह गुणधर । वइरमान जीनराया हो । प्र० मेंपुरमांए अढाव हरक । गुण गाया हो । श्री । ४ ।

राग तेहीज । प्र श्री श्रीमिंदरदेव वडा देव नमे हो । सुख० दाय न आवे अवर देव । मुज मनमें हो । श्री० । १ । प्र० खेत्र विदेह बीजेमें । अति सुखकारी हो । सु० कु डरीकणी नग-रीनी । छीव अत भारी हो । श्री० । २ । प्र० संकवी मात सात । श्री हंस कहीजे हो । सुख० न्याय तीन लीछमीरो सानो छीजे

हो । जी० ३ । प्र० ज्यारा कुलमें रतन । चिन्तामण सरीखा हो । सुख० आयर उपज्या । सुरनरना मन हरखा हो । जी० । ४ । प्र० कला व्होतर पुरखतणी प्रगटांणी हो । सुख० जोबन वयमें प्रण्या । रूखमण राणी हो । जी० । ५ । प्र० आउखो लाख चोरासी । पुरव वखाणी हो । सु० घनक पांचसो काया कंचन वरणी हो । जी० ६ । प्र० भोग तजीने जोग लीयो । जिनराया हो । सुख० चोसट इंद्र प्रणमें नीमटीन पाया हो । जी० ७ । प्र० एक चीत करने ध्यान सकल मन ध्यायो हो । सुख० केवल ग्यान । केवल दरसन पायो हो । जी० ८ । प्र० फीटक सींघासण चामर छत्र वीराजे हो । सुख० भाव मंडलने देव दुंदुभी वाजे हो । जी० ६ । अदवीच आप वीराजो पूनमचंदा हो । सुख० जीग मीग २ दीपे तेज टीनदां हो जी० १० । प्र० वाणी सुधारस वरसे इमरत धारा हो । सु० सुरनर तीरजंच समजे न्यारा न्यारा हो । जी० ११ । प्र. अतसें थारी देख भवक मन मोवे हो । सु. सो सोइ कोसामें रोग सोग नहीं होवे हो । जी. १२ । प्र. मनडो मारो मीलवाने उमावे हो । सुख. तन मन त्रसे गिण आयो नही जावे हो । जी. १३ । प्र. गुणवंता वो वीन तारया तिर जासी हो । सुख. मोए मूरखने विन तारया किम सरसी हो । जी. १४ । प्र. एह अरदास गुणीने किरपा कीजे हो । सु. चाकर जाणी नीज चरणामें लीजे हो । जी. १५ । प्र. पूज रतन समदायमे बहु गुणधारी हो । सु. दीन दीन दीपे रभाजी इदकारी हो । जी. १६ । प्र. ज्यारे सरणे आय सदा

सुख पाया हो। सु वे कर सेत बडाव हरक गुण गाया हो। श्री. १७। प्र समत १६ स होतरीसें सुख वासो हो। सु श्रावक भूगता। वडसु सुसे चोमासो हो। श्री १८॥

॥देसी पीचकारीकी छे॥

समुद्र वीजे सुत नम कवरजी। सोरीपुर अवतारी रे। सेवा देवीरा नंदन। मां १। वसन छोड़ यादव मील सारा। श्रान बनाइ मारी रे। से २। तोरण आया मंगल गाया तो। पसुवां करीए पूकारी रे। स ३। कर करुणा रथ फेर चल्या है। आये चल्या गीरनारी रे। से ४। किम आया किम फीर गया पाछा। तज राजुल सुखकारीरे। स ५। चालो सखी जाउ गीरनारी। देउ मी ओलंमा मारीरे। से ६ हमकु छोड गए नीरधारी। आप वरी सीवनारी रे। स ७। आठ भवांरी प्रीत हमारी। नवमें कर दीनी न्यारी रे। से ८। मैं चाउ प्रभु तुम नहीं चालो तो। कैसे रहे एक सरीरे। स ८। महो ममकु बोहत दुख पायो। कर दयोनी लेवो पारी रे। से १०। ले संजम तपस्या कर भारी। मुगत गया ब्रह्मचारी रे। स ११। करत अडाम। लेबीसे रहवामें। श्रार हमारी वारी रे। से १२॥

देसी श्री श्रीमधीर स्वामी महाविदेह अ तरजामी

गोतमजी उपगारी। न्यां प्रसन्न पुछया भारी। न्यारो आगम में अधिकारी हो। गुणधरजी गूणधारी। भ्रां १। अमलसुरी सीनवंबो। मव मयना पाम नीर्मलो। वामएमुनीश्री आतम तारी

हो। गु. २। वीगत मुनीसर चोथा। ए सुखे सुखे सीव पोथा। नारी वार वार भलीयारीहो। गु. ३। पांचमा सुध-रमा सामी। मन तारो अंतरजामी। एक थां उपर इक्तारी हो। गु. ४। छटा वंदू मंडी। ज्यां तार दीया पाखंडी। मोरीजी ममता मारी हो। गु. ५। अंक पीताजी मारा। संसार दुखासु न्यारा। ज्यां करणी कीनी भारी हो। गु. ६। अचल अचल सुख पाया। मैतारज मुगत सीधाया। सीवरमणी लागी प्यारी हो। गु. ७। प्रभात उठी नित ध्याउ। मैं सेवा थारी चाउं। मोए राखो पास तुमारी हो गु. ८। चवदेसे बावन सारा। मैं वंदू न्यारा न्यारा। मोए दीज्यो सेव तुमारी हो गू. ९। १९ सें बावनने। वद जेठ पंचमी दीने। जेपुर मे गुण बीसतारी हो। गु. १०। भगवंत भरोसो भारी। पूरीज्यो आस हमारी। जडावजी दास तुमारी हो। गु. ११॥

॥ देसी। मोत्यारो गजरो भूली ॥

। मत कर जीव गुमाना। नीस्ते एक दीन उठ जाना। धरी रह धन माया। वल भसमी होवे नीज काया। म. १। इंद्र चक्री हरी राया। सब बादल जेम बीलाया। बोत करी चतुराइ। पिण थीर नैं रइ ठकुराइ। म. २। रावणसा अभीमानी। हर लाया रामकी राणी। परम पूरांण वखाणी। सब लंक भइ धूलधाणी। म. ३। आठमो चकरी जाणी। यो तो डुब मरया परपाणी। इत्यादीक बहु राया। अभीमान थकी दुख पाया। म. ४। सावण वद १२ स। जेपुरमें प्रम हुलास। छोडो जीव गुमाना। जडाव

कहे मरजाना । म ५ ॥

॥ ढाल ॥

। प्रभो थावीयो हो । होमन दु सीयार । ए देसी । मोए नींद्रामांए सुतो । सुतो वीपय वीकार । हेलादेए जगावीयोरे । सतगुरु परोपीकार । मनवा मांनरे सतगुरुनो उपगार । आंकणी । १ । अगत दुखसु काढीयोर । दीयो संजम भार । कंकरसु संकर कीयोर । पुन्य मद थपार । म २ । दीन वाणी दया माली । म्हालीयो निज हाथ । काढीयो संसारसु रे । लीयो आपणी साथ । म ३ । समकीत रत्न दीखावीयोरे । मायत वीरद वीचार । ग्यान दीपक घटमें कीयोरे । मेंट्रीयो अंधार । म ४ । भव समुद्र में डुबतोरे । लीयो मोपू जेल । धर्मजहाज बैठायनेरे । दीयो कीनारे मेल । म ५ । जोग लीयो दस बोलनोर । सोभ्यलो मत हार । ए सामगरी दोहलीर । चेत क्यू नी गीवार । म ६ । १९ सें पंचावनेर । मेपुर सके चमास । कहत सवाव निज वीवनेरे । भव वो सुरत समास । म ७ ॥

॥ हारे काय थका ए देसी ॥

। हारे जीवडला । सात धातकी पुतलीरे । हा जोवन रग पतंग । काया कामीरे । मत राचो माया कारमीरे । हा मत राचो हया रूपमेंरे । हा सीवामें होय वीरग । क १ । हा हाड छोडी नसा जालमेंरे । हा चरम मांसरो पींड । क २ । हा मल मूत्रकी दीवडीरे । हा केस रोमरो झुंड । क ३ । हा वार

नाला वहे नारना रे । हा. पुरुप तणा नव द्वार । का. ४ । हा. प्रत्यक्त दुखनी भाकसीरे । हारे असुच तणो आगार । का. ५ । हा. काचो कुंभ सीसी काचकीरे । हा. अथीर मानव की देह । का. ६ । हा पलट जाए पल एकमेरे । हा मत कर इणसुं सनेह । का. ७ । हा जनम जरा दुख देहसुंरे । हारे सुखरो नहीं लव लेश । का. ८ । हा जेपुरमांए जडावजीरे । हा एम दीयो उपदेश । का. ९ ।

॥ देसी । उदाजी करमकी गत न्यारी ॥

। ए राग । उनालारा आलस करने । दरसण नहीं ए दीरायो । अब वरेसालो उतरण लागो ; उपर सीयालो आयो । १ । चनण मुनी दरसण वेगे दीराजयो । थेतो फिर पाछे । थे. जैपुर जाज्यो । च आंकडी । १ । रीयां पीपाडे पधारो । सामीजी वडलूवी प्रसीजे । वायां भायां सवे वाट नीहाल । मोपर किरपा कीजे । च. २ । मीष्य स्वामीजीरी जोड भली हे । दीपे रही जग माही । तपसी त्यागी वेरागीनीरागी वाल मूनी सुखदाइ । च. ३ । खीवराजजी खीम्या सागर । हंस वडा उपगारी । शिष्य सवला मोतनकी माला । सेवा करो नर नारी । च. ४ । अड-तालीमें रीया चोमासो । कीयो उपगार सवायो । वे कर जोड जडाव जुगतसुं । अर्जीरो पद गायो । च. ५ ।

चाललावणीरीं

सुण पुत्र हमारा दीख्या मत लीजे माने छोडने । ए देशी ।

श्री गुरुदेव किरपा करीसजी मस्ता पधारज्य आप । मन चीन्त्या पासा हम्या । मारा काटो मवनां दापजी । मूनी चाल्ड चंदजी महाराज पधारपा अजमेर सहेरमें । हूँ करू बीनती । करोनी चोमासो इण सहरमें । आंकडी । १ । नंदरामजी मस्ता बीराज्या । किरपा कर मुनीराज । पक्षा मुनीसर मठै पधारे । दरसण करवा काजजी । म् २ । धनय धनय यसनो सरे । दे सीतल उपदेस । मव मव तपत मीटाय दे सरे । धावा देस वीदेसजी । म् ३ । खेमराजजी सिम्प्या सागर । सिस बडा सुबनीत । तप जप संजम आप कर सरे । रात दीवस एक रीतजी । म् ४ । कीसनलाल मूनी हंसराजजी । हे अवसरका जाण । सब मायारी बीनतीम । काई आप करो प्रमाणजी । म् ५ । १६ सें पंचालुअसरे । अजमेर में घर चाव । मगन कवरका केवणु सरे । जोड करी सवलजी । म् ६

देसी असवारीकीं छे

धनयमूनी दरसण वेगे दीराज्यो । सिप सारा सुम साथे ल्याजो । मोपर कीरपा करजो हांजी वे तो कीपरव जेपुर आज्यो हायो मूनी अब मत आगा जाज्यो । आं ध १ । सब श्रावक प्रसन हे इसड । याद करे नरनारी । कब मूनी पाव धरे जेपुरमें । जीवन प्राण आधारो । ध २ । च्यार करी नवे सहर पधारपा । जेपुर केम वीसारयो । दे विस्वास करी थ निरासा । भो कद आपे वीचारयो । ध ३ । मरुधर देस में किरपा तुमारी । श्रावक धारंभवासी । चुक नहीं मुनीसरजीयाको । या अ तरास हमारी । ध ४ । पासी पाव चले नहीं कोहे । सब तन छेह दीखायो । मन

म्हमंत धरे नही धीरज। दोव्यो तुंम दीस आवे । च. ५। वहोत कठण है तुमारी छाती। निन अपराधी वीसारया। कहा कहूँ मोए उपजत नहीं। वीनती कर कर हारया । च. ६ । वीजे द्रसण प्रम्न हाय कर। भरपाऽरीजवारी। जेपुरमांए जडाव कहत है । आही अर्ज हमारी । च. ७ ।

देसी कलालीरी

चंद चढो गिरनार हो कवरजी। आद नमुं अरिहंत हो। मूनीवरजी कांइ पाचे पदाने सीस नमावसुं हो राज । म्हामूनी। पां. । १ । दिल धर ड्यक आणद हो। मू. कांड मरव मूनीवर-जीरा गुण गावसु हो राज। २ । वाल मुनी दीन दयाल हो। मू. कांइ चनण वावनो हो राज । म्हा० च० । ३ । खेम खिम्या गुणधार हो। मू० काड हंस प्रसंस मुनी मन भावनो हो राज । म्हा० ह० । ४ । भाग वली भगवान हो। मू० कांइ तपसी सोभागी रागी मृगतना हो। म्हा० त० ५ । धन धन मूनी सुजाण हो । मू० काड वाल विरमचारी। वारी तेहनी हो राज। म्हा० । वा० ६ । भला पधारया म्हा भाग हो। मूं० काइ आमा हूती । जीम चातक म्हेनी हो राज। म्हा० आ० ।७। १६ से तेपन सहो । मृ० कांड देम प्रदेसा। मैमा आपरी हो राज । म्हा० दे० ८ । जेपुरमाए जडाव हो । मू० कांड चरणामे राखो। सफली चाकरी हो राज । म्हा० । चर० ६ ।

॥ चाल गोपीचंदरा ख्यालरी ॥

नमू अरीहतने मरे। म्हानीग मद मोड । सासण नायक

ड़ैनो सरे। पंथु वे कर जोड़। गुण गाउ मुनीराजना सरे। एम म्हों मन कोड हो। तपसी बलधारी मलोरे दीपायो मारग जैनरो। थे पर उपगारी। भजन करोजो भगवानरो। आं० १। वालपदमुनी दीख्या मरे। वैरागी भरपूर। ध्यान वीगे स्यागन करो सरे। तपस्या कठण करुर। कारमी करणी सारखी सरे। कर करम चकचुर हो। त० २। घनस घनस वाक्नो सरे। दे सीतल उपदेस। मीथ्या तपत मीटावता सरे। चाता देस वीदेस। ध्यान ध्यानमें लीनता सरे। नहीं प्रमाद वीसेसहो। त० ३। खेस खिम्या गुण आगला सरे। तप कर बारा भेद। गुरु अम्या आराधने सरे पांच्या मुक्त ने छेद। वीनो आराधे आतम साधे। लंगी सुगत उमेद हो। त० ४। देस दीपावे वंसने सरे। धन धन कहे नर नार। उनासे भवापना सरे। तपस्या वीवीध प्रकार। सुखदाइ गुरुदेवने सरे। थारो निस अम्याकार हो। त० ५। अठाइ आद करी सरे। पनरा ने इकवीस। दीपस्या इण भरतमें सरे। तपसी वीसवा वीस। माग वडी भगवानदासजी। नमन करु निज सीस हो। त ६। ओछी बुद हे हम तवीस। कोइ तु म गुण अनंत अपार। सुर गरु जो पोते मखेस। कोड जीम्या करी हजार। तोपिण पार न पामीए सरे। गुणनो छह न पार हो। त० ७। १९ से समत मला सरे। जेपुरमें धर चाव। गुण गाया गुरुदेवना सरे। सुखसो भर उछाव। टीजे सुगतरीजमे मोपू। अरज करे वहाव हो। त ८।

चाल लावणीरी छे

देसी तजीएरे आलस दूर थइ एक मना। भजीए रे। धन तपसी मुनी बाल २ ज्यारी दीपे। बाल० खीम्या खडग संभाय। करमकुं जीपे। कीनी मंद कसाय। चाय पुदगलकी। चा० तज कुमतीको संग। सुमतकू परखी। ज्यारे सीस बडा सुवनीत। नमूं सीर नामी।न०। धन तपसी भगवानदासजी सामी। आंकणी। १। ज्यां क्रोधमान माया सब ममता मारी। म० छोड सकल प्रपंच म्हाव्रतधारी। तज बीषयनको संग। थए बीरमचारी। थ० भए सुमतीको सीरदार। जती धर्मधारी। तप कर तोडे कर्म। मुगत के रागी। ध० २। पूज रतन समुदायमांए बडभागी। मा० करे तपस्या घोर जोर वेरागी। एक मुक्तीको ध्यान। ग्यानके रागी। ग्यां० लीयो जोबन वयमें जोग भोगकुं त्यागी। भूल चुक अपराध। खमो मुज स्वामी। ख०। ध० ३। समत श्री १९ स साल चोपने। सा० कीया वास ईकबीस। दोए दस दीने। अस्या विडला हे अणगार। कहे सब धन्ने। क० ज्यांरा दरसणसुं दुख जाए। भजो एक मने। जेपुरमांए जडाव नमे सिरनामी।न.।ध०४

देसी जवाइ

मांने प्यारा लागोजी। पंच म्हा बरत आदरथा। म्हाराजा हो। पाले पच आचार। तपसीजी मांने प्यारा लागेजी। म्हारा०। आंकडी। १। दोष बयालीस टालने। म्हा० ल्यो निरदोपण आहार। त०२। पंच इंद्रीने बस करो। म्हा० सुमत गुपत सुखकार। म्हा० ३। संबर बांध्योसेवरो। म्हा० सीलरो कीयो।

सौदागर। त० ४। किरिया किरतगी सुख रह। म्हा० तपस्यारो तिलक छीलाट। मा ५। खिम्या खडग न्यारा हाथमें। मा० ध्यान घोडे असवार। त ६। मुकतीरा दंका वाजीया। म्हा० संजम संन्यासार। मा० ७। अचल अखै सुख मानवा। मा०होय रह्या हो स्यार। त० ८। १६ सें चोपन मल्यो। मा० जेपुरमें वर सास। मा ९। गुलव कही अहलजी। मा०जोडी हाल रसाल।१०

चाल चलेरेलगाडी

ए ससार असार जाणने। जीनमें छीगरामया। धन मूनीरे शिष्य मेगजी। न्यारे चरण चीत लाया। मत में बालमूनी दीपेरे म० अष्ट करम दल कार मूनीमर पाखंडी जीत। म० १। पंच महावरत नीरमल पाले। दोपण सब टाले। सुमत गुपत मन डीड कर राखे। आठु मद गाले। म०२। नारी नागण साथ मूनीसर। तडक न्हे तोड। सुमत सखोरो हुकम उठावे। उवा कर जोड। म ३। चार वीगेरा त्याग मूनीरा। एक बगत अहारी। परपुदगल परचाय अलप है। निम गुण उर घारी म ४। वाणी मधुरी। धन जीम गाज। मनि जीन हीतकारी। मावक वीर सोभ मुख भागे। खुली केसरकी क्यारी। म ५। क्रिरोध मान माया अति पतला। विसनाडु मारी। विचरे गिराम नगरपुर पाटण। मनि जीवाँ तारी। म ६। एक जीमसु गुण किम गाउ। महीमा अति भारी। कहत मदाव गुण सींपू सम। अलप बुध मारी। म ७। १६ सें समत अठमह। रीयाँ सुख वासी। दरसण यो एक वार। मूनी में परसारी दासी।म ८

तन वसतरके रंग लगाया ए देसी

न्यारी मती करो नेणासु । अरजी थूलभद्रसु । आं० । आप वेरागी । भए हे नीरागी । मारी लीन लागी चरणासु ।न्या. १ । मुगत म्हलकी स्हेल बताइ । इमत राखी मन जलसु । न्या. २ । मेंतो पलक एक संग नही छोड़ । पिण जोर नहीं करमांसु । न्या.३ । दीवस भूख निस नीदन आमी । दरसण कद करसु । न्या.४ । निरमचारो करणी अति दकर । गरु कहे सनमूखसु । न्या०५ । न्हे लगाइ दइ छिटकाइ । अन कहो क्या करसु । न्या० ६ । कोस्या दासी । भइ हे उदासी । गत दीनस तरसू । न्यां.७ । गणिका नार । पार उतारी । सनमुख करी समगतसु । न्यां.८ । बीकानेर ७२ चोमासो । जडाव कहे जुगतसु ।न्या०९।

श्री मंधीरजीरो स्तवन लीख्यते

देसी असवारीनी छे । खेत्र बीदेहे बीराज्यां सामी । गुण गाउं सीर नामी । जीन हमारी वीनतडी । अवधारो । होजी माने भवनीधि पार उतारो । प्रभूजी. । आं०१ । दूर दीसावर अति घणो आगो । आवणरो नही थागो । जी०२ । दरसण चाउं किण बीद आउं । नीसदीन तुम गुण गाउं । प्र० ३ । लवद बीद्या नहीं पांख न मारे । हाजर आउं तुमारे । जी० ४ । पाचमो आरो नही मारो सारो । अधम अनाथ उधारो । प्र० ५ । चोसठ इंद्र करे तुम सेवा । वाणी इमरत मेवा । जी० ६ । धन भव प्राणी । सुणे नीत वाणी । पूरव सुकरत जाणी । प्र० ७ । श्री मंधीरजी सुणो मारी अरजी । राखो पूरण मरजी । जी० ८ । उद्रा मेसर

मंगल वासर । अडाल जपे परमेसर । श्री० होजी माने जिम लागे तिम तारो । प्र० ६ ।

मोटी जगमें मोवणी ए देसी

श्री मंधीर-श्रीनसायवा एक सुखन्योजी अवधारी भरदास । बे कर जोडी वीनवु । मन मगनो हो प्रभू मुगत अवास । श्री मंधीर श्रीन समरीए कर जोडी हो उगति सुर । कर्म कने संकट मोटे । सुखसाता हो पामे भरपूर । श्री० १ । भां० । भाप वीराज्या म्हा वीददमें । हुं दुलमी हो भारारे मोय । जनम लीयो श्रीनराजजी । मारे पूरी हो दरसनरी चाय । श्री० २ । सबद् वीधा नहीं मां कने । कर पांखज हो नहीं दीनी देव । जिम वीम भाउ तुम कने । दरासु हो सारु नीत सेव । श्री० ३ । हुं कुमती कुदगारी । कर थें जोजी प्रभु दीन दयाल । सेवक जाणी भापरो । मारा कष्टो हो प्रभू कम बंजाल । श्री०४ । भवसागर में मन्कीयो हुं पापी हो भनंती भार । भव तो सरणा भापरो । मुज्ज तारो हो प्रभू वीरद वीचार । श्री० ५ । बोहत न मागू तुम कने । छोटीसी हो कीजे वगसीस । मुगत नगर देखाय हो । तो जासु हो किरपा भगदीस । श्री०६ । समत दसे नव आगले । अतीसे हो सुद अश्विक मास । गुरजीजीरा प्रसादसु । पांचमने हो कीनी भरदास । श्री ७ । प्रम करी पाखासखी । चोमासो हो कीनो पर पाव । धर्म ध्यान भावंदसु । कर जोडी हो जप वडाल । श्री ८

॥ ढाल ॥

मारी हो जंबुजी वेरागी । ए देसी । प्रथम गुणधर गोतम

सामी । ज्यां गुण नमु सीरनामी । श्री वीरजीणंदजीन प्रसण पूछ्या । भव जीवां हीतकामी । भवी जीन ध्यावो श्री गुणधर-जीरा गुण गावो । सीव सुख पावो । आंकडी ।१। अगनभुती जिन वाय मूनीसर । चोथा वीगट वखाणी । कंचन वरणी देही दीपे । इमरत ज्यांरी वाणी । भ० २ । पांचमा गुणधर गूण कर गाजे । ज्यारो नाम सुधरमा वाजे । श्री वीर जीणंदजी २ पाट वीराज्यां । आतम कारज साज्या । भ०३। मडीपुत्र जीन मोरी पूत्र । ए दोए ग्यान गेरीठा । आमम वेण सुणी तुम सोभा । नेणा कदय न दीठा । भ०४। अकपिता जीन आठमा कहीजे । ज्यारो पे सम ध्यान धरीजे । ज्याग चरण कवलरी सेवा । चाउ प्रभूजी तुंम दीजे । भ०५। अचल पिता जीन मुगतना दाता । ज्यारा नाम लीया सुखमाता । मेतारज जिन श्री प्रभावे । ए दोए सकल वीख्याता ।भ०६। ए इग्यारह म्हाण कुलमे । आय लीयो अव-तारो । माहाण माहण धर्म सुणीने । लीनो संजम भारो ।भ. ७। इत्यादीक गुणधरजीरे आगे । अरज करुं कर जोडी । गरीव नीवाज वीरद तुंमारो टालोनी भवनी खोडी । भ.८। समत १९ स बरस बत्रीमें । पालासणी सुख पाया । पुज रतन समदाए रंभाजी । तत सिष्यणी जडाव गुण गाया । भ. ९ ।

देसी हरजसनी छे

बण गए वैद आप गीरधारी । आ. । जी लख चोरासी फिरता फिरता मीनखा देही पाइ । आरज देस उतम कुल आए । सतगुरु सग सुणी रे जीन वाणी । सु० तज अभीमान भजोजी

गुरु ग्यानी । म० तज । भो १ । जी गुरुप्रम मगमें नहीं उप गारी । जीव अजीव बतावे । द उपशम क्लेष मीटाए । तार दीए भव असर्से प्रानी । भ तज २ । जी भाईडेपर परकर आए । संक्षेती गुरु पाए । वाणी सुधाकर मीठ गए है । तीनो संजम इधर अग साखी । इ त ३ । जी परदेसी राजा भरि पापी । केसी गुरु समझाए । सीम्यों करक करम खपाए । तपस्यामें अहर दीयो नीज राखी । दी त ४ । जी अर्जुनमाली मुदगर मारली । मनुष्य हत्या बहु कीनी । वीर वचन सुण समता लीनी । सुत्र में जीन राज बखाणी । रा त ५ । जी चोर चीलायच लंपट लूटेरा । पापी भौर गमेरा । इत्यादीक सुण गुरु मुख वाणी । केइएक आप तरी सिव राखी । त त ६ । जी गुरु आराधो भातम साधो । तिर गए उतम प्रानी । कहत अजाव जैपुरके मांइ । मूल गइ अनंत सुखारी खाखी । सु तज ७ ।

श्री १०५ श्री रंभाजी म्हाराजना गुण लीख्यते

दोहा । गुणवन्तारा गुण कीयां । प्रगटे भातम जोत । वीस बोलमांए कीयो । बंदि तिरथंकर गोत । १ । सात समुदर साही कर । लेखण सब बनराय । गुरुणीजीमें गुण घणा । मो मुख कह्या न जाय । २ ।

ढाल १ ली । देसी सकजीनेसर सोलमारे लाल । अरीहंत सिध समरु सदारे लाल । आचारज उपझाए । सुधीचारीरे । साधू साध्वी भावधारे लाल । वंदु गुरुणीजीरा पाए । स । १ । सतीया रंभाजी दीपतारे लाल । नाना देस विदेस । सु गुण

ए जनम ज कादसी । पडयो मोए जंजाल । १ । साँइ दासजी
वारा । भालक सैंठ वास । मामारो सगपण छतो । इण विद
स्पा वास । २ ।

ढाल २ जी । देसी भाज सखेद वाथी सुरज उगीयो । वाह्मी
लीन्हा मती करो । करो निव धर्म ध्यान । मोटी सती हो ।
त्न सपात्र दीजीए । छोडोनी भारत ध्यान । मो धन २ समता
ांएरी । वारा गुणारो छेप न पार । मो इण मरयादा में चालस्यो
ारो ग्रस फैलेला संसार । मो भांकणी । २ । एड वचन सबने
ुखी । भाएयो मन संतोष । मो धर्म धरयारी मनरली । जास्यो
ई मोगन रोग । मो. ध १ । चंदुजी मोटा सती । छोकरीयारो इण
ुवंद । मो विरदपणे थाबे रया । माइ मायारे हरक भाणंद मो ध ४
म्यारे सिप्पणी दीपता । राम कवरजी म्हाराज । मो दरसण कर
परसण भया । भव सारस भातम काज । मो ध ५ । समायक
पोमा करे । सुखे निव वाणी हुलास । मो खद हरी पोम्पासनो ।
एक सीलणसरो भम्पास । मो ध ६ । सत दीवस सेवा करे ।
ज्यांरी दील वसीयो वेराग । मो छुटम सह समाजएने । भाम्या
लीनी म्हा माग । मो ध ७ । समत १९ से नवाशु मे । वद
पांचम फागण माए । मो पुज रतनजीरे सनमुख । संजम लीनो
हुलास । मो ध ८ । राम कवरजीने सुपीया । वारे सिप्पणी
के सुणीनीत । मो । साधु भाचार सीखायन्यो राखन्यो रुडी
रीत । मो ध ९ । गुरु भाज्ञामें चालन्यो । दीनी संसारयां
सीख । मो पंच प्रमाद नीवारन्यो । वेगी करन्यो वे मुगत
नजीक । मो ध १० । ए सीखामण दील धरी । करे नीत

[वो उपगारवी । सु. ६ । कुखीमें खेद हुए गखी काँइ ।। कीना अनेक इलाज । माया बार्या करी वीनतीजी। आठ वास्ते बीराजो महाराजजी । सु ७ । दोलमांए बेठी नहींजी काइ । रहजयारी थिर वास । आगे वाथी जावसीजी । हाल मीवरसु मास दोमासजी । स ८ । तन वल्ल पीवो वाथीयोजी काँइ । नेत्रांमें पड गयाँ दीख । मन वल्ल सठो रासमेजी काँइ । थ्यारकीयो प्रवीसवी । सु ९। दरसवा दीरावागुरुवेननमी काँइ । बहसु पधार्या मामाग माया बार्या करी वीनतीजी । पन मीचरवरो नही मागवी । सु १० । माएत वीरद वीचारनेजी । मारी कीजे अर्ज मंजुर । तन मन सेवा सारस्यांजी । सदा रहसां पराए हजूरवी । सु० ११ । वार २ करी वीनतीजी काँइ । मानी दीन दयाल । तन मन करता रास- मेवी । अय तोडसु कर्म जंजालजी । सु १२ । वस्त्र पात्र महा- रनीजी काँइ । छोडी ममत दियाल । समता सागर जूलवाजी काँइ । ए वड तीसरी ढालवी । १३ सु० ।

दोहा । तपस्या वीषद प्रकासनी । आमल नेह वास । सीत्याले एकसरवा । एकत्र चोमास । १ । अयोदरी तप सासतो । करता बारह मास । मसवो गुवावो सीलवो एक हुगतरी आस ।२।

ढाल ४थी । वेसी भू वीरे भूल अमागली । ए राग । उत्रवे इग्यार वीराजतां । मुखसातासु आपसासरे । सोले सत्यारां अदे वली । करता याप उथाप सासरे । १। गुरुवीजीमांए मुष पत्ता। मो मुख क्याय न आप सासरे । कोडे पूर्गा सग वरसवे । सुए

गरु पार न पाए लालरे । आंकडी । २ । सगला भेला सटे नही कठण साधूरी रीत लालरे स खसाता छे मायरे । थे क्युं नही वीचरो नचींत लालरे । गु० ३ । जतन करजीन राखीया । सेवा वदगीमाए लाल रे । व्यार करायो जडावने । जेपुरकांनी जाए लालरे । ग० ४ । दोए चोमासा वारे कीया । फिर आइ तुम पासे लालरे । जीन मारग दीपावीयो । श्री मुख दीस्या ग्रांस लालरे । गु० ५ । जीम जाणो तिमही करो । भेतो हूवा नचीत लालरे । जीन मारग दीपावज्यो । चालो गुग वचनारी रीत लालरे गु. ५ । सिपण्यां आपरसावडी । मूडा आगे ठाठ लालरे । रात दीवम हाजर रहे । एक बूलाया आठ लालरे । गु० ७ । क्रिरपा श्री गरुदेवरी । प्रससे मुनीराय लालरे । चोथा आरारी वानगी । कोइ रह गइ पाचमामाए लालरे । गु० । सिध सरव सेवा करे । धर्मध्यानरा ठाठ लालरे । चद्रणमालानी परै । सोभरया वेठा पाटे लालरे । गु० ८ । ढेही जाणी देवालणी । नही करी सार संभाल लालरे । ऊनरसालग काडीयो । तप जप रुप्यो माल लालरे । गु० ६० । श्राउथित थोडी रही । वेढनी कर्म वीसाल लालरे । ते आगे तुम साभलो । ए थड चोथी ढाल लालरे । गु० ११ ।

दोहा । पलक पलकमे पूछता । कतनी छे अन रात । पडिकमणो मनमे नस्यो । ओर न दूजी बात । १ । म्हाग सुकल एकस दीने । पोर एक चढ्यो सुरे । कारण पुखीया वाएनी । वेदन मही करुर । २ ।

ढाल पाचमी । राय वडगर ताल लागी रे । जीव. सम प्रणामे मोगवीरे । अनस पणारी खेद । करम लणापत जाणने चूकाया

ध्याज समेत । १ । गुरथीमी ए गुरा मारी रे । मैमा मरत मझारी रे । भाव्वी । करोष मान धाया पातलारे । माया लोमसु दूर । करम कल्क दल मोखवा । हुमा सतवादी ने सुर । गु० २ । मोख-दरी नहीं भासतारे । सरस नीरसममाव । निज परमातम तारवा । बेठा सीलधरमरी नाव । गु० । सत्र मीत्र सारखारे । समगिम रंक ने राव । संजम पाले सुरमा । ज्यांरा दिन दिन चढ़ता माव । गु० ४ । पांचम सुख मीराज्यारे । रुपसु लीनो भादर । पचलास कराया भी मुखेरे । सरव सत्यां लीयां धार । गु० ५ । महा व्रत पांच भालोचनेरे । सरसा ध्यारु लीध । चोरासी लख मीवड़ रे खमत खामणा कीध । गु० ७ । तीन करख तीन मोगसुरे । त्याग्यां पाप भठार । सैगारी भवसख लीयोरे । पचख्या च्यारु भ्राहार । गु ७। कीरतीक रात गया पछेरे । पोढ़्या सुखे समाव । ततखिन पाछा उठीया । एक समरथ री उदमाव । गु ८ । मोरच होयरे भास रेरे । मजन कीयो भरपूर । पंचपदाने वंदणारे । स्वमुख दीनीसुर । गु ६ । थाक गया बेठा थयारे । पोढ़्या पाछली रात । मनमांह माला फेरवा । ज्यांरो बीसवा उपर हाथ । गु १ । ध्यान सुकल मन ध्यायनेरे । पाप पूंज प्रमाल । निज भातम नीरमल करी । संपूरण पंचमी ढाल । गु ११ ।

ढाल ६ठी । ब्यावरूमिवो वाजीयो । आगो २ नरनार ए देसी । तीजी बार उपनी हो । पुछीया बाप नीषेद । सुधाली २ पूछरता । एक संथारारी उमेद हो । गरखीजी गुख सागरा । भांच्वी । १ । पार २ ध्यान पूछीयो हो । तीन होश्यरा भराय । संथारो कराउ आपने । य सरण लीम्यो मममांय हो । गु० २ ।

तेरे सत्यांरी साखसु । मनमांए सेठी धार। त्याग कराया जडानजी हो। जार जीव चोव्यारहो। गु० ३ । पुष नक्षत्र तिथ पंचमी हो। सिध जोग गरुवार । मुघ प्रणामां सरधीयो हो। संथारो चोव्यार । गु० ४ । सरणा च्यार सुणावीया। सलेखणांरो पाठ। परभाथे पूज पधारीया हो। नर नारयांरा ठाठ हो। गु. ५। त्याग वेराग हूवा गणा हो। खद कुसील चोव्यार। रंभाजी मोटा सती हो। कर दीयो खेवो पार हो। गु. ६। आलोइ नोंदी नीसल थया हो। अष्ट पोर चोव्यार। सथारो पाल्यो सुरमां। ज्यारे दीसे अलप ससार। गु. ७। पोम करसन छट सुक्रने हो। चोथा पोर मजार। सुरगत जाए वीराजीया। जठ वरत्या जे जेकार हो। गु.८। श्रावग वरग मैला हुवा हो। खरचे होडा होड। निहरण कीधो मरीरनो हो। पूरया मनरा कोड हो। गु. ९। वरस एकतालीस वीचरीया हो। नव वरस थिर वास। बावीस वरस घरमें रह्या। सजम पाल्यो वरम पचास हो। गु. १०। बोतेर वरसारो सरव आउखो हो। भोगव्या पुन रसाल। जीन मारग जोर दीपावीयो। माने नीरह खटक जिम माले हो। गु. ११। गुण गुरणीजीमे छे घणा हो। मो मुख रसना एक। पार कीसी विदे पामीए हो। नही कविता नीवेक हो। गु.१२। पूज जिने प्रसादसु हो। सफल फली मुज आस। गण गुरणीजीरा मन वस्या हो। ज्यूं फूल बीच वास हो। ग.१३। अकमर पद हीणो कयो हो। रस्व दिरग कोइ निरुव। ते मुन मीछयामी दुकडं हो। कवि जीन कीजो सुध हो। ग १४। जडलुमे गुण जोडीया हो। बोत हूवा प्रसीध। पुख नक्षत्र ग्रह बीजने हो। सिध जोग सपूर्ण कीध हो।

कलस । पूज रतन समदरमीए । वरा २ हूवा म्हासती ।
पाटोधर श्री पाट दीपे । रुगमानि इदकी रति । रु १ । दस पाट
बीजे देख रीजे चंदूजी चंदा समा । दसपाट तीजे रामकवरजी ।
तप जप में हूवा सुरमा । द २ । दस पाए चंदु कर्म निर्कंदू ।
रंभाजी मोट्या सती । आप पोते पाग धोये । प्रसंस मोटा अती ।
प्र०३ । आट ढाल चारु राग चारु । सांभलवां बहु रस है ।
प्रसाद श्री गुरुदेवजी को । कवि क्रिन दीघो जस है । क. ४ ।
समत श्री १६ स कहीए । बरस बत्ती ४६ स है । ये कर जोड
वडाव कंपि । ग रवी बिरी गुण रास है । २ । ५ ।

आतम निंदयारी ढाल लीखते

देसी भरतजिरी छे । देव नमू आरिंदंतने । गरु गिरवा
भीसाध । धर्म केवलीको माखीयो । मैंतो समकित रतन ल लाद
बिरडला । तू तो अवन करीजे जेयना ।१। आद रयो तीरजंचमें ।
पासठ लाख बीचार । तस पावर केर सूखमें । तू तो भमीयो अनंत
तीवार । जि० थारो इस आव एक केवली । २ । कर्म गस्या ।
हलको हूवो । इद्री पाइ दोए । बे इंद्री ते इद्री चोंद्री । थारी
अनंत पून्याइ होए । जि० तू तो काल संस्याता तिहा रयो ।३।
असंनी तिरजंच मिच हुवो । इद्रीसारी ५च । पवदे ठीकाणा मीन
लहा । कठे सख नहीं पायो रंच । जि तू तो मरमरने उपज्यो
तिहा । ४ । संनी बलभर आद दे । उपज्यो म्होमाय । सीत उसन
परवसपणे । सही भूख तिरखा अपाय । जि० थारी गरज सर नहीं
प्राणीया ।५। ग्यान रहत अग्यानमें । कठे सही वेदना घोर । जि
कोइ नासवा नसेगी नही ।६। प्रमाधामी देवता । ज्यारी पनरे । जात

मार देवे एक जीवने । वेतो करे अनंती घात। जि० तूतो पल सागर तइ गही । ७ । तिनर पून्याइ प्रगटी । देव हुवो सुभ जोग। खमाए खमा करे देवता । जठ पाम्या नवला भोग । जि. तो/ तिरपत नही हूवो जिवडो । ८ । भोग अभ्रग छोडने । भूरंतो मनमांए । मरण लीयो परवस पणे । उपन्यो देव अनारज मांए । जी. जठे पुन पाप जाणे नहीं । ९ । मदिरा मास भक्षण कीया । खाया आधी रात । पीडा न जाणी पारकी । वल करी पचंद्रीनी घात । जी. थारे दया दील व्यापी नहीं ।१०। माख भरी लांच लेएने । दीना अछता आल मरम मोमा प्रकासीया । परने बोली माठी घाल । जी तूतो नींद्या कीधी पारकी । ११ । दगो करी धन चोरीयो । परपुरुषांस प्यार । थापण राखी पारकी । थारे समता न आइ लीगार । जी. तु तो कपट करी धन मेलीयो ।१२। कलो करी जीव दूखीया । सेव्या कर्मादान । आरभ भेदन आदरो । नहीं दीनो सुपात्र दान । जी तु तो मान करी मदमे छक्यो ।१३ पापे करी न गोपव्या । लोप्या गुरुना वेण । कर्म उदे जब आवसी । थारे कोण न दीसे सेण । जी. सहु आप कीया फल भोगवसी ।१४। आत्म भाव न ओलख्या । सेव्या पाप अठार । कुगुरु कुदेव कुधर्म म । गयो मनुष जनमारो हार । जी. थयो चोरासीनो पावणो ।१५। चारु गतना चोकमे भमतो २ आए । आरज देस उत्तम कुले । जठे धर्म केवलीरो पाए । जी. तूतो जोग लयो दम तोलगे ।१६। माग वणायो साधरो । गुणवीन गुरुजन थाए । भोलाने भरमावीया । तूतो धर्मी नाम धराय । जी. थारी गरज सरे नहीं भेखसु ।१७। काल अनता तू रुल्यो ।

वद पुदगलरे साथ भव केडो कद भावसो । एक साथ भी भग-
नाथ । श्री जूतो से सरयो अरीहंतनो । १८ । भासु नींघा में
करी । पेर करी श्रो श्रोए । पुर कमद जो केसम्यो तो । मील-
यामी दुकडंग मोए । श्री बारे अरिहंत सिधारी साससु । १८ ।
१६ सें समत मलो । उपर चोपन सास । जेपुरमांए महाजी ।
श्रोडी सुगतसु ढाल रसाल । श्री भाशो मंगसर वद एकादसी ।२०

लावणी लीख्यंते

पासमु जीव बोत राजी । खेलतो कुमत संग बाजी । होए
रयो ममताको मोजी । सुमतकी सेज नहीं साजी । मीथ्यामतमें
फुलतो । सम्या क्रूर एक कान । भव भवमें भटकवसी । वारे
सुती कुमतकी सान । अ पेरा ग्यान बीना । तेरा जन्म इस्यारथ
धर्म बीना । तेरा धर्म इस्यारथ मर्म बीना । प्राणी नहीं पासो
भव पार गरम्यु हुकम बीने । भासडी । १ । जीव तु पुदगलको
रसीयो । जगत जंजालमें फसीयो । कमको कष्ट नहीं पसीयो ।
धमसु दूर जाए बसीयो । माया माया कर रह्यो । धप रयो रात
श्रोर दीन । कोडी कोडी जोडने । मेलो कीयो धन । अ पेरा ।
तेरा धन इस्यारथ दान बीने । तेरा दान इम्यारथ मान बीने ।
प्रा २ । काया तेरी म्होट बनी चंगी । पलकमेंगी सदा संगी ।
धर्म बिन वेए तेरी नंगी । विषयमें होस्य कोध संगी । तप जप
किरया बलरो । साया वाजा माल । कर्म उदे जब भावसी ।
वारा नरक पडे हवाल । अबे तेरी देय असुची चेतना । तेरा
चेतन असुचा दया बिना । प्रां ३ मटकगी त्रिया कदा । पुत पर

वार और भाइ । खानेमें सब मेला थाइ । संकटमें होए कोण साही । तेरा कीया तूं भोग ले । मन कर आरद ध्यान । अवसरमें चेत्यो नहीं । थारो गयो हीयाको ग्यान । अंधे. तेरा ग्यान इख्यारथ भजन बिने । तेरा भ. समज विने । श्रां.४ । जुलम तुं व्हीत किया भाइ । जरासी जदगीमांइ । अब तुं चेत जागेला । देत हे सतगुरुजी हेला । १६ में एकावने । फागण होली चोमास । जैपुरमांए जडावजी । करी लावणी तास । अं. तेरा जन्म इख्यारथ धर्म इख्यारथ धर्म बिने । श्रां. ५ ।

सभाय लीख्यंते

देसी जिलारी छे । वारे वारे मति भटको हो । जिवांजिवो । आवो ग्यान घरमांए । सु० ग्यानी थाने कया समजाउं हो मना । आंकडी ।१। हिंसा परित्यागो हो । जि० । दान दया सुखदाय । मूर्ख०।२। झुठमति भाखो हो । झुठारी दर जाय ।सु० ३। चोरी मती कीजे हो । जि०। दोन्यु भव दुख दाए । मू०४। परनारीसुं डरीए हो । जि०। पचामे पत जाए ।सु०५। ममता नहिं कीजे हो जि० समतारे घर आए । हटीं० ६ । किरोध मान बूरो छे हो । जि० कपट लोभ द्यो छोड ।सु०७। रागधेग रुलावे हो ।जि० कलो हो कियांपत जाए । मू० ८ । आल देणो सोरो हो । जि० भूगत्या छूटको थाए ।पा०६। पिसुन पराइ हो । जि०परै २ वाद नहीं भाखे । सु० १० । रत अरत निवारो हो । जि० माया मिरखा नै दाखे ।११। मीथ्या सल साले हो । जि० समगत सेठी राखे ।म०१२। पाप अठारा खोटा हो । जि० भटकासी भवमांए ।

मू १३। पापेसु प्रच्यो हो। जि० तार्म्यां छूटको थाए। मू० १४ निज मन समझावे हो। जि बेपुरमांए जडाव।मु०१५। एकावन होली हो। जि ओड करी घर घावे म १६।

स्तवन होलीको

देसी फागणकी। होलीखेलोरे। हारे होली सुमतसु खित-भावी हो १। मां। सुमत गूरुककी। करो पिचकारी। समकर सीस भरो पाणी। हो २। मन मिरदंग सुरत सारंगी। मधुर २ गावो जिन वाणी। हो ३। नेम धमक्क दोए मंजिरा। सरदा छोर करो प्राणी। हो ४। ग्यान गुलाल। अबीर घ्यानको। भावीर ध्यानको। आठ करम करो धूल धाणी। हो ५। सतसार किरतकी मेरी। चरणा संग बजावो ग्यानी। हो ६। एसो फाग खेलो मव प्राणी। सुखे सुख आवो निरवाणी। हो ७। बेपुरमांए जडाव कहत हे। फागण वद चवदस आयी। हो ८।

राग तेडज

मती होलोरे। हारे मती। नीर मकाम कीगडे। म १। मांकवी। नीरसु कीर भगत सब जिवे। नहीत्र लोग दुनीयां मरडे। मती २। एण गिरतना दाम लगत हे। पाणी डोल थारो क्या बिगडे। मती ३। गली गली में फिररे मटकतो। धके पडे तो घणा पकडे। मती ४। माए सुखेरे थारी बेन सजन हे। सीरकी जिम कांद मरडे। म ५। रस्त रंतस् होलीरे खस्ते

भिसटासु देइ खरडे । म. ६ । धर्म ध्यानसु सरम आवत हे । गाल गीतमें आगे अरडे । म. ७ । जीव असंख्या कया जीनवरजी । बिन मरजादा कइ रेडे । म. ८ । आण वेराग त्याग सुध कीजे । नहीतर जम ले सीस कटे । मती. ६ । एकावन फागण सुद तेरस । सुस करे तो कइ अकडे । म. १० जैपुरमांए जडाव कहत है । जीव दयासु जन्म सुधरे । म. ११ ।

राग तेहीज

कीजो २ रे हांरे कीजो २ रे । सुकृत थारे संघ चाले । १ । आंकडी । धर्म करे पिण मरम न जाणे । कुलकी रुडलीवीजाले की. २ । धर्मीसु द्वेष पापीसु प्रच्यो । ज्याने मारग कुण घाले । की. ३ । मात तात स्रुतलबका गरजी । मुखमें सीर सबी घाले । की.४ । आयो अकेलो ने जासी अकेलो । पुन पाप थारे संग चाले । की.५ । सतगुरु सीख मानी नही मूर्ख । सो भव भवमांए साले । की.६ । तरसत देखी परकी सायबी । अब तेरा जोर नहीं चाले । की. ७ । जेपुरमांए जडाव कहत हे । खर्ची लायो सो खा ले । की. ८ । एकावन फागण सुद पुनम । उतम गरु मारग घाले । की. ६ ।

राग तेहीज

पीज्यो २ हांरे पीजो २ रे । सुगण समतारा प्याला । १ । आंकडी । ममता डाकण बेत बुरी है । सब जगत खाया लाला पी० ।२ बालपणो हम खेल गमायो । जोबन में त्रियांका वाला ।

पी ३। बूढापे भगवंत नहीं भजीयो । मू कामें पक रही सामली । पी०४ । देस प्रदेसमि फिरेरे मटक्यो । माग बिने नहीं मीले गइला । पी० ५ । धनके काम अनेक मूषा पछे । छोडेसो सिव सुख लेला । पी० ६ । नरभव पायो तू एल गमायो । आमे बसाव कर देसा । पी० ७ । नेपुरमांए अवल फवत है । प्रभू भज पार उतरभवला । पी० ८ ।

राग तेहज

सीखो २ रे हारे सीखो २ रे । धर्म धनको लावो । सी० । भांकडी । १ । लायो न सुटे चोर न लुटे । नहीं लागे राजरो दावो । सी० २ । भार नहीं याको माबो न लागे । मन भावे ज्यां लेजावो । सी० ३ । गले नहीं बिरखा रुत आयां । फले भयो हिरदामें बावो । सी ४ । काठ न आवे कीडा न खावे । कसी पड़े ज्या पर चावो । सी० ५ । बांग दीयां छिनभर नहीं छूटे । दान देवनको रस्तो चावो । सी ६ । १९ स एकावन वरसे । फागन सुद पुनम गावो । सो ७ । अपुरमांए अवल फवत है । सुखे२ सीवपुर जावो । सी ।

राग तेहीज

दीखो २ र हां २ दीखो २ रे । सुपात्र दान सदा । दी १ । भांकडी । दानसु मान बधे इन जगमें । गूणीजन नीत कीरत गावे । दी १ । सेठ धनो भी ईसक्कमरजी । सरसम्हर सुख सीयो सगला । दी० ३ । संत रामा मेघरथ अयवंती । गोत तिरयकर

बांध्यो सुगणा । दी० ४ । मान बडाइमें क्या धन खोवे । दानमें कर बरसावो सगणा । दी० ५ दान दीया थारो धन नहीं खुटे । खेत चीणा जीम जाणो सुगणा । दी० ६ । पात्र कूपात्र देखने दीजे । उत्तम फल लागे सुगणा । दी० ७ । जस कीरत तांइ धन खरचे । भावे ज्यांवलजाव सुगणा । दी. ८ । १६ स एकावन जेपुर । फागण सुद पूनम सुगणा । दी० ६ । हित उपदेस जडाव दीयो इम । नर भव सफल करो सुगणा । दीजो दीजोरे । १० ।

राग तेहीज

मत खावो रे । हांरे मत खावो रे । भवक कांदो मूलो । १ । म.। आकडी । जीव अनता कया जीनवरजी । परभवको तूं डर भूल्यो । म. २ । फाड चीर आचार बणावे । मांए वोत भरे लूणो । म. ३ । अंतकाय सखाय मणा वद । सोगनकर मनमें फुल्यो । म ४ । बेगण खाय भणीढो बणावे । पाप उदे जब क्यां सुलो । म. ५ । धर्मी बाजे खाता नहीं लाजे । ज्यांरे सिर पडसी धूलो । म. ६ । कादो बादो खाय सरावे । भव २ में होसी लूंलो । म.७ । अभख अनत कया जीवनरजी । सुणतां २ कइ भूलो । म. ८ । आणे वेराग त्याग सुध कीना । देख देख मन क्यूं डुलो । म. ६ । बास बूरी याको नाम निकामो । खाय खाय चीत क्या फूलो । म. १० । १६ में एकावन जेपुर । फागुण शुद उडे धूलो । म. । कहत जडाव जमींकंद त्यागो । नहीं तो निगोदमांए भूलो । म. १२। हित उपदेश सुणी भव जीवा । हीर दारी खीड-की खोलो । म. १३ ।

राग तेहीज

मत सायो हरि मती आयोरे । मनक मया मेरी । म १ । म्याकडी । मेरी २ करता म्होत दुख पाया । या धन ही नही है तेरी ।म २। माया रंग पतंग सरीखी । उडता नहीं लागे देरी म ३। इससे मोए करे सो मूर्ख । खिनमें होए भसम ढेरी म ४। इणमें रावनाथ मन २ में । चोरासी में दी फेरी म ५ । होए निसक कर्म तु बांधे । मुगतय में माया न्यारी । म ६ । पुगी मुदत रहस नहीं पावे । बीचमें यम ले परी । म ७ । मन सिम्वासी छड दूसासी । नासवन नहीं है सेरी । म ८ । तप जप सार मइल छाड से तो इज्जत रहसी तेरी । म ९ । १६ सें एकमन खेपुर । शिव सीलामत है मेरी । म १० ।

राग तेहीज

मत पीबोर हरि मत पीबोरे । वर्मांसु सनम बिगडे म । म्योकडी । १ । दाय जसरवारोघुकरे म्हलजो । म्ररड उदासी म्रावे सुगरया । म २ । रुप गयो पारा दांत म्हडरो । पमर्ड़ी धूक पडे सुगया । म ३ । नाकभरे परा बीसन बीगाडे । डाडी मूछ मरे सुगया । म ४ छुप करे तु साप संतकी । परकी पैंठ पीवे सुगरया । म ५ । दाम फूट वारो घटत कायदो । बदन बूरो बासे सुगया । म ६ । बहर भजार हजार मीनखमें । हू कने दुरके सुगया । म ७ । तनक तमाकु मांगे मगता जिम । लाज सरम नहीं भावे सुगया । म ८ । इम मनमें इतना अवगुन । पंचामें

पत जावे सुगणा । म. ६ । मान कयो तु छोड तमाखुं । नही तग नरक पड़े सुगणा । म. १० । अगन वरण कर हुको पासी । पीछे घणो पीसतावे सुगणा । म. ११ । १६ सें एकावन जेपुर । फागण सुद चउदस सुगणा । १२ । हित उपदेस जडाव दीयो इम । सुण २ त्याग करो सुगणा । म. १३ । इति संपूर्ण ।

ढाल चंदरी

रे रंगीला सुडा । सतगुरु दे छे हेला तुं समज २ ने गेला । दिल सुं वीचारोने पेलारे । तीरो भव प्राणी । संसार समुद्र जाणी । ती० । १ । आकड़ी । परभव निस्ते जाणो । थे लीज्यो धर्मको नाणो । आगे नहीं नाणोरे । ती० २ । मात पिता पर - वारो । सव हे मुतलब का यारो । दुखमें कोई नहीं थारो रे । ३ । सु सवरत किया मोटा । जव जोर पडयो किया खोटा । तू खाय नरक सोटा रे । ति० ४ । पाततणो वोपारी । तुं कर्म कमाया भारी । सतगुरु की सीख न धारी रे । ती० ५ । इंद्रारे वस पडियो । तु भव भवमे रडबडीयो । थारो आतम कार्ज नै सरियो रे । ती० ६ । वेम वणावे भारी । तु तके पराइ नारी । थें घर की नार बिसारी रे । ती० ७ । भाग तमाखु खावे । तूं घर वेस्यारे जावे । थने लाज सर्म नहीं आवे रे । ती० ८ । राजा जाणे तो डंडे । खर चाढे न मिर मुंडे । थाने न्यात जातमे माडे रे । ती० ६ । दया जरा नहीं तेरे । तुं नवकरवाली फेरे । तुं माल वीराणा हरे रे । ती० १० । मतगुरु ग्यान सुणावे । जठ झुक झुक झोला खावे । वाता मे रात गमावे रे । ती० ११ ।

आतम काज मोगाडे । तू पान पराया नवेडे । तू पडयो कुमम के फेरेरे । ती १२ । कुगुरुको भरमायो । बने हिंसा धर्म बताय्यो । तु सुध समगत नहीं पायोरे । १३ । अब के अवसर आयो तु । उत्तम नर मव पायो । बाने सतगुरु धर्म सणायोरे । १४ । फागण शुद १६ से । जेपुरमें बीसवा बीस । कांइ बडाव दीयो उपदेसेरे ।

ढाल

कटो २ करमकी बेडी । जागी २ रे मूर्ख मन मेरा । क्यों सुता होए सबेरारे । जा आंकडी १ । मजो नाम । प्रभूविश्र गेहरा जियसु टले मव फेरारे । जा २ । तू आये एह घर मेरा । पिय हो ए जंगल में डेरारे । जा ३ । काया कपटसु ठग २ खावे । नितप्रते करे बखेरारे । जा । ४ । धन धन करतो फिरे मरजो । पिय बिलसे कोइ अनेरारे । जा ५ । कुटम सब सुल-सब का गरजी । अर्तसमे नहीं तेरारे । ज ६ । आयो अकलो न जासी एकलो । मेन मिथ्यात्व का घेरारे । जा ७ । पेष सुधी बावन में बरसे । तीजे बदी गया पोरपारे जा ८ । जेपुरमांए बडाव करत है । मान कया गुरु केरारे । जा ६ ।

राग तेहीज

सीज्यो २ र सगध्धम सरखा । ज्यो बाने मवजल तिरणारे । सी । आं । १ राय संपेवी पापी प्रदसी । मेट दीया जन्म मरणारे । सी २ । चीक परीहारी चोर चलायती । सुगरतमें जनतरणारे । सी ३ । मंप कमर घनोरिखराया । स्वारथ सीध अव-

तरणारे । लीज्यो० ४ । साल कवरने रिख अवंतो । आतम कारज करणारे । ली० ५ । इम अनेक गया सीवतमें । ज्यांरा सुत्रमें कीया निरणारे। ली० ६ । जेपुरमांए जडाव कहत हे । अब उतम कार्ज कारणारे । ली० ७ ।

राग तेहीज

रहो २ रे जगतसुं न्यारा । ज्यो चावो नीसताराारे । रहो. आंकणी। १ । वैह रही जन्म मरण की धारा । डुब रया संसारारे । रहो० २ । आढी रातका पुत्र जायो। सरख्या सहु प्रवारारे । रहो. ३ फजर भइ जब गुजर गया है। हाय २ करे साराारे । रहो. ४ । परण्यो निरख हरखने मुंद्र । माने सुख अपारारे। रहो. ० ५ । आगे काल कपट ले जासी । कोई न राखण हारारे । रहो. ६ । चार दीनाकी है चतुरा- । छेवट घोर अंधारारे । रहो. ७ । जेपुर रमाए जडाव कहत है । अब तूं जित जमारारे । रहो. ८ । १९ मगागन मे वरसे। चेतमास उजियालारे । रहो. ९ । इति मपूर्ण ।

देमी पगनाडारी या बारामासीरी छे । पहेलो आलस करम काठीयो । करे ग्यान की घात । उदम नही किण बातरो सरे । पडयो रहे दीन रात । पमु मरीखी ओपमासरे । दीनी त्रीभुवन नाथजी । तुम ममको प्राणी । बोहत बुरा छे तेरा काठीया । सुण मतगुरु वाणी । दर तजोनी तेरे काटीया । आंकणी । १ । काया माया वेन भारज्या । मात पिता मतभिराता । म्हो मायामें पस रया मरे । नहीं तिरणारी बात । ए मन हे मतलब का गरजी । एक न

चाल्ले सापजी । तुम २ । भकड लफड सारखा सरे । अब कड़ा अवनीत । लोक भड़ग्रनगीस सरे । नहीं गुरुसु प्रीत । लोक सठ फिर २ करे सरे । प्रमो होय फजितजी । तु ३ दसमो कालकमें क्यो मरे । अवनित अहर समान । वचन बोले असुवावसरे । गरु नहीं देवे ग्यान । कुत्या कानरी कुत्री सरे । कोय न देवे मान जी । तु ४ । मीनप तिरजंच ने देवतासरे । अवनित दुखिया होय । गलयारगवानी ओपमा सरे दीनी सत्र जाए । भूख त्रीपा गजी मोमव सर । मव २ दुखीया होय जी । तु ५ । बोल्ल चाल फेरे नहीं सरे मीगता चाल्ली तोल । प्रमादी पापी चीयोमरे । गमेगल्ली रंग रोल । तप सजमरी खप नही सरे । हारो जन्म अमोल जी । तु ६ । क्रोधी कुकरनी परे सर । भूख भूम सामा होय । आप बले परन संतावे । लोक हमवाद होय । तप संजम मन कोच तु सरे । बल जल मसमी होएजी । तु ७ । रोग करे तन जोभरो सरे । काया होय निकाम । तप सजम न कर सके सरे । रुचे नहीं अनपान । खार पाम्ये रसका करे सरे । गरकाने देवे कानजी । तु ८ । जम कीरत के कारण सरे । खरचे घर का दाम । उलटी अप कीरत हुवेसरे । लोक करे अपमान । सातमो अप-जम कर्म कठीयो । मास्यो विरधमान जी । तु ९ । मान्यो मत छोड़े नहीं सेर । हीनी टेक सममाय । सम्प्यां फम्प्यां ने हुवे सर । हुसने दग लगाय । पकड़्यो पूछ गधा तणो सरे । मुर्ख दु लाता खाय जी । तु १० । वरसी वाल सुख ज्यो तिलमर । मै लागे तिख वार । गुरु संगत न कर सके सरे । भावे संक

अपार । आख्यां सरखा नवी ।ज्यारे काजलरो सिणधार जी । तुं० ११ । सुत्र चारीत्र अंतरायसुं । धर्म न आवे दाय । संकासंकीसुं करे सरे। मोजी नही भेदाय । काली कामल रंग कसुमल । नहीं चदे तिण मांयजी । तुं० १२ । मन चंचल थिर नै रहे सरे। च्यारुं दिस झोला खाय । सतगुरु वाणी वागरे सरे। सुणे न चित लगाय । मन डीगे ज्युं काया डीगे तो । जडा मूल सु जायजी । तुं० १३ । भरी समा में वेठ अगाडी । झुक झूक झोला खाय । पूछयां साच न कहे । हमारी आख्या नहीं गुलाय । वाणी जेलु आपरी सरे । लटका करुं मुनिरायजी । तुं० १४ । समदाणी कर्म काठीयो सरे । कयो तेरमो जाण । धर्म ध्यान नै कर सर सके । लग रइ ताणो तांण । मोय तंतूस वांधीयं। सरे । छुटा पक्ष निरवाणजी । तुं० १५ । १६ सें समत भलो सरे। वरस एकावन साल । चैत कृसन पक्ष अष्टमी सरे। करे काठीया नास । जेपुरमांए जडावजीम रे । करी लावणी तासजी । तुं० १६॥

देसी । आज हींदवाणी सुरज उगीयो । ए राग । सात वीसन मती सेवज्यो । वीसनारी नही प्रतीत । सुगण नर हो । विसन विगूथा मानवी । कइक हुवा फजीत । सुगण० । सात० १ । आकडी । पहुरा यनापुत्र ते पडच पाच सुजाणो । सुजाणो स० । जुवे हारी द्रोपदा । पडी गणी राजमें हाणो । स० । सा० २ मांस रेवंती दुख मयो । म्हा मतकजीरी नार । सु० मंस अहारी पापीया खावे नरकमे मार । सु० मा० ३ । मद छकीया चकीया गण । जादव कंवर मुजाण । सु० तपसी दोपायण खीजव्यो । दुवारका

वाली आपणो । सु० सा ४ । नरक गया पवा मावसी । वेस्यांसु करे प्रीत । सु० परनारी प्रसगथी । रावण हुयो फजीत । सु० सा ५ । हिंसा पचेंद्री । जीवनी नरक ले जावे ताय । सु० प्यार बोल करे जीवने । दुव सुभ गतरी हाव । सु० सा ६ । चोरी चीरावे खावने । मार मरावे हुवा । सु० मसतक काट सुली दीयो । चोरनो वेली कुण । सु । सा० ७ । एक एक दुखीया हुवा । सातु सेवे कोप । सु० । ज्यारा हवाल होसी पुरा । प्रवक्त कीन्यो जोए । सु० सा० ८ । बावन साल वेसाखमें । वद दसमी सुकर वार । सु० जेपुरमांए जडावश्री । करे छोडोनी विसन वीकार । सु सा ६ ।

राग मोत्यारो गजरो

लखचोरासीमें ममीयो । बठ काल अनंता रूलीयो । नव भारी फिर आयो । पुन जोग नर भव पायो । सुख भव पावी । सम भावे सुमत सपावी । भो १ । आरज दसमें जारी । लीयो उत्तम कुल अवतारी । दीघ आयु देह नीरोगी । पूरी इद्रीं सतगुरुजीरो जोगो । सु २ । सुत्र मोलइयो सुलभ । पिख सरदा परम दुलभ विरत करयो नहीं जाव । जीव नर भव अफल गमाव । सु ३ । ए दस बोलरो ताखो । प्रावी वार २ मती जाखो । इम जाबी कीजो धरमे । ज्यो राखी चावो सरमे । सु० ४ । कुमत कुपात्र नारी । थान लाग प्राण स प्यारी । तिजसु कीयो घर वासो । वाला मब भव दुख पासो । सु ५ । या छ नार पुतारी । " कांई ठगीया पुरुष हजारी । इखको संग निवारो । बाला सफल " करो

अवतारो । सु. ६ । १९ सें ४२ ली सहर आ जीयापुर रसाली । दीयो जडाव लवलेसो । निज आतमने उपदेसो । सु. ७ ।

राग : भांगरा गीतनी

दीनकोर धंधो कर पर नींद्या । सुतो रैण जगावे । मोरा लाल नींदडली खारी लागे ए भजनमे नींदडली । परी जाए वेरण यासुं नींदडली । आकडी । १ । नींद लेवान प्राणी कुमत बूलावे । थाने भर भर प्याला पावे । मो. नी. २ । करम कथा के डीग नहीं जावे । माने भणता गुणता सतावे । मो. नी. ३ । राग रंग में दूरी दूरी जावे । माग भजनामे भग पडावे । मो. नी. ४ । ग्यान ध्यानमें आलस आवे । जठ झुक झुक झोला खावे । मो. ५ । चोर चुगल भोगी ने रोगी । जठ जाइ २ वीगर बुलाइ । मो. नी. ६ । द्रव निद्रासु द्रव गमावे । वे तोडण भव में पिमतावे । मो. नी. ७ । भाव निंद्रामे जे नर सुता । थे तो खराये बिगूता । मो. ८ । कहत जडाव याती वोत टगारी । थे तो राखीज्यो हुसीयारी । मो. नी. ९ । अब थासु निद्रा कोल करुं । थू तो मारे नेडी २ मती आजे । मो १० । समत १९ मे वरस एकावन । जयपुर सेखे वालो । मो. नी. ११ । नींद निवार सुणो भव प्राणी । भांगरी राग रमालो । मो नी. १२ ।

ढाल

चेतन चेतोरे चे । दम बोल जगतमे मुसकल मीलीयारे काया न्यारीरे । का. किम चेतन काया कीनी प्यारीरे । का.

भांकडी । १ निस दिन तु इसके संग मीनो । पूवी खोड़ सारीरे । गइ गइ भव रास रइ । सुख सीउ हमारीर । क्र २ । सुमत सखी कर नोड़ कहत है । कर्मांसु एक तारीर । सुगत महलरी सहल बताउ हु सुख भारीर । क्र ३ । रास दिवस कुमती घर बेठो । खेले पासा सारीरे । मरा घरारा भाड़ो पाड़यो । कुमत ठगारीरे । क्र ४ । इस कायामु ममता करने । डुब्या बहु नर नारीरे । आदाव कहे तप जप करो । सिव रमणी त्यारीरे । क्र ५

ढाल

राग । मोन्यांरी गजरो भूली । कर जोडी सीस नमाउ । नीत गोत मजीरा गुण गाउ । भगनभृती जिन दुवा । नीत उठ करो न्या पूजा । सुण मन प्राणी । गणधर वंदु गुणधारी । भांकडी । १ । बाप मुनी सगुदाय । ए तीनुह सगा भाइ । वीगभ मुनीसरवंदो । मर भवना पाप निकंदो । सु २ । सधमा धर्मना दाता । मंडी मोरी जगमिराता । अक पीतानी मारा भवसागर तारणहारा । स ३ । अचल २ सुख पाया । मेतारज सुगत सीधाया । प्रमाव प्रभवम हरीया । न्यारा आतम कारज सरीया । सु ४ । सगलाइ सुगत सीधाया । नित प्रणमु न्यारा पाया । एकानन सुख वामो । जेपुरमें होसी चोमासो । सु ५ । बारस सुध पखमांयो । आदासनी सीम नमायो । मैं हु दास तुमारी । सुण लीन्यो अरज हमारी सु ६ ।

लावणी लीखंते

चाल गोपीचंदरा ख्यालरी । पखवाडो ली. एकम जीव तुं एकलो सरे । बांधे कर्म कठोर । परभो चिंता वावरोस । थाने माणस कहू कठोर । अशुभ उदे जब आवसी । तुं कांइ करेला जोर । जीव थारो अफल जनमारो जावसो पाछो नहीं आवसी । कुछ सुक्रत कर ले सफल दीयाडो लेखे लागसी । आं० २ । बीज कहे सुण वापडासरे । बेठो किम नीरधार । अवसर बीत्यो जात हे सरे । चेते क्यु नी गीवार । बंधी मूठी आवीयो सरे । जासी हाथ पसार । जी० ३ । तीज कहे तू त्रिजा प्राणी । वेठ धर्म की जाज । ग्यान दरसण चारीत्र पाठीया खेवे गुरु माराज । भवजल पार उतार सीस । वाने मीले मुगतको राज । जी० ४ । चोथ कहे चारुं गत मांए । रुल्यो अनंती वार । पुन सजोगे पामीयो सरे । मानवरो अवतार । दान सील तप भावनास । कोइ लावो लीज्यो लार । जी० ५ । पांचम कहे सुण प्राणीयासरे । पंच म्हाव्रत धार । पंच इंद्रीने वस करोसरे । पच प्रमाद निवार । पच प्रमेस्टी देवनोसरे । ध्यान धरो सुखकार । जी० ६ । छट कहे छकायने सरे । राखो प्राण समान । पुत्र सरीखी ओपमासरे दीनी श्री वृद्धमान । छ परवी पाम्ग करोस । केइ देवो सुपात्र दान । जी० ७ । सातम कहे सत राखज्यो सरे । सत छोड़े पत जाय । सतसु रीजे देवता सरे सतसू रीजे राय । सतसुं गुरुजी गाजी हुवे सरे । सत मुगत ले जाए । जी० ८ । आठम आतम वसकरेसरे । धोवो मिथ्या मेल । आठ मद अलगा करो

सरे । ग्यान गरीबी फेन्त । चाठ कर्म खपायने सरे । करो सुगतकी सहल । श्री० ६ । नम कह नव बोलनो सरे । निपुन करो निरधार । आसपणे समगत लहसरे । जाय अज्ञान अ धार । तप संजम सफला हुवसरे । समगतरी बलीहार । श्री० १० । दसम कहे दुसमन तजोमरे मजो प्रमेस्टी पंच । या समरा पावक जरे सरे । रहन कुमता रंच । ध्यान धरो एक चीतसु मद तजो सरव प्रपंच । श्री० ११ । इग्यारस रस पी जीएसरे । जीनमाखी अवधार । अ ग इग्यारेह मलासरे । मारे उपंग बीचार । मूल छेदमांय कीयो सरे । मान्मीसो निस्तार । श्री० १२ । बारस कहे तु बावलो सरे । जूतो धरके मार । कम करे तु एकलो सरे । जानवमें सब स्यार । सहे नरक में एकलोमरे । समरहुकी मार । श्री० १३ । तेरस कहे तु तत्पर होजा । आगे नहीं अवसान्य । काल सीराया आवीयोसरे । खेंचे तीर कमास । तक तक मारे जीमनेसरे । पलक पलक में मारा । श्री० १४ । चवदम कहे घेरे नहीं सरे मूर्ख्यो फिरे गीवार । ग्यार दीनाकी चानणीसरे । फेकट घोर अ धार । ग्यान दीपक घटमें नहीं सरे । इबो कालीधार । श्री० २१ । पुनम पख पूरो हुवो सरे । करता क्रुडी दोड । गयी गयी सो आवसो सरे । अवसी होडो होड । पुनम प्रमास्य सीखा वग्योसरे । पायो श्राद्धी कोर । श्री० १६ । पाप धर्म दिन सारखसरे । बीत्यो आवे काल । भोग मीम्यो दस बोलनोसरे । कीन्यो धर्म बीचार । पासी पच पखने झुपासरे । धर्मी हुवा निहाल । श्री० १७ । १८ सें बरस बावनसरे । जेपुर सेसे काम । ओर कर बहस

जीसरे । पखनाडारी ढाल । वहमास महनो किमन पखमें सातम मंगलवार । जी० १८ ।

राग पणियारिकी

श्री मंधीर जिन सायना । जिनवरजि हो । अरज करूं कर जोड । जिनवरजि । आकडी । १ । सेवक जाणी आपरो । जि० पूरो हमारी कोड । २ । खेत्र विदेह विराजिया । जि० आडा ममद अथाग । जि० ३ । विसमी मारग छे घणो । जि० नहीं आवणरो थाग । जि० ४ । विध्याधर मित्री नही । जिन ल्यावे आप हजूर । जि० ५ । मानीज्यो मारी वनणा । जि० पोह उगंते सुर । जि० ६ । दुखमी आरो पचवो । जि० लीयो भरतमे वास । जि० ७ । ओर कछु मागू नहीं । जि० राखो तुमारी दास । जि० ८ । आपो आपरा दासरी । जि० मन कोड पूरे आस । जि० ६ । हु मरणो लीयो आपरो । जि० करस्यो केम नीरास । जि. १० ओगणीमे एकावने । जि० जेपुर होली चोमास । ११ । वे कर जोड जडावजि । जि० एम करे अरदास जि० १२ ।

चोइसी पद लीं०

राग राभे पधारीयाजी त्रामणः । रिखव अजित सभव नमू । अभिनण जिनदेव । सुमत पदम सुपासजि । चंदतणी करुं सेव । भवक जिन भावसु वंदो जिन चोवीस । १ । आकणी । सुवध सीतल श्री हसजि । वास पुज भगवत । वीमल अणत धर्म सतजि । जग वरतायो मत । भ० २ । कुथ अरी मल्ली नाथजि । मुनीसो वरत जिनराय । नमी नेम श्री पार्स वीरने । वदू सीस नमाय

। मन० ३ । विहरमान गणधर सवी । कवली प्रणक कोड । सेपुर माए अडावधि । वंदे य कर जोड । म० ४ । राग । करहा थास्ते उणास्तो । पगढे भाइ गय गोर । रिखव अजित संभव मल्लाजि । सुख धमीर्ननवा भरदास । सुमत पदमसुपासजि । कोड चंद कीयो प्रभासत्री । मार दीख वसीया चौवीसजी । त्यांरे चरण नमाल सीस । आंकडी । १ । सुवध सीतल श्री हंसजी । कोड वासपुज जिनराय । वीमल अनत धरम संतजि । कोड सत श्री जगमांए । जि २ । कुथ अरी मल्लीनाथजि । कोड मुनीसोव्रत सुखकार । नेमीसर रीठनेमजि । त्यांने तारी राजुल नार । जि० ३ । पास २ सारवाजि । सोह फरयां कंचन होए । ए अधिकाइ आपसीजि दीन कर्म्यां तारो माए । जि० ४ । विरधमान चोवीसवाजि कोड सोमकरा सीरदार । सरखा थाया त्यांने तारी-याजी । माने भूल गया जिनवार । जि ५ । अब आएया प्रभ आसनेजि । मैं छोडया भास जजाल । सरखो लीनो आपरोजी । माने तारो दीन दयाल । जि ६ । चउदस बावन हुवाजि० कोड गणधर जिन चोवीस । बद वे कर जोडने । श्री कोड विहरमान जिन बीस । श्री ७ । १९ से एछावने श्री कोड । सेपुर सेसे मास । चेत महीनो चुपसुजी कोड । जोडी जडावजी ढाल । श्री० ८ । इति संपूर्ण ।

देसी मन मोयो हो जिनेसर । वे छो मारा नाथ । मैं हो थारा दास । ए देसी । रिखवदव देवानंदा । वीरजीनेसर वंदवा । मवक जीन । वेठारे एक रथ मजार । पाण्यारे एम मजार । श्री

जीनजीसु' मारो मन मोयोरे । १ । अतसें देखी उतरथां । सचीत द्रव्य अलगा करथां । भव० चाल्यारे वेहु पाय बीहार । नरखेरे श्री जिन दीदार । श्री० २ । समो सरणमें आयने । नीचो सीस नमायने । भव० । वंधारे जिन मान ज मोड । उभा रे तिहा वे कर जोड । श्री० ३ । मणी पीठका सुरे करे । फिटकसींघासण तीणपरे । भ० । वेठारे श्री वीर जीणंद । मुखडोरे जाणे पूनमचद । श्री० ४ । घाज अवाज सुणी मोरज्यु' । हरक्यां चंद चकोर ज्यु' । भव० नीरखेरेये । भर २ नेण । मीलीयारे थे साचा सेण । श्री० ५ । फल फूलत थइ देयमें । पानो आयो सथानमें । भ० भरवारे वली लाग्यो दूध । भूली रेया सगली सूध । श्री० ६ । गोतम इचरज पायने । नीचो सीस नवायने । भ० बाइ रेया इम कीम थाय । सासोजी मारो देवो मीटाय । श्री० ७ । अ'गजात हू' एहनो । काम बूरो सनेयनो । भ० जनम्योरे हु परघर जाय । पूरव-रेइण बाधी अतराय । श्री० ८ । वीर वचन श्रवणे सुणी । मनमें अकुलाणी गणी । भ० रोवेरेया भर २ नेण । मीलीयारे मन साचासेण । श्री० ९ । अब सरणो भगवंतरो । कदय न आवे अ तरो । भ० करस्यूरे हिव श्री जीन साथ । सुणसीरे सुख दुख बात । श्री० १० । पीता परम सुख पायने । उवासी सन मायने । भ० लीनोरे वेहु संजम भार । तप कररे गया मुगतमेंकार । श्री० ११ । जननी वछल वीरजी । पु छायी भव तीरजी । भ. पालीरे ज्यां पूरण प्रीत । आछेरे उत्तमनी रीत । श्री० १२ । १९ सें पचालमे पालीपीठ रमालमे । म. धन २ रे आ वीरनी मात । जोडेरे जडावजी हाथ । श्री. १३ ।

सजाय लीख्यते

जोडो जोडोरे क्रमनकी करणी । मोलो २ रे समन सत वाणी । गखो दुजी मगपाणीरे । आंकडी । १ । समकीतकी साची सेंनाणी । सुगत पुरीकी नीसाणीरे । मो २ । वेद पुराण कुराण बखाणी । भ्रम दसु खारी खाणीरे । मो ३ । पंथामें प्रतीत बधावे । होय कर्म धुल धाणीरे । मो० ४ । मोतारी धन बधवोन्यावे । कन्य न आवे हाणीरे । मो ५ । नीसचय सुखदेव मीनखरा । पावे पद नीरवाणीरे । मो ६ । क्रमत मडाव जैपुर के मग्र । मूठ तजो मत आणीरे ७ ।

चाल तेहीज

राखो २ रे सरम गुरु केरी । सीवसु टले मव फेरीरे । रा० १ । आंकडी । गुरु सम जगमें नही उपगारी । ग्यान देवे हेरी रे । रा० २ । कंकरसु संकर देवे । पूजा होए गयेरीरे । रा० ३ । नरक दुखासु कर द न्यारो । खोस्ते गुरगतनी सेरीरे । रा० ४ । गुरुकी आण धरो सिर उपर । फले होयगी तेरीरे ।० ५ । रा० जैपुरमांए अडाव कुगतसु । सीख देवे मेरी फरीरे । रा० ६ ।

चाल तेहीज

ताको ताकोरे धर्मकी सरी । मत ताको नार अनेरीरे । ताकोरे । १ आंकडी । धमसु जीव परम पद पावे । वासे उसकी मेरीरे । ता २ । मत अवमांय होय संगाथी । टास्ते धारु गत फेरीरे । ता० ३ । क्रमत मडाव जैपुरके मांह । मान कथा गुरु करसे । ता ४ ।

चाल तेहीज

मत करोरे मर्मकी जारी । लागे पातक भारीरे । म० आंकडी । १ । मर्मसु सरम जाए परकेरी । प्रीत घटे होए वेरीरे । म. २ । छे प्राणी मरीया कुवचना हूइ भसमकी ढेरीरे । म० ३ । कहत जडाव जेपुरके मांइ । मीष्ट वचन सुखकारीरे म० ४ ।

लावणी लीख्यते

चाल जवुजीरी लावणी । स्वारथकी सवइ है दुनीयां । विन स्वारथ नही ढीग जावे । मुतलबकी सव प्रीत सगाइ । विन मुतलव नहीं वतलावे । स्वा० । आकडी १ । वाप वेटाकी इथर सगाइ कनकरथ राजा जाणी । जनम जातने खोड लगाइ । राज रिध ममता आणी । स्वा० २ । पुत्र पिताकी इथर सगाइ । कूणकने कुमती आइ । सेणक राजाने दीया पीजरो । कोस लीवी सव ठकुराइ । स्वा० ३ । चूलणी राणी ब्रह्म दत वेटाने । वालणरी अग्या दीनी । प्रसराम मातासु विरच्यो । लाज सरम सव खोदीनी । स्वा० ४ । वधव वधव भरत वाउवल । वारे वरस जगडो कीनो सुरीकथा निज प्रीतमने । भोजनमाए विस दीनो । स्वा० ५ । सीसेण सामासु गिरध्यो । एक घाट पाचमें नारी । लाख मेहेलमें वाली एकठी । वीसवासघात करन मारी । स्वा० ६ । वहु सासुरी इथर सगाइ सुत्र वीपाकमाए देखो । सासु वहु अ जनासु वदली । आल देइ काडी एको । स्वा० ७ । सुसरो वहु सती सुभद्रा । आलदीयो आणी धेको । वहु सुसरो सागर समुद्रमें । ...टको नहीं आणी सको । स्वा० ८ । देवर भोजाइ वलैकवरने

। पदमावती कीयो खुवारो। पेढो कृष्णकानो दोषरो । मिनख मार कीयो संगारो। स्वा० ६। मामो मावजो राय उदय । केसी कस करने मारयो। कको मतीमो भीपालने। राज भीसट कर नीकाल्यो। स्वा० १०। इत्यादिक में कहु कठा लग। विन स्वारथ सगपण तोडे। उ न नीच केइ मुतलव कारथ वीन सगपण ममव मोडे। स्वा ११। संतानीक राजा सांइस लगडो। करदीवाव राजा हारयो। अक्रुर पाइरसुग्रीवादिक। फूल करी रावण मारयो। स्वा १२। सोफ्रेनेसी कस कर मारी। वारेइ एकव्य सावो। समदेव मीमीसर ससकर। पामदवनी करी पाखो। स्वा १३। १६ सें पचावन वरसे। जेपुर में सेसे कासो। केइ गरंमकी साख दहने। प्रताव एड मोबी हासो। स्वा १४।

भवनीतकी लावणी लीखते

पाल गोपीचंदका स्पालरी। काल धुकास्ते मामीयासरे। पेट मराइ काज। मेस पहर मारी पडमांसरे। नावा पायो राज। ध्यान ध्यान री खप नही मर पत्त वेठा म्हराजरे। भवनीत गरूवा केवा काडेरे मूर्ख जीवग। आंकणी। १ सीखडीपा सामा धुवेसरे। सुसावे डीम साड। गुरुदेवस सरे। वक उगाड। मांड। जैसे कीडानोवक्कसरे।१ कसे पासे वांडरे। मर २। सोड वडाड कस्य कामदो। रासे नहीं अपारम। बवलायां वाका बदेसरे। पें कसु मूडयां जाव। परखांतो समकत नहीं। भव कसु करो खेंचा ताणजी। मव ३। गुरु बोले बढ बाको गोचरी। ध्यावो माल मे पाव। मूडा बडाने रोगी गिलानी। तपसी कोव्या जाबने।

ओखद वेखद सुजतो सरे । वेगी देवो आणजी । अव० ४ । थे तो बेठा हुकम चलावो । माने राख्यां दाम । इण भवमें दुख दीसतारे । कसी मुगतरी आस । खासी सोड ल्यावसी सरे । मेतो करस्यां वासजी अव० ५ । हीनडा तालो जडीयो होसी । वगत अदूरी थाय । दिन आयो नही पेरसी सरे । काले सुता खाय । वीना वगतरी गोचरी । समेल्यावा कठासुजाएजी । अव ६ । श्रावक थारा सुमडा सरे । वाता में विलमाय । वायां तो वोले नही सरे । जीमे आडो जुडाय । मूंडा देखी तीलक करे सरे । छती वस्त नट जायजी । अव० ७ । आनग भगता आपरा सरे । जोवे थांरी वाट । थे तो वैठा वात नणावो । मे गोफां सुत्र पाठ । थे कड बेठा वद जास्योस । भारचां मारो पाटजि । अव० ८ । दोरो सोरो जावे गोचरी । मन भावे ज्युं लाय । सरस दातनीचैं घरे सरेम निरस उघाड़े आय । कपटी कपट गुरासुं करने मन गमती मील खायजी । अव ९ । अणगमतो आगे धरे सरे । गमतो देवे छिपाय । जाणे देसी ओग्ने सरे । अथवा आपलीराय । वीनेवंत वाजे लोक में सरे मरने दुरगत जाएजी । अव १० । अच्छो भाव आपने सरे । मारो ल्यायो न आवे दाय । मीलसी जैस्यो ल्यावस्यांस । काड धरण वेठा जाय । ज्यो भावतो खाय ल्यो सरे । नहीतर ल्यावो जायजि । अव० ११ । गुरु जाणीने करा वदगी । थे नहीं देवो जस । ग्यान ध्यान आगो रयोस । वल नहीं जीभमें रस । नाम कठी जावा अगाडी । पडीया थारे वसजी । अव० १२ । जावां तो जाणण नही देवो । थे कइ खाच्यां दाम । वेठा वेठा वात वणावो । मासु करावो काम । मायांन मेला

करम्यास्यूं । विगड़ जास्सी मांमजी। अब १३ । प्रसवीसु प्रभ्यो गयो सरे । घूक दीवी मरजाद । रोल मसकरी । वातां विगतां । करे ध्यान कुल याद । मारी कर्मा मेला हुवने । उपजावे असमाद जी । १४ । रागीभोगुवाने गवसरे । सील न देवे साम्य । पल करे अवनीतनो सरे । होरया आव अजास । कर नहीं गुरुदेव नीसरे । किवारी राखे कमायी । १५ । कुसिल पासमें परक आचारव । कोड़ हुवा परवंड । सगसम्र हुवा सारखा सरे । नहीं एकमें दंड । वस राखे निज आत्मा सरे । सोइ साच महंतजी । अव० १६ । झात फटीने कारी लागे । फट गयो असमान । एक ठखे तो संध आवे । विगडयो सपसोइ पाव । किच २ ने ओर्लवा देवे । कुवे पड गइ मांगजी । अवर्कदारी नहीं आवरु । दोन्यूं मव दुखदाम । ठस ठाम सुखमें पाम्यो । वांचो चित लगाय । ओक फरक वातां विगताशु । मोलाने मरमायजी । अ० १८ । आप अकेला कर कर लेस्यो । मारे गवारी पूठ । सारे नहींछा बाप रेस । मैं कमक्षेर बास्यां उठ । जाखे रामदेवका काया । माड़ी वांट्या जुटजी । अव १६ । सगला मारी करे कंवगी । पांने लागा लहर । स्यावो बोली पावासरे । मारा पाना देरो हेर । न्यारी करस्यां गावीम । कोइ नहीं छे पांरो सरजी । अब २० । सीखलय इयामें हीरमरी । वांचो आस विवेक । विनेवंत हीरदामें धरज्यो । सुत्र मांय देख । अवनीताने नहीं सुवावे । सुख सुख करसी पेसवि । अ २१ । अवर्कदासु सीसके नहीं । मूतकरी मगरंव । वमास्ती पोसाखो देखो । मत चलायो पंथ । पसीया वेठ्य चालो पाइयो । रुलसी काल अनंतजी । २२ ।

१६ सें साठो सुखदाइ । जेपुरमांए जडाव । वीती जेसी जोड सुणाइ । नहीं धेपरा भाव । आयो वेतो मिछामी दुकड । ग्यानी आगै न्यांवजी । अव० २३ ।

श्री मंधिरजीरो स्तवन

देसी मोए अपनी कर राखो । मोए चरणामें राखो । मैं सरण लीयो छे थाकोजी । मो० आंकडी । १ । पुदगलको रस पाको । मैं जनम मरण कर थाकोजी । मो. २ । प्रभू श्रीमंधीर श्रीस्वामी । मोए तारो अ तर जामीजी । मो. ३ । लख चोरासी फिर आयो । जठे जैन धर्म नहीं पायोजी । मो. ४ दुलभ नरभव पायो । मैं तप कर तन नही तायोजी । मो० ५ । पुन खजानो ल्यायो । मन एले साथ गमायोजी । मो. ६ । कुमतीकी संगत फेली । आलममें आतम गालीजी । मो० ७ । मायामें ममता फेली । चारुं गत चोपड खेलीजी । मो० ८ । प्रभू थे मुगत्यांरा गामी । मैं निठ २ समगत पामीजी । मो० ६ । मारो कुमत न छोडे केडो । थे अब तो न्याव निवेडोजी । मो. १० । प्रभू ज्यो मोए राखो नेडो । भवदु खरो पाउं छेडोजी । मो. ११ । प्रभू आप वडा उपगारी । करणीमे कमर हमारीजी । म।. १२ । प्रभू कर्मनकी गत न्यारी । कोइ लख न सके नर नारीजी । मो. १३ । प्रभू अब के ओसर आयो । मैं धर्म तुमारो पायोजी । मो. १४ । प्रभू ममता में मुरजायो । मैं फिर २ ने पिमतायोजी । मो. १५ । प्रभूरीजसउभरपाइ । करमनकी कथा सुणाइजी । मो. १६ । प्रभू

१६ सें बरसें साठे। हुया धर्म ध्यानरा ठाठमी। मो १७।
आसोज मास बद आठे। में बरस सरसाठजी मो १८। अठान
जेपुरके मांइ। करमनकी कथा सुणाइजी। मो १६।

कका यतीसी लीख्यत

बदावजी महाराज कृत। दोहा। अरिहंत सिध समरु सदा।
सरसती लागू पाय। बरस बतीसी में करू। स्वामिष कीन्यो
मांय। १। कका करणी कीजीए। का बरमावो दान। समत
राखीने रहे। होजा करम समान। २। खखा खिजमत कीजीए।
गरुदेवनकी खुब। मबदरियो होयगो। नहींतर जासी डुब। ३।
गगा गरब न कीजीए। सुत सम्पतइ बस्त। ओगो कीसन मुरारजी
। रया एकका एक। ४। घघा घेरो कर्मको। लागो तेरी लार
सब धाराओ जुगमें घूमत फोरे गिरार। ५। चचा चचा कीजीए
। ग्यानी गुरके पास। घटमें कर द धानयो। होय मरमरो नास
। ६। छछा छेप न कीजीए। होजा आवा भआस। करणी आगी
आपरी। मत कर लेंपालास। ७। जजा जीवन जात ह। जेम
नदीको पूर। पोट धरी सिर पापरी। मू मारी भर दूर। ८। झझा
झटपट चेत या। म्हो निद्रां मत लेए। चोड दोड चोरटा।
चोथी सतगुरु देए। ६। ञञा नरभव पायनं। मन्यो नहीं
किरतार। प्यार कीनाकी धानकी। सेबट पार भ धार। १ ।
टटा टटी धर्मकी देखे अपधी ५ ठ। करम किराओ वेपने।
सातो खेलो लूट। ११। ठठा ठासी होयन। जामी प्रमव मांए
। कांइ खासी बापडा। खरची लीनी नांय। १२। डडा

डरजा पापसुं । सुखीयो होसी सेण । हंस्यारा फल पाडवा । रोसी भर भर नेण । १३ । ढढा ढील करो मती । दान दयाक्रे माए । काल अचाणक आवसी । पछे गणो पिसताए । १४ । णणा नीरणो कीजीए । देव गुरुने धर्म । सरदा राखो नरमली । छोडो मिथ्या भरम । १५ । तता तिरणो दोयलो । विन सतगुरुकी संग । तिरसी सोइ तारसी । देदे अपणो रंग । १६ । थथा थिर कर आतमा । ग्यान गरीवी जेल । थोडा दीनकी जाजली । पछे मुगतकी स्हल । १७ । ददा देणो दोयलो । साध सुपात्र दान । लाखा खरचे लाजमें । राखे आपणो मान । १८ । धधा धनसुं भरी । तरसे निरधन लोए । पावे सो खावे नहीं । एह अछवा मोए । १९ । नना नाकारो कीयां । कीरत फेले नांय । भूंजी धाजे लोकमें । पूंजी मले जाए । २० । पपा पांचू वस करो । चुगल चोरटा नाण । ठग ठग खावे ठीक विन । चतुर करो पिछाण । २१ फफा फिर २ आवीयो । लख चोरासीमांए । फिर नहीं फीरणा लालजी । नैसो करो उपाव । २२ । बबा बणजा वावलो । होजा जाण अजाण । आरंभ कारज पूछतां । मत बण आगीनाण । २३ । भभा भारी होत हे । आतम आलसमांए । किण विधा तिरसी जीवडा । भव दधी भरयो अथाय । २४ । ममा मान वडाइ छोडने । सग्हीसुं हित राख । दुसमन अपनी आतमा । ममता रसने चाख । २५ । या लायो या ल्यावस्युं । या मारी घरनार । याया करतो मर गयो । खडो रयो परवार । २६ । ररा राजी होयने । आरभ कीया अनेक । वदले देता दोयलो । म्यादपूगा फल देख । २७ । लला लाज न

राखीए । दान दयाक मांए । नको लेवा अम पस्पो । दोन्यू मव सुखदाय । २८ । बच्चा विनङ्ग कानीए । राखे सबकी लाज परको प्राण उगारके । आपरा सारे काज । २६ । ससा समपत पाल्ने । झाड़ लरची नांय । लारे सिंघ नै ले भम्यो । घर गये धरती मांय । ३० । पपा खायो लरचीयो । दीयो नहीं दो हाथ दीयो धरमें चालमा । दीयो चाल्ले साथ । ३१ । सहा सपेद कर्मकी । करता भोर न कोय । दोस न दीजे रामङ्ग । बांध आ- पस्पो मोए । ३२ । हहा इस संसारमें । बनम मरण की जोड़ । आउ पिय आउ नहीं । एमी पाउ टोड़ । ३३ । १६ से अठावने । कन्हामांए पड़ाव । अक्षरबतीसी करी । जेपुरमांए जड़ाव । ३४ ।

पुजजी म्हाराजरा गुण लिख्यते

देसी पंथीडारी छे । भूरत हो मोलन गारी पूजनीरे । जाखे पुनमचंदर । भवि जीन हो मविक चकोर निहारनेरे । पामे परम आनंदरे । मूर्त । १ । आंकणी । जंबूरे जंबू दीपरा भरतमेंरे । मरु धर देस मभ्यारे । सोवन हो सोवन थली सु धामयीरे । उ हा नीर अपार र । मू २ । सहर भरे सहर फलोदी दीपतो र । हिंदवाणी तप तजरे । श्रावक हो २ लोक बसे तिहार । वेब गुरांसु हेतरे । मू ३ । श्रोमजर श्रोस बसमें सोमतार । पु गलीयां बड आलरे । रंमार २ श्री उर उपन्यार । प्रतापचदजी तातरे । मू ४ । तब छस हो २ मांय बनमीयार । सुम घसा सुम बाररे । उछव हो २ बहु विद साबम्यो रे । हरस्यो सो परवाररर । मू ५ । वंधव

हो २ च्यारसे हो धरुं रे । वेन एक माल रे जनम्यां हो जनम्यां पांचू अनुक्रमेरे । मात तात कीयो कालरे । मू० ६ । आया हो २ पाली स्हरमेरे । वहन पटंगो जाणरे । करवा हो २ पेट अजीवकारे । च्यारुं चक्रसुं जाणरे । मू. ७ । मीलीया हो पूज कजोडी-मलजीरे । पूरव पुन पसायरे । बंधवहो दोन्यूं ए ममतो करीरे । दीनो जग छिटकायरे । मू. ८ । गरु मुखरे गरुवीने अराधेनेरे । भणीया ग्यान रसालरे । पछेरे बिरोह पड्यो लगु भिरातनोरे । वडो कसा॰ कालरे । मू. ६ । थाणे हो २ पूज वीराजीयारे । अजिया पुर सुम ठामरे । तप जप हो २ करी सलेखणारे । पुज पधारया धामरे । मू. १० । पाटज हो पाट विराज्या पूजनेरे । वड बंधव विनेचदरे । लायकरे नायक चारुं सिंघ नारे तोडे कर्मना फंदरे । मू० ११ । समतरे १६ से पचाबनेरे । जेपुर सेखे कालरे । दीज्यो हो दीज्यो द्रस जडावनेर । कर किरपा किरपालरे । मू० । १२ ।

ढाल

गजरारा गीतरी छे । जी घणा कालसुं बीचारतां । मला पदारया आप । मनवछीत पासा ढल्या । पूज तणे प्रताप । म्हाराजा थारी वाणी प्यारीजी । समज पडे सब न्यारी न्यारी न्यारी । माने लागे प्यारीजी । आंकडी । १ । जी सग सरव सेवा करे । धर्म ध्यानग ठाठ । च्यारु जोडे दीपता । पूज बीराजे पाट । म्हा० । २ । जी स्वमत परमत धारणा । मिन २ करो वखाण । रागद्वेष नही उपजे । छो अवसरका जाण । म्हाराजा थारी । ३ । जी हीए बीराजे सरसती । सुमर कठ सुपियार । सुण फुले पुरखदा

बरसे इमरत धार । ४ । वी इतनी मानो वीनती । कनीरामसीरा सिस । होल्ती घोमासो कीजीए । जेपुर विसवा वीस । मा० ५ । श्री घया परीसा देखने । दरसण दीघा दीयाल । मारवाडमें मन वस्यो । परातम्करो स्याल । मद्दा ६ । वी तपस्यां करवा आपरे । वाया धाइ उग्रमास । अर्ज करे अखावजी । मानो दीन दयाल । म्हा० ७ ।

चवदा नेमरी ढाल लीस्यते

चवदा नेमें बीतारो । आंकडी । प्रथम सचीत तवी मरजादा । भिन २ कीन्यो बीध्यारो । द्रवादिक वियमांण । मनंता । श्रावक पीवयरो परीहारोरे । प्राणी । चवदा० । १ । पांच वीगे रोजाना नैसीजे । कोइ एक टालो कीजे । पनी पावडी मोजा बगेरे । गिण सिद्ध धारीजरे प्राणी । च २ । मुखस्व वात तम्बोल पांचदै । लिवारी करो मरजादे । कने कुसम सुगंधरी गीणती । कीजे मती प्रमादरे । प्राणी । च । ३ । महण गाडी नाव असवारी । दिन प्रते गिण लीजे । महव सेज्या मुडां कुरसी । रोजीना सख्या कीजेरे । प्राणी । चवदा । ४ । वस्त्र वेसमें पांचूइ कपडा । कीमत वरव बीचारो । गिणती कर मरजादा बाव्हो । वे गतिरो संसारोरे । प्राणी । ५ । वन्लेपणामें काजल केसर । टीकी आरिसे निहालो । मरदन पीठी पन्नामादी । आप्रण फुलारी माळोरे । प्राणी० च ६ । वम इन्यारमें सीस पालीजे । वित मरजादा कीजे । चवदइ रातरी इवरत रोको । नरभव सफल करीमेरे प्राणी । च ७ । नावण घोवण वेस सरवणी । त्यागो

गिणती आणी । ते आगम भव सागर तिरमी प्राणी ज्यूं जाणे पाणीरे । प्राणीरे । प्राणी. । च० ८ । भात पाणी मरजादा तो लीने । समवेइ पेट प्रमाणे । उतम करसी नेम चीतारी । ते धर्मरो मर्म पीछाणेरे । प्राणी. । च. ९ । १९ सें जडाव जेपुरमें सावण वद बावने । दिन दस मीने जोड सुणाइ । नेम चितारे सो,धने रे । प्राणी. च. १० ।

श्री म्हावीरस्वामी को सिली लीखंते

चाल शिलोकारी । अरिहंत सिद्धारे पाए नित लागु । गुरु ग्यानी पासे वीद्याजी मागूं । महावीरस्वामीरो कहस्यूं शीलोको । एकण चित करने सुणज्यो सव लोको । २ । मरीछे भवमें तपस्यां कर भारी । बावे आदेसर हुंडी मीकारी । ३ । मा सिरखो होसी छेलो अवतारी । इतनी सुण मनमे फूल्यो अपारी । ४ । मारो कुल मोटो बोले अहंकारी ; कालेदे कुदयो उंचो कुलहारी । ५ । कर्म नीकाचित बांध्या तिणवारी । तेनो फल कहस्यूं सुणज्यो अगाडी । ६ । कालव तिहा समकित पाइ । गिणती मेली ना भवमताई । ७ । थानक वीसुंड पहले भवमाइ । सेव्या तिर्थकर गोते उपाइ । ८ । दसमा सुरगम उपना जाइ । वीसे सागरनी पूरण तिथपाइ । ९ । सुर सुख मिलसी चविया जिनराय । मान प्रभावे मागण कुल आया । १० । देवानदारी कूखे उपना । माताजी देख्यां चवदे सुपना । ११ । बेठा सभामें सुरपत वीच्यांरे । कठ प्रभूजी लीनो अवतार १२ । अवदे प्रजू जी इयाफोदीनो । नीसचे करोने सासो मन कीनो । १३ । त्रीभूवन स्वामी तीरये नाथो ।

पामया कुल भाया इपरम पाठो । १४ । उपजे कदासी जनम म पावे । देव सकीसु सारन करावे । १५ । हीरदाममेपी ले कर भायो । वदलो काडीने सुखसाता पायो १६ । सभीजु व सिवारथ रस्या । राखी विससारे कु सौ पदर्थो । १७ । हाथ जोडीने सीस नमायो । सारो फेरो कर मुरग सिधायो । १८ । देवानंदा मन भारथ भावे । सुपना हमारा कुण ले जावे । १६ । माता विसलारो माग सवायो । विन मान्यो पुत्र से माड़ आयो । २० । महल बरोकामस्यांरी वाली । सटके सू माने सेजे सु वाली । २१ । पोढर्या विसला दे हसती सीरेंखी । योडीसी निंद्रा आगे मिरम नैची । २२ । चउ देह सुपना उतम देखे । जब कैसो आगी हरक विसेखे । २३ । पाम करीने हीरदामें धारे । देव गुरुने मरम भीतारे । २४ । उठर्या सेजाथी धीमा पग दाल्ले । गज गती चाल्ले जाबे मराल्ले । २५ । पची उमाद पिव पासे आइ । पोढर्या जाबीने पगाये आइ । २६ । जियेसर प्रमाथी राग सुबावे । निद्रामे सुता संय जगावे । २७ । हाथ जोडीने उ भी नित्र मित्र । पूछे महाराजा किम आइ सु इ । २८ । बेठो सिंघासन बीसरामो जाबो । खेद टालीने काज फुरमाबो । २६ । आइ पासी निज आसन बैठी । विनो करीने बोले मुख मीठी । ३० । इचरज्यारी सुपना मैं दोठा । सुबर्तो स्यामीजी लागे मन मीठा । ३१ । बोल्ले महाराजा विच सेठी मास्रो । सरवे सुवावो संका मत राखो । ३२ । महकंतो मंगल धम्याडीमाते । दूजो विरखमनेसिंध मास्यां ते । ३३ । चोथे सिक्ष्मीजी सकेक म माला । पांचे बरबारी पुसपरी माला । ३४ । छटे उगंतो ससि हर होवे । सैस किरखाइ सुरज सोवे

। ३५ । आडमें धजा आकासां लेखे । नवे संपूरण कलसे निसेखे । ३६ । पदम सीरोवर कमला कर छायो । खीरे समुद्र हीलोला लायो । ३७ । देव्र वीमाण देवा वीराजे । रतनारी रास तेरमी छाजे । ३८ । निरधु अगनी चवदमें देखे । जल हरती जाला चिउदीस लेखे । ३६ । इणविद स्यामीजी सुपना में पाया । हरखीने बोल्या सिधारथ राया । ४० । तिरथंकर के चकरीसर नाणी । कूखमें आयो उत्तम प्राणी । ४१ । तहत करीने सीस चढावे । सीख केइने निज मिंद्र जावे । ४२ । उगते सुरज सिधारथ राया । मजण करीने सभामें आया । ४३ । इग्याकारीनें हुकम दीरावे । आठे भद्रासण आगे रचावे । ४४ । पसवाड़े एक प्रेचे खंचावे । नमो राणीरो आसण वीछावे । ४५ । मरजादा सेती महाराणी आवे । श्रीफल सुपारी हाथमें लावे । ४६ । हल वेगा जावो पिंडत तेडावो । चवदे सुपनारो अर्थ करावो । ४७ । हुकम पाइने नगरीमे जावे । सुपना पाट कर्ने ततखिण ल्यावे । ४८ । नीरखी हरखीने राय वदावे । आद्र करीने आगे बेठावे । ४६ । अणु करमे सुपना मरवे सुणावे । सास्त्री देखीने अरथे करावे । ५० । त्रिलोकीनाथो तिलक सरीखो । आय उपन्यो म्हाराणी खूखो । ५१ । दोय कुल तारक सूरज सामानो । अन धन लीछमीमु भरसी खजानो । ५२ । भरत खेत्रमें उदयोते करसी मजम लेइने सिवरमणी वरसी । ५३ । सला करीने बोले छ भोसी । उत्तम सुपनारो चो फल होमी । ५४ । राजा राणी सुण आणद पाया । दान देइने घरे पूछाया । ५५ । श्रीफल सुपारी पानाका बीडा । बाटे सभामे करता बहु कीडा । ५६ । जीमणकी

बस्त्रां मोसल कीना । लौंग सुपारी मुक्त्स लीना । ५७ । निव नवला पहरे वस्त्र भूषण । गरम प्रतीपाले टाले सब दूषण । ५८ । पुनय प्रभावे उपजे सुम डोला । पूर म्हाराजा करती रंगरोला । ५६ । म्याने प्रभाव गरम म्हालाव । दीनो करीने भ ग मंकोचे । ६० । माता दुख पावे करती बीचारो । हाले न चाले गरम हमारो । ६१ । राजा राणीजी मुरंता बहु । जीवे जठालग संजम नहीं लेउ । ६२ । मिल २ करती चांमुडा नाखे । पग फुरकायो हरख विसेषे । ६३ । वांटे मदाइ हुवो भास्यंदो । दिन २ वाघ बीज चन्द्रमो चढो । ६४ । चैत सुदीने भादीसी रातो । तरसन जनम्या श्री जगनाथो । ६५ । छपन कु वारी मंगल गावे । चोमट इन्द्र मिल मेरु पर म्यावे । ६६ । तीरथ मेलीने पाणी मगाव । भर भर कलसा उपर पदरावे । ६७ । इन्द्र सगलाइ भणुरंग म्यावे । वालक वय प्रभूजी भसाला पावे । ६८ । विध बल रुखिश परम्यो दीदार । बटी चांपीने मठ कंपावे । ६८ । ग्यान प्रभूजी सरपत बीचारी । जाग्री प्रभूजी मच्छी तुमारी । ७ । धनंत बलीने सांमथ धीरो । सक इन्द्र नाम दीयो म्हावीरो । ७१ । उछव करीन निज मिंद्र म्यावे । चमु पी माताने मीस नमाय । ७२ । देवी देवा मिल्र स्वर्ग लोक जाव । विषमें भठाइ उछव करावे । ७३ । दिन उगे दासी हाडीने भाइ । पुत्र जनम्यांरी दीनी बधाइ । ७४ । सोनारी म्हारीसु मायो मनावे । दासीपरणाने दूरे करावे । ७५ । मुकुट वरजीने भावव सारा । वरस म्हाराजा कंचन धारा । ७६ । पुत्र जनमारे हरख करावे । चंद्रमा देखी भापस सुहावे । ७७ । छट्टे दिन उगा सुरज पूजाव । दसमे दिन सुतक दूर करावे । ७८ ।

भाइ वेटा ने न्याती बूलावे । डसोटण करस्यां दूवो दरावे । ७६ । बांमण वचकसण कंदोइ ल्यावो । निविध भांतीरा भोजन रंदावो । ८० । कुटुंव कबीलो स्हरका सारा । जीमण वैठा न्याराजी न्यारा । ८१ । आदर करीने चोकी बीछावे । सोनां रुपारा थाल दीरावे । ८२ । पहली मीठाइ पछे पकवानो । पुरसें सगलाने दे दे सनमानो । ८३ । लाडु पेंडा ने घेवर ताजा । झीणा फीणा ने खांडरा खाजा । ८४ । वरफी कलाकंद मीश्रीरो मावो । पछे दूजाने पहलीयो खावो । ८५ । तइथडा ने जलेवी फीणी । गहरी गलेफी खांडज चीणी । ८६ । पेठा डोठा ने नुंगतीरा दाणा । पुरसें माडेणी भरीया छे भाणा । ८७ । गूंजाइमरती सकरपेरा । कर कर मनवारा पुरसें छे गहरा । ८८ । चदकलाने चूरये चकचकतो । सगला सरावे जीमण जुगतो । ८८ । मालपुवा ने खीर वणावे मीश्री ने मेवामांए रलावे । ९० । सीरो सावूनी झरझरती लपसी । दूध रावडीया पीवेला तपसी । ९१ । लुची पूडीने सोटे सुंवाली । छावा ले उबी पुरसणे वाली । ९२ । फीणा वटीया ने पतलीसी पोली । पूरण पोली घिरत जबोली । ९३ । दाल सालने केसरीया भातो । भिणज भडीयारो जीमें सब सातो । ९४ । सुतक तोलीमीजीम खाणा । लोइतिल्ली ने कसकसका दाणा । दाख बीजोरा खारक खीजुर । काची गीरीने केला अंजीर । ९६ । कीसमिस चारोली बीदाम पिसता । नुकले पचरंगी खावे मन्न हसता । ९७ । पूवा वडाने कचोरी ताजी । पापड फलीयासे सब कोइ राजी । ९८ । दाल सेवाने मोगर

मगावे । मुर्ग्या पक्षेडी सबनेइ भावे । ९९ । पीया बबरा ने अ बोलमयी । और तरफारर्यां पुरसे है केळी । १०० । करेळ्यचरिया खीर्ज्या सारोडी । पापडकी गोस्याने मिलवारा थोडी । १ १ । पोल बडा ने राहता म्यावे । न्यू २ मीठाइ मुखी बीमावे । १०२ । भावे भयाखो केरीजीपाकढ़े । मागे सगलाइ पुरमणगो थाळे । १०३ । लडी यावसने परासी पैसेको मीठा पर खाटी सब कोइ खेव । १०४ । मोला पवासा मीभीरा पाखी । मघरी भरम्याए गिंदोदक दाखी । १०५ । बीम्यो अद्याने चलुजी कीना । विवद प्रभुरना मुखस छीना । १०६ । बन मुवासस मुखाजी भाव । इडवा टोपी ने सांतीपा म्यावे । १०७ । गावे मंगल माज बाजा । नाम दीराबे सिचारथ राजा । १ ८ । नालारी आगा प्रगम्यो निदांनो । गुण निप्पन्न माम दियो मिद्मानो । १०९ । वस्त्र सुषस ने रुंपया रोको । वेइ बीदाय सरब मंताको । ११० । पांचे धार्या मिल पाले नानडीयो । पोड पासर्याए गावे हालरीयो । १११ । छने महीने वाबो सीखाव । चोटी पटरांकिम रखाव । ११२ । हस खेसने गुडोल्या पासे । थडी करावे भांगलीयां मख्ले । ११३ । कडा मोती ने पांद्लीयो छाज । कंठी दासा ने हार बीराजे । ११४ । कडीयां कंदोरो गुगरीयां घमक । पाण आप्ररयां पाल्ले छे ठमके । ११५ । अगा टोपीने मुलब सोने । बठगाडोल्ले सगलाइ मोने । ११६ । दाती उल्लेरी मीभीने मथा । दह मालस सु मागेंकलेवा । ११७ । भाडो माडीन रुसयो लवे । मात मनावे मागे भो देवे । ११८

। चक्री भनराने ख्याल तमासा । देखी माताजी पूरे मन आसा । ११६ । लाडे लडावे वैनड भुवा । आटे वरसरा जाभेरा हुवा । १२० । वेला पुल देरसी भणना नठावे । हुसें करीने जोमीजी आवे । १२१ । चादीरो पाटो सोनारो वरतो । लिग लिख पाहाडा मुख आगे धरतो । १२२ । खोट जाणीने कोप चढावे । खोमी पाटो ने मामा डरावे । १२३ । ऊंउंकारनो अर्थ करावे । सुणने जोसीडो इचरज पावे । १२४ । याकी त्रुधीरो पार नै पावे । एमी तो निघा हमने नहीं आवे । १२५ । थर थर धुजतो उठीने भाग्यो पोथी लेइने मार्ग लाग्यो । १२६ । जोग जाणीने कीनी सगाइ । पुत्र परणायो वहु घर आइ । १२७ । दाम दामीने डाइजो ल्याइ । पचइंद्रिना भोग निलसे सदाइ । १२८ । पीव द्रसण नामे वेटी एक जाइ । परणी जमाली जोग जवाइ । १२८ । मात पीताजी वारे व्रतधारी । लीनो अणसणने दोपण सव टाली । १३० । काले करीने उंची गत पाइ । सुरगे वारमा उपन्या जाइ । १३१ । उठासु चवसी अनुकरमे दोइ । खेत्र वीदेहमे मिव गत होइ । १३२ । पछे प्रभुजी सजम लेवे । वडा भाइजी आग्याने देवे । १३३ । मात पिलारो पडीयो वीजोगो । तू काइ भाइ लेवे छे जोगो । १३४ । धीरज राखीने ठहरोरे भया । वर्म दोए लग निरलेप रैया । १३५ । लोकंतिक देवा तिण वेला आवे । हाथ जोडीने अरजे करावे । १३६ । ओसर आयां सजम लीजे । भरतखेत्रमे उदयोत कीजे । १३७ । इंद्र इंद्रकारी वेसरमण आवे । भरीया भडारा दाने दीरावे । १३८ । सोला मासारो सोनैयो कीजे । एक कीरोड आठ लाख दान दिन प्रत

दीसे । १३६ । इसवीकोडांरो समक्षर दानम दीनो । एकम्यकी मिन संजम लीनो । १४ । दिस्या किस्पाय उग्रत्र करावे । नरनारी पाछ्या नगरीमें आवे । १४१ । कुरम सहुने पूठन दीनी । देसे भनारव हजाजी कीनी । १४२ । गास्त्र ले मक ११ उवा ले भागे । कस्ट गवो सु पुरमें सागे । १४३ । दुइ न होवे मगर्वत मास्ते । कर्म हुवासु टूटे नहीं सासे । १४४ । लाड देसमें पाद्रा भाया । जीर्त्या परीसा कर्मे खपाया । १४५ । बारे समबर ने साडा सम मासो । छद्मस्त रया वर्स ३० पर मासो । १४६ । तपस्या करीने केवल पायो । धीरथ थापीने सोसंषा वरतायो । १४७ । गोतम भादीन भगदे हजारो । रहस छतीसें सावर्या सारो । १४८ । एक लाखने गुणसट हजारो भावक हुवा भार परव धारो । १४८ । तीन लाखने सहम भठारो । भावक्म हुइ इतनो भवारो । १५ । म्हाख हु ग्रसपुर प्रभुजी आवे । देवा देवी मिल्ल निगडो रचावे । १५१ । सोनारा कोट न रतनारा झाखा । गाबे भमर ने भावे के वाम्रा । १५२ । भाकासे देव-दु दमी बाव । देखी पाखंडी दूरासु लाजे । १५३ । फिटक सिंघासय पीर बीराजे । चवर बीज न छत्र छाजे । १५४ । रिखबदत ने देवाओ नंदा । दरसन देखीन हुवा भाणंदा । १५५ । फूली भपा ने छुटी दूधनी धारा । देखीने पाम्या इचरज सारा । १५६ । हाथ जोडीने गोतम पूछे । वाइ सु सगपव प्रभुजी सु छे । १५७ । मगवंत मासे ए मेरी माता । समये सु खीने पाइ सुख साता । १५८ । ऐसा पुत्रनो पदीयो बीजोगो । भव तो

दोन्युं इ लेस्यां में जोगो । १५९ । सजम लेइने करम खपाया । केवल पामीने मुगते सीधाया । १६० । अैसा तो वेटा जनम्या प्रमाणो । मात पीताने मेल्या निरवाणो । १६१ । गावां नगर ने अनारज देसो । पावापुरीमे चरमे चोमासो । १६२ । राजा पिरजाने देवीजी देवा । निमदिन मारे प्रभुजीरी सेवा । १६३ । देस अठारांरा राजाजी आवे । चवदस पत्तीरा पोसाजी ठावे । १६४ । वैठ निमाण सक इंद्र आवे । देइ प्रदिखण सीस नमावे । १६५ । इतनी प्रभुजी किरपा करावो । । थोडीसी उमर और वधावो । १६६ । भसम गिरहरो जोर हट जावे । दया धर्मरो उदयोत थावे । ६७ । हुइ नैं होवे ए वाता झुटी । टूटी उमर के नहीं लागे वूटी । १६८ । होण पदारथ निसचेइ होइ । टाल सके नहीं सुरनर कोइ । १६९ । कतीवुद अमावस आदीमी रातो । मुगत पदारया श्री जगनाथो । १७० । मिंघचारामे हुवो छे सोगो । मोटा पुरसारो पडियो वीजोगो । १७१ । पछे भूरंता गोतमजी आया । मोवणी जीत्या केवल पाया । १७२ । सुधर्मा स्वामी पाटे वीराजे । तीरथ चारांमे सिंध ज्यूं गाजे । १७३ । सातसें साधु एक हजारो । च्यारस उपर मह्रा सतीया लारो । १७४ । करणी करीने कारज सारया । केवल पामीने मुंगते पधारया । ७५ । वर्स चोसठ लगा केवली रया । पाटोधर तीनू मुगत्यां सगया । ७६ । वरत्यो केइ वरते वरतण हारो । सांसण चाल्यो बरस एकीस हजारो । ७७ । केइ कथाने सुत्रमें धारी । शिलोको कियो ओछी वुध मारी । ७८ । इथको ओछो ने

मनकसर दीधो । लीन्यो सुघारी पंडत प्रविणो । १७६ । म्यानी मास्यो सो सहव करीजे । मुझरो मिछामी दुकड़ दीजे । १८० । मयो गुणो ने सीखो सगलाइ । भूले जैणा कर वाचीजो माइ । १८१ । समत १६ स साठरी साल्हो । सावण बद तेरस जैपुर वरसाल्हो । १८२ । रतन मुनीरी समदाए भाजे । पूज विनेचंदजी पाटे वीराजे । १८३ । वे करजोडी अखाकसी वंदे । म्हर राखीजे वीर जीणंदे । १८४ ।

कलस लीख्यते

महावीरसामी मुगत पामी । दीन मासी दुख हरो । सिघारथ ननदा । अगत वंदण सिघमें सानिध करो । प्रभु सेवगने साता करो । १ । मन वचन काया । पड पाया । सीसपें दो कर धरी । भरम एती करु केती । सेवा चाउ आपरी । प्र० । २ संसार [सागर । तिरण तारण । विरध ऐसो आपने । आग] त्याग दीनो सरण लीनो । तार करुणा आपने । प्र० । ३ । काल अनादि रुलीयो । चार गत उजाडमें । नवघाट कोट्या लाख सोला । भव आयो बाजारमें । प्र० ४ । प्रपंच पसीयो । कर्म कसीयो । राग धेग बंधण करी । मोह बाघ सेठो । आवटेटो । दुकरी करणी करी । प्र० ५ । वर माय मोरी बंध तोडी करम कलेसी मारने । वठ वीत पंकम । होप निरसंका । कदिय न आउ हारने । प्र० । ६ । ले ग्यान ध्यान । सुथान सापे । समकित मागे । रसलसु । धर्म आस्त बेठी । चार सेठी । अमर अमर सुख चारलसु । प्र० ७ । दोहा । पह मनोरथ मायरा । पूरो श्री भगवंत ।

वालक हट हाती चढु । नही जाणे घरचंत । १ हुं वालक तुम आगले । हट कर वेठो सु वाम । माएत विरद वीचारने । दीज्यो मुगत मुकाम । २ । निन करणी तिरणो नही । ए झुठी अभिलाप । खोटो हीरो वेचतां । कैसे पावे लाख । ३ । सुख दुख करता आतमाने सचे पुनने पाप । नेमाइ फल भोगवे । साखी धर छो आप । ४ । सिध साधिक मीलीया विना । विद्या सिध न कोय । कांइयक प्राक्रम हुं करुं । सो पूठ तुंमागी होय । । मन घोडा तनताजणा । चुप कर लीजे ताण । तीनूंड वस राखतां । पावे पद निरवाण । जनम जरा मरणो नहीं । अविछल सुख अनत । क्या जाणुं कद पामस्युं । अखे गुमतरो पंथ । ७ ।

चोइसीं लीख्यते

देसी होली काफीरी छे । रिखब अजीत समभव अभिनंदन । भव जीवनके मन भाया । वंदो नित नित चोइसइ जीनराया । वं० । आकणी । १ । सुमत पदमसुपासचद । प्रभु । हरक हरक परणमू पाया । वंदो० २ । सुवध सीतल श्रीहंस वास पुज । सीव रमणीसें चित ल्याया । वदो ३ । वीमल अणत धर्म सत जीनेसर । संत करी सहु सुख पाया । वं० । कुंथ अरि मल्ली मुनि सोव्रतजी । जनम मरणसुं कपाया । व० ५ । नमीए नेम पारस महावीरजी । सिवपुर मारग दोखलाया । वं० ६ । चोवीसें गुणधार नमूं नित । वहरमान निसदिन ध्याया । वं० ७ । १६ स एकावन जेपुर । फाग रागमें गुण गाया । व० ८ । वे कर जोड जडाव नमे नित । जिन चरण चीत लपटाया । वं० ६ ।

छंद भडीयल

रिखब भजीत संभव अभिनंदन । सुमत पदम प्रभु । पाप निकंदन । । सुपासचंद । सुवध सीतल मम । हंस वास पुजे पद पंकम । २ । वीमल अनंत धम मत सहायक । कुथ भरि प्रीन त्रिभुवन नायक । ३ । मलीनाथ मुनि सोभत सामी । नमी नेम पारस सिव गामी । ४ । चोइसमा श्री विरव्यात । सासत्र नायक सुगती दाता । ५ । गोतम भाद नमु गुणधारी । बहरमान बीस उपगारी । भात सदत बंदो नरनारी । ६ । १६ से १६ सुख वासो । अपुरमांए पोस सुद मासो । ७ । तिथ तेरस रवीवार सुधीजे । वकर ओड अडाव मधीजे । ८ । मस्यो गुणो सीख्यो सुखदाय । ज्यां घर कुमी रह नाहि कांइ । ९ । कलस । भरिहंत सिध भाचार उपाघ्यां । साधु सकल गुण मालए । भपू आप मन बचन काया । त्रिकरण सुध त्रिकाल ए । । नवकार सार संसारमांइ । भोर सरव जंजाल ए । पस्यो जीव सुभ मूल निभ गुण । जग छर वाजी ख्यालए । २ ।

कजोडीमलजी माहाराजरा गुण लीख्यते

राग हरीजीरो रख्यो भरासो भारी । पंच परमेसटीरा पद प्रणमु । गण गिरवा गुण भारी । पूज कजोडीरा गुणरी माला । गुंथे गल धारी । पूजमीरो ध्यान धरो नरनारी । भांकणी । पंच महाव्रत निरमल पाले । खट काया सुखकारी । विचरत गांव नगरपुर पारन । भव जीवां हितकारी । पु० २ । सतरमेद संजम पाले । तपस्या कठन करारी । ६ोप बयालीस टाल मही परम्यो

निरदोसण अहारी। पू० ३। सम्प्रदाय आठगें जुगत चीराजो। गुण खटतीसें धीचांरी। रतन हमीरेकी गादी दीपावो। आचारज पद भारी। पू० ४। स्वरमती कवीराजे छाजे। भवियण त्रिदमें जारी। दिन किर्ण परदेह दीपे। देख देह जाउं वारी। पू० ५। वाणी सुधारस इमरत धारा। वरसे निरमल थारी। पीता तपत मीटे भव भवकी। सुण समजे नरनारी। पु० ६। ससि जीम सीतल वदन तुमारो। भविक चकोर निहारी। सनमुख बोल सके नही कोइ। अतसें आपरी भारी। पू० ७। मिख सरोवथ सारा पूजरा। एक एक इदकारी। विनेचंद जिम सरद पुनमको। मूर्त मोवनगारी। पू० ८। सिंध सहुनें साताकारी। जोग मुद्रा ज्यारी भारी। पाटवी चेला पुजरा कहीए। वालपणे विरमचारी। पू० ९। जसराज जीरो जस अतिभारी। मरुधर देस मझारी। त्यागी वेरागी समतारा सागर। ममता कुमत विदारी। पू० १०। सोभाचंदजीरी सोभा जगतमें। विने तणा भंडारी। अंगचेसटा यपपूजरी। अहोनिस अग्यांकारी। पु० ११। इदकी म्हर रही सुख सागर। भर पाइरी जवारी। निज कर जाणो कुरणा आणो। मे छुंदास तुमारी। पु० १२। एक जीभ सुं कहुं कठालग। महमा इदक तिहारी। तुम गुण सिंधु मुज वुध विंदू। कहता न आवे पारी। पू० १३। सेखे काल वीचरता आया। पीपाड सहर मजांरी। फागण सुद पख होली चोमासी। बारससि सुखकारी। पू० १४। समत १९ सें वरसें चोत्तीसें। रंमाजी उपगारी। ज्यारे असाद जडाव कहत है। चाउं नित किरपा तुमारी। पु० १५।

लावणी ली

दसी । करम रस नहीं टले करो कोइ लाखा चतुराइ । साल ६२ की मर माइर सा । मत घबरावो धीरज रखो । धम करो माइ । धर्म मव मवमें सुखदायर । धर्म० चोरासीका फेरा टाले । मुगती बीसाइ । सास० भांकाडी । १ । सासका क्या हर है माइरे । मा० पुन पापका जोडा जगतमें । मुगते सम-साइ । छुटके नहीं होवे कोइरे । मव मवमांए साथे चाले । निज कृत कमाइ । सा० २ । नीत मली राखो माइरे । नी० अनित जगतमें डोवत पूरी है । बकी बिगड जाइ । नीत सु रिमक चोत चाइरे नी० पांचु पंडव राजा हरीचंद गइ संपत पाइ । सा० ३ । पापसें दूर रहो माइरे । पा० दान सीयल तप भाव । पुनकी खरची सवदाइ । साप करमती खोबो पोहीरे । खा० कहत महाव जेपुर क मांह । कुछ हर है नांही । सा० ४ ।

पार्सनाथजी की लावणी

दमी कृत्ताली मर न्यावे प्याला । नासी देम बडो नीको । आस्वसिवा मोमांको फीको । सोम रयो मवनी मिर टीको । प्यारो प्राँव हमजीको । तु म माता तु मही पीता तू मिंत्री तू मिन्प्र । तु सरवागत सायबा जग तारय जगनाथ । मरवमेंसरव आप केरी मर पाम जिन आमरो तगे । १ । जरा को तीर लग्यो तीखो । मजन नहीं होय सक नीको । विपम रस पुदगलको पाको । कीवको जोर कीयो ध्यांको । भरो लागा कर्मको । प्रबल चार कपाय । प्यार गत्तरा चाकमें । भूल्यो चतन राय । पिटे क्मि घोरासी फेरो । मिट । पा० २ । राग मोप बाघ छीयो सैंठो । है पको

बीच पड्यो आंटो । रोक रयो मुक्तीको घाटो । लुंट लीयो निज गुणको लाटो । साय करो तुम मायवा । रहो हमारी पूंठ । सारे नहीं इण नीचके । मारु एकण मूंठ । कोम लेउं धरम धन डेरो । को. । पा. ३ । कर्मकी चाल हे न्यारी । उदेको जोर अति भारी । निबल है आतमा मारी । सया दुख व्होत अब हारी । गुनगार छुं आपरा । तुंम हो दीनदयाल । टालो मोए मिथ्यात सुं । मीटे सरब जजाल । एहड मल सालत है गहरो । एह. । पा. ४ । नाथ अब असरणागत तेरी । राख मोए चरणाकी चेरी । मीले एक समगतकी सेरी । आवता नही लागे देरी । मुगतीकी जुगती करो । सुण ए किरपा निधान । बगसो दोय पग भुमका । कर लेस्यु गुदरान । व्होत जस होय आपको रो बो० । पा० ५ । साठकी माल गइ सारी । आइ अब इगसटकी वारी । उमर सब आलसमे हारी । लगे नही दूसरी कारी । गइ गइ सो जाणदे । अबही सुरत सभाल । अवसर बीत्यो जात है । ज्युं अरटतणी गट-माल । आउ जल छीजत है मेरो । आ. । पा. ६ । चेत सुध दूज सुखदाइ । अजंकी लावणी गाइ । मिले मोए मुकती कीसाइ । ओर सबरीज भरपाइ । १६ सें ममत भलो । जेपुर सेखे काल । दीजे दर्शन जडावने । बरते मगल माल । कटे भरम जाल जीव केरो । कटे । पा. ७ ।

पूजजी महाराजरा गुण ली०

देसी । मोत्यारो घजरो भूली । पूजपरम उपगारी । ज्यारी सेवा करो नरनारी । आकणी । मे तो बीनती कर कर हारयां । तोइ

उमवाडे पधारणों। पडखुने दीनी टाली। धारी सम्म मोम समझी ।पू १। मारा माया कोसासे आया । ज्याने टावर ज्यु जो-लाया। मारे होती मोटी श्रामा। मो आप फरी निरासा । पू, २। आप तो स्हारा मु राजी। कृब राखे हमारी बाजी । मारी अर्ज वीनती केलो। धारा चेला चोमासे मलो । पु ३ । पूर्व पामव कीना। पुज दरसन मोहा दीना । माने असे असे असासा। मैं तो निठ निठ दरसन पाया। पू. ४। सती रमाजी उपगारी । ज्यांरी जगतमें मैमा भारी। ज्याने तो दरसन दीन्यो। मान किर मामर मत कीन्यो। पूज ५। सब सरीखा कर लेखो । माने एक निम कर देखो। मायव विरद विचारी । मति देखो चूक हमारी। पू. ६। चोमासा सुख लीजो। तो केन्द मुलकमें कीजो। रिन्यां तो किरपा कीन्यो। माने वेगा दरसन दीन्यो। पू० ७। १६ से अडतालो। विचरंता सेसे काली। कड़नु में पग धरीया। मारा वंछित कारज सरीया। पू० ८। गयी वार्या बहन शुदा" । अडावजी हाल बयाद । सुखने कांद बगसीज । कलपसा मास रहीजे। पू ६।

देशी। भाम शहरमें रहंआमाड सीपडे । घर सुवटपुरमांए चीराजीया। समता गुण चोमास। सुगरुजी कल्योएकसुर हमारो नावेजी। असावो नीअदास। स०। वग पधारो जपुर सहरमें । ध्यांकी। १। तुम विने असे सोम। स नव ख्यत सीम सारे स्यामजी। सफल मनोरम होए। सु। ब २। माफी करने वो मानो वीनती। बाकी कांसलवास। स दीन्यो दरसण परसण

होएने। पूरो हमारी आस। सु. वे० ३। आप निरागी हो ममता रा सागेरु। मोय ममत दीयो छोड। सु० पिणमुज मनडो होए ग्यो लालची। तुम सेनारो कोड। सु. वे० ४। कीनो चोमासो हो चेलारी चायसुं। फिर नही कीनी संभाल। सु० हमतो गरजी हो अरजी कर होस्या। मानो दीन दयाल। सु. वे. ५। होड न होवे हो जेपुर सहरनी। चेला हुया थारे पचे। सु. मनरी वृंडी खोलो नाथजी। किम लीनो मन खचे। सु. वे. ६। भूलचूकने हो अविनय असातना। करीए क्रगड कोय। सु. पखीये चमोसी होती जी छमछरी। खमीएमाएत होय। सु. वे. ७। चंद चकोरां हो मोरा मेहड्युं। त्रस रया मुज नेण। सु. वरसे नीर हो धीरे धरे नहीं। सनण सुणणकु वेण। सु. वे. ८। मनरा मनोरथ पूरो नाथजी। दूरो गणो तुम वासे। सु. पग पिण वेरीवो आगा खिसे नहीं। लब्द नही मुज पास। सु. वे. ६। समत १६ सें हो वरस पचावने। भादरवा वद बीज। सु. जेपुर-मांए हो द्रस जडावने। दीजे कीजे रीज। सु वे १०।

ढाल

रे पनजी मूडे वोल। भांग तमांखुं अमलतिजारो। इणको संग निवारोरे खरच अणुंतो कांइ फायदो। हीए वीच्यारोरे। वीसन नीवारोरे। वीम. दुलभ मीनप जमारो यू मती हारोरे। वी. आकणी। १। रंग रुप कइ स्वाद न दीसे। खाता मूडो खारोरे। नही मीले जव कइय न सुजे। करत पूकारोरे। वि. २। माल मीले जव मोज करो। बहु मन भाव ज्यूं खावरे। कसर पडे जद

नींद न भावे । मन पिछ्तावेरे । वि ३ । एक भवानी पैसो पले । तीजे संगत खोटीरे । भैंस कर्तां विसन लगाया । कांइ भकल फूटीरे । वि ४ । भाछो मावे नहीं कमावे बेठो दंम भगावेरे । सब घरझने खारो लागे । भाखी पुररावेरे । वि ५ । नसा वालरो नहीं कमदो । बोलत २ चुकेरे । बाल कुजातरो मिन नहीं । मरयादा मूकेरे । वि ६ । इण भवमयि इतना भवगुण । परभव पाप उगावेरे । विसन विगूता होय फजीता इम नरनरीरे । वि ७ । १९ सें एकसट मास्वे । पांचम पख उजवालोरे । भपुर मांय बडाव शुगसलु । कर दिवकारोरे । वि ८ ।

देसी । फलफकरीया तेरा कठी भी वालपको इमसेस गमायो । बोवन मिया बसके, बुढापामें भरा सतावे । खातां पीता टमकोरे । बूढ़ापा वैरी किम विद चासी आंसु टूटको । बू १ । भोकडी । भी सोव मह नेणाकी मंदी । दांत पडया सब ढीला । नाक झरे सुवासामे चाटो । केस मया सब पीलारे । बू २ । भी पोतां हाथ देहने उठे । कमर करडी कीनी । डांग पकडने डिगतो चाले । बुद बुदने खो दीनीरे । बू ३ । भी बहुवा बोडयो कांम कायदो । कब मरसी तू डाकी । बाय सका नहीं पहर सका नहीं । होया का का बाकीरे । बू ४ । भी बोलतो बोलण नहीं देवे । सीख न माने घरका । साठी बुद नाठी भवसरे पडयो रहनी मरलारे । बू ५ । भी दोय पेटमें हाडी मांय । खीर राबडी होवे । वेटां सबडे खीर खांडने । बाबो डुगमुग जोवेरे । बू ६ । भी बेठ खावो हुकम चलावो । पर दम भगावो । पुरसी

जेस्यो खायल्यो सरे । नहीतर जाय कमारोरे वृ० ७ । जी पीसा-पोवा करां रसोइ । टाबर ट्रबर गेवे । जाय पुकारो बेटा आगे । मासु काम न होवे । वृ. ८ । जी बेटा बात सुणे नहीं तिल भर बैरांरा भरमाया । घरमें बेठा माला फेरो । कांइ कमावण आयारे वृ० ९ । जी अठी उठीरा धका लाग्यां । पूरो हो गयो कायो । कुण सुणे किणने कहसरे । जाणे काग उडायोरे । वृ. १० । जी एकत खाट पिछोकड़े पटकी । कोय न आवे नेडो । करा कूरां करसूड पचावे । डोमांने मत छेडोरे । वृ. ११ । जी घरसु' गेटी करडी आवे नरम खीचडी भावे । दातासु' चाबी नही जावे । मन दीलगीरी ल्यावेरे ; वृ. १२ । जी दोरा खरच चलावां घरको । टाबरया अणाणा । थाने माल मसाला भावे । माने भाग नही खाणोरे । वृ. १३ । जी मीख्यो ग्यान गयो गेबाउ । पड़े ध्यान में घाटो । भरा बजारा धाडो पाडयो । लूंट लीयो सब लाटोरे वृ. १४ । जी पूरवपूंजी खाय खुटाइ उमर लंबी पावें । जमदूत जब घाटी पकडे अंतममे पिस्तावेरे । वृ. १५ । जी पाप करीने माया जोडी । घरका फिर फिर जोवे । रोग असाता उदे होय जब आप अकेलो रोवेरे । वृ. १६ । जी रोया गरज सरे नहीं भोला । हुंसीयारीका काम । भव भवमां ए साथे चाले । प्रभूजीरो नामर । वृस १७ । जी ग्यानी होय सो गत सुधारे । मूरख मरण बिगाडे । बाल मरणने पंडीत मरणो । केइ जीते केइ हारेरे । वृ. १८ । जी आया जाया सगा सनेइ । चित नहीं देवे परणी । दोस नहीं देणो । किसीने । जोवो आपरी करणीरे । वृ.

१६ । श्री श्रीवठद्वारी मार न पूछी । विदविद पाड्यां वेला । मोथा पाल्ले आत श्रीमाथे । रोवं द दे इलारे । पू० २० । श्री शिप सवनीत सुपात्र षेटा । विरला जगमें पाय । जीवय मरख सुधारे दोन्यू तउसरामथ पावेरे । पू । १८ स एकसठ माह्रवे । गो गानमी बखाख । जैपुरमांए जबमनोसरे । वरा कीयो नुक्साथारे । पू० २२ ।

श्री मधीरजीरो स्तवन लीख्यते

इसी लंबा सीपाइकी । खेत्र विदेह मीराजीयाजी । भीमिंद्र स्वामी । होजी मारा मन ना आमी । इ इया मरत मोमझरे । सीवगत गामी । भ्यांकडी । १ । विन देख्यां मन हुससे श्री । श्री हो० श्रीम पाविक जलधार । मो २ सवद विया नहीं मा कलेजी श्री हो० पांख नहीं तन मांय । ३ । विपाकर मित्री नहीं श्री । श्री हो० गिया विद मेलो याय । सी ४ । दूर श्रीमातर भ्रापरोजी श्री हो० विषमें विखमी वाट । सी ५ । भ्याडा डुगर घने गयाजी । श्री हो० नदियांयो घन्याट । सी ६ । इया मन भ्राय सहू नहींजी । श्री हो० मनवा उगते घर सी ७ विन रुजगारनी पाकरीजा । श्री हो राखो कपू नी हजूर । सी० ८ । मवसागरमें भरमनाजी । श्री० हो फरी अनंती वार । सी ६ । अब तो न्याव निवेडदोजी । श्री० हो सी ममत ममत गयो हार । सी० १ । मायत आवे श्रीमबाजी । श्री० हो० बालक किम रहसार । सी० ११ । भ्राप तो मोक्ष पदारस्योजी श्री हो मानेह पार उतार । सी १२ । मवि ए हु भमबी हु श्री ।

श्री० हो० सो तुंम देवो वताय । सी० १३ । धीरज घर करणी करुंजी । श्री० हो० मनको भरम मीटाय । सी० १४ । पूरवधर दृष्टि धराजीं । श्री० हो० जघन साधुजी सो कोड । सी० १५ । चरण लागी सेवा करे जी । श्री. हो. हु नहीं करु जांरी होड । सी. १६ । दूरे रइ दर्शण करुंजी । श्री. हो. एसो कीजे उपाव । सीव. १७ । बार बार करे विनतीजी । श्री. हो नेपुरमांए जडाव । सी. १८ ।

बीजे कवरजीरी लावणी लीख्यते

दे धन धन जंबू कवरजी जोबनमे समता लीनी । कछ देस कसुंवी नगरी । देखतां सब मन भावे । सेठ धनावो धगकर दीपे । बीजे कवरजी सुत थावे । बाल ख्याल कर जोवन वयमें । सतगुरुकी संगत पाइ । सर्व व्रतामें सील वखाण्यो । विजेकवर सुण हरखाइ । किसन पखरा त्यागज कीना । उत्तम काम कियो हृदरी । भर जोवनमे सील आदर्यो । बीजे कवर विजया कवरी । आंकडी । १ धन सार वलि सेठ दूसरो । तिणहीज नगरीकमाइ । सुंदर मंदीर रिध संपदा । पुनवंत पुत्री जाइ । चोसट कलावती सुलक्षण ।रुपवत बहु चतुराइ । पूरव पुन संजोग धर्मरो । सतियांरी संगत पाइ । सील प्रसंस्या सुणी निज सरवण । सुकल पख सोगन सबरी । भर० २ । माहो माइ करी सगाइ । मात पिता सहु सुख पाया । जान मान दे बहु आडबर । परण पात निज घर आया । रुपा रेल केल कंबाज्यु । नमन करी सब पाए पडी । सज सोला सिणगार सुहागण । पीउ मिंद्रमज आय खडी ।

जोवन जोर पया चड आइ। भमरमें चमक विभरी। म० ३। सीस राखडी फना फुलस। नक वेसर चूणा चलके। मुख तंबोल मांग भर मोता। कंचू हार हीये हलके। रतन जडत चूडा अरु कांकण्य। बाजूबंद बरियां जर क। दुलडी तीलडी चोसरमाला बीच बीच हीरा दमक। करमें मुदडी। भोडख जुदरी। लिलपट विदली रंगकारी। घन घन भाम्ह पुन प्रभाव। पींजे कमर। चि० ४। रिमक झिमक घुघर घमकाती। ठमक ठमक पगलां भरती मनवाय मनवाय कैलन मक्कल। गज गति चाल चली आती। मदन दीपाती मन ललचाती। मदन दीपती मदमाती। काजलस रस दस नेत्रांमें। कामीकी आखी थरराती। सांगोपांग सरग बोयानी। मुख आगे ठाडी भमरी घन० ५। लटक लग्क करती चडु लग्का। मुलक मुलक मुलडो मोडे। मधुर मधुर बोले मन गमती। प्रीतमसेथी नेह थोडे। खडी खडी कामी अरदती। ध्योत करज तुमरी आसी। कुकम करो तो लेउ विसरामो। नदीय पाळी पर आती। भाट न लोलो मुखे न बोलो। करजया कनकासयरी। घन ६। हम ललचाती। कंच रीजाती। हे नरर हीये हुलसाइ। किसे कारन कहे काम नही मज हे सुंदर तु किम आइ। बात बात में किसन पकारा त्याग कीया मन किडवाइ। तीन दिवस तो दूर रहो तुम। पीछेसें आजो आइ। टूटी आस मइ निरासा। थव कुण सार करे हमरी। घन ७। विलख बदन देखी कहरी को। ललचावे मीठी वाणी। दिलको दर्द कहो हम सेती। हे सुंदर किम कुमलाणी। आव बीर में सुफल पधारो सीलमय लीयो हित आणी। अबको मारे दुख

सर्वथा । तुम परणो वीजी सारखी । सेठ कहे सांभल सुलच्चणी । तुम सरखी मिल गइ नारी । तो कुंण आपद लेवे गलामें । समतामे सुख है भारी । भली विचारी कर एक तारी । तरी जास्यां दोन्युं भवरी । धन. ८ । छानी बात कठालग रहसी । प्रगट हुवा होवे हांसी । साध सतीने देसी परीसो । मात पिता बहु दुख करसी । कथ कहे तुं सुणए कामण । मन वच काया वस राखो । धर्म ध्यान कर काल गमास्या । अपण मुख सुं मत भाखो । एकण सेज्या सील पालस्या । तप जप कर देइ दमस्या । प्रगट हुवासुं संजम लेस्या । करणी कर भव जल तिरस्यां । सेठ सेठाणी एकमतो कर । ग्यान पढण लागी लिवरी । ध. ९ । जिनदास श्रावक सुपनामें । निर दोषण ले अन पाणी । सैंस चोरासी महाश्रमण मुनी । प्रतिलाभ्या उत्तम जाणी । जागे तो काइ एक न दीसे । उत्तम फल वीसवा बीसे । वीमल केवली तुरत पधार्यां । पुछे कर नीचो सीस । भाखो स्वामी अंतर जामी । बुधी निरमल है तुमरी ध० १० । नगर कसुंबी सेठ धनावा । बीजे कवर विजीया कवरी । बाल ब्रिमचारी । वेउ नरनारी तुम मीलीया होसी जारी । सुण सुख पायो । तुरत सीधायो । कोसभी नगरी आयो । सेठ बुलायो नैन जीमायो । तुम सुतको दर्शन पायो । बिस्मय थायो । कवर बुलायो करणी है इनकी जबरी । ध. ११ । सुण हो पुत्र देवो उत्तर । हमने खबर नहीं कांइ । दीजे सिख्यां लेह दिख्यां । हू बधव ने या बाई । घरमेइ पालो । दोपण टालो । संजम कठण व्होत भाइ । नहीं मानो तो जोर नहीं मुज । हे अग्यां जिम सुख

पाइ । परथ्यां छां बीम उच्छव करने । घर बोडयो बेठा मठरी । घ १२ । गुरु मरावे आतम साचे । तप जप खप करखी कीनी । सेठ सेठखी बहु मत प्राणी । बोडामें मुगती लीनी । १६ स वासट फागस बद । सनीवार नोमी माखी । जेपुरमांय अडाव सावखी । गाइ उगम गुख वाखी । वार वार जिनराज भरथमें । बंदखा हे मस्तक नमरी घ १३ ।

श्री मधीरजीरो लीस्यत

आवे वर लन्कंतो । कनक भम महाराज । भवियां भरकंतो । ए बेसी । म्हा विदेहमें विराजे । प्रभूजी हु इख मरत मोम्कारोरे । मव दुख वारा । मुज तारोजी क्रिपानिधसामी । १ । आंकडी । सेंधु मास्वस कोय न दीसे । स्याबे तुम समाचारोरे । म० २ । मन मारो प्रसन । विकबो हुलस । देखया तु म दीदारोरे । म ३ । सेवक सामीने सनमुख राखो । सफल हुवे अवतारोरे । म ४ । कहा करु मैं पर नहीं पाइ । पर बिन उडोय न आवेरे । म ५ । देव विध्याधर मिंत्री न दीस । सो तुम माग दीखावेरे । म ६ । म्हर करी तुम भरख मीटावो अनम करा नही आवे २ । म ७ । सेजेअसहवखुल सागर । दोन्यू दुख मिट आवेर । म ७ । भवमें नाखी ने केवल ग्यानी । नही इख दुखमी भारोरे । म ६ । बीसुह बीसम रपाजी म्हा विदेहमें । एक दोय अठइ पदारोरे । म १ । दूर रहु मारो दिल नहीं लागे । राखीजे निज सामेरे । म ११ । चाकर होय रहस्यु चरखा में ज्यो मब मव दुख मागेरे । म १२ । किरपा कीजे ने दरसख दीजे ।

मन वंछत पूरीजेरे । भ. १३ । इतनी गरज अरज मैं कीनी । मायत विरद धरीजेरे । भ. १४ । सेवा चाउं न किण विध आउं निस दिन तुम गुण गाउंरे । भ. १५ । प्हो उठीने बे कर जोडी । चरणा सीस नमाउंरे । भ. १६ । कर्म कलेसी करत वखेरा । सो तुंम दूर हटावोरे । भ. १७ । समरथ सायब साय करीने । पुदगल फंद मीटावोरे । भ. १८ । समत १६ स ने म्हा महीने । दूजन पख उजवालोरे । भ. १६ । जेंपुरमांय जडाव कहत है । बीनतडी अवधारोरे । भ. २० ।

आलूंणकी ढाल लीख्यते

देसी जबुजीरा तावनरी छे । हो नाथजी पाप आलेउं आपरा । केइ भातरा । दिन रातरा । उंलालो । किया पच इंदी वीणास । मारया गल देइ पास । घणा खाया मदमास । दीनानाथनी । सुणो वातजी । जोड हाथजी । आकडी । १ । हो नाथजी । लुटर्या छ कायरा प्राणने । केइ जाणने । केइ अजाणने । उ० नहीं जाणी परपीडा । चाप्यां कंथवा ने कीडा । चाब्यां पाना हदा बीडा । दी० २ । हो वनास्पती तीन जातेरी । केइ भांतरी । छमकी हाथेरी । उ० छेद्यां पत्र फल फूले । सेक्यां गाजर कद मूले । खाया भरी भरी लूणे । दी० ३ । हो० आचार कीना हाथसुं । चीरयां दातसुं । गणी खातसुं । उ० माय गाल्या है मुसाला । खाया भरी भरी प्याला । आया उलणयाका जाला । दी० ४ । हो० पाणी अलुच्या तलावरा । कूवा वावरा । नदी नावरा । उ० फोडी सरवरीयारी पाल । तोडी तरवरीयारी डाल । वरफ घडा दीयागाल ।

दी ५ । हो॰ भदर भार्कोंघारा अेहीया । मर मर मेहीया । उना ठंडा मेहोया । उ॰ भरब भनरब दीया होस । फीनी भयडाखी भ गोस । मांए मोदी मैसारोल । दी॰ ६ । हो॰ मातम्सु पुत्र वीहोदया । पखा रोइया । दूखा दूइया । उ॰ कोस्यां नानडीया सा बास । अपेच्छा पाडी म्हास । तोडयां पंखीडारा मास । दी॰ ७ । हो॰ वू माडडने माखीयां । रोभ्री राखीयां रस्ते नाखीयां । उ॰ तडके माथा दीया मेल । मांए उना पाखी ठेल । भागे हेसी पखी हेल । दी॰ ८ । हो॰ सीयाल करी खीरा मरी । चोडे भरी । उ मांए पटपट मरीया जीव । पाप कीया मस दीव । दीनी नरकारी नीम । दी ९ । हो॰ उनाले बाद पीओपीया । फुल वीखावीया । जल मिचावीया । उ फीनी पाभामांए पोट । खाया चूरमा ने रोट । बांदी पाम तखी पेट । दी १० । हो पोमासे हस हाकीया । केस मूखा राखीया । मारयां भापस्यां । उ॰ फोडया समी तखा पेट । मारयां सांप सप लेटे । दया नहीं माखी हेटै । दी॰ ११ । हो॰ सूना नवा भर वेचीया । सुतीया सचीया । नहीं सोचीया । उ भवा भोया लीया पीसे । हम्यां मारी दसवीसे । भागे रोभ्री देह पीसे । दी १२ । हो दूध दर भाअवालेना । सरवत दासेना । केरी पाकना । उ मनि गीरस न हेसे । दीया उगाडाइ मेले । फीडयां भाइ रेला पेले । दी १३ । हो कुड कपट छलता किया । छाने राखीया । नहीं माखीया । नहीं माखीया । उ॰ सुपा पोले गखी मुठ । भाबा पाडे छीया सुट । मंत्र मत मारी मूठ । दी॰ १४ । हो परनारी घन मोरीयां । खेली होरीयां । गाइ कोरीयां । उ॰

देख्यां तमासा नेती जे ताल्यां पीटी होइ हीजे। घाल्यां गाइ घणी रीजे। दी० १५। हो० अवगण वाद गुरां तणा। बोल्यां गणा। असुखा वेणा। उ० दुख दीया मे अग्यानी। निंद्या कीनी छानी छानी। नही थाम्यो अन पाणी। दी० १७। हो. भोजन भली भली भांतरा। आदी रातरा। खावा सातरा। उ० पीया अण छाण्यांइ पाणी। मन करुणा नहीं आणी। पर पीडा न पीछाणी। दी० १७। हो. सासु सोक सुवासणी। पाडोसण भणी। संताइ घणी। उ० मुख बोली माठी घाल। केइ दिया कूडा आल। तपसी रोगी बुडा वाल। ज्यारी नैकरी संभाल। दी० १८। हो. शंशय कीया में मोटका। कोइ छोटका। हुना खोटका। उं० कंगी छाने राख्यां पाप। सो तो देख रया आप। मारे थेइ माय बाप। दी० १९। हो. स्त्रीसुं भांता पडावीया। गरव गलावीया। जीव जलावीया। उं० मारी जूं ने फोडी लीख। बेठो पापीरे नजीक। नहीं मानी गरु सीख। दी० २०। हो. थापण राखी पारकी। केइ हजारेकी। साउकारेकी। उं० देता कीया सीट पिट। माग्यां तुरत गया नट। लीया सामूलाइ गिट। दी. २१। हो. तप जप सजम सीलगी। देता दानरी। भणता ग्यानरी। उं. दीनी मोटी अंतराय। तेतो भुगती नहीं जाय। पडियो करसी हाय हाय। दी. २२। हो. मात पिता गुरु देवा तणो। अवीनेपणो। कीयो घणो। उं. वसीयो चोरासीरेमांए। ज्यांसु कीयो वेर भाव। खमो खमो चित चाव। दी. २३। हो. सार करीने संभालज्यो। मती विसारज्यो। पार उतारज्यो। उं समव ओगणीसें वासठ। भांको

मती करो हट । प्रसण दीन्यो भवे मट । दी २४ । हो आले-
चणा इम कीजीए । मिछयां दुकडं दीजीए । करम छीजीए । उं
जेपुरमांम चडाव । भावी उजल भाव । दास कीनी घर चाव ।
दी २५ ।

धन्नाजिरी लावणी लीख्यते

राग । गोरी हो थाली सासरे । तुम कमीशो फिर आना ।
कसी तो कि भाषा । देसी इसमें मीलती छे । भाद भी अरिहंत
सिध सरव साधु । सिध में नमन करु निज सीस भावसें धार् ।
इस जंबू दीपमें । नगरी का कैदी सोभे हो । नगरी सिहां मद्धा
नामे । सुभरय भाइ होमे । एक धन्नानामे । पुत्र रतन जिया आयो
रतन. मसुता है पूरी बतीस । कोड भरमायो । दिसकर दीपै
ससि जिम सुरत सोभागी हो । ध्रु । धन धन्नाजी महाराज बडा
वैरागी । १ । आंकडी । न्यारे महल बयालीस मोम । भीगमिग
जोती । मनि मणा माणी बरोबर । भोप लटकता मोती । सुख
लैणी सुद्रबतीसें परबाइ । नारी परणाइ बडु दत जायजो । धन
धन लीछमी न्याय । न्यारे सेज सकोमल । चंद्रवे चतुराइ । पथी
सुख विलसे धन्ना । दोगंध कसुर नार । कछु बोगसयो विसतार
। दसा भव आगी । दसा घत २ । लीयो जोबन वयमें भोग ।
भोग तज दीनो । मो महावीर समीपे । पंच महा बरत लीनो ।
मुनी साव बीच छुट भगत । धर्मकिरो लीनो । धवि निज पाबीमें
अन्न पास्त । पारसो कीनो । न्यां कंकर करदी वह । नेए तब
दीनो । मेह कर तप जप कावयो सार । मरसासे वीनी । एक मन

वच काया । सुरव मुगतसे लागी । मुग. धन. ३ । मुनी भण्यां इग्यारे अंग सग थेवरने । संग थेवरने । संग. ए सह परीसासुर । मार निज मनने । सव क्रिोव नान मद लोभ । कपट डिढ समगत समजमे सील । सुधारस पीनो । श्री वीर संघाये । उगर वीहार करंता । वीहार घणा घणा गिराम नगरपुर । पाटणमें विचरंता । रया राजगरीने वाग । अनुग्या मागी । अनुग्या । धन. ४ । जन गइ वधाइ । सेणक मन आणंदा । मन. बहु हरक धरीने । भेटयां वीर जिणंदा । राय सुणी देसना पूछे । सीस नमाइ । सीस नगला वतनमें । कुंड इवक मुनी थाइ । जीन भाखे सेणक साध सिरोमण सारा । सिरो. पिण रजमांएतज । धन धन्नो अणगारा । कठो कारण सामी । सुण वानी रुच जागी । इछा. धन. ५ । नाखे अन हाणी । एवो जाणी काग कुता नही वंछे । लेवे हित आणी । जीत्या इंद्री पचे । सुण समरथ राजा । मुनी गुण-ताजा । धना मुनापे जावे । मुनी. देइ प्रदिखणा । लुल सीस नमावे । तुम धन हो स्वामी । अंतर जामी । गुणरो पार न पावे हो । पाग प्रणाम करीने । आया जिण दीस जावे । द्रसण अभि-लाखे । फिर फिर जाके । जैन धर्मरा रागी । धर्मनो. । धन. ६ । नव मइना मारे । मास सथारे । स्वारथ सिध अवतारो हो । लीयो. चव जामी मुगते । खेत्र विदेहमे जारो । १९ सें ६२ तिथ तेरने । म्हा महीना माहो । महीना । आ करी लावणी । जेपुर शहर सवाइ । जडाव कहे जिनराज लाज हे तुमने । लाज. अब वेगी कीज्यो । मार तारज्यो हमने । अछती वंछे छती रिध तुम त्यागी हो । रिध. ध. । ७ ।

जम्बूजीको सत ढाल्यो लीख्यते

नमस्कार नव पद मथी । होवो उगति मास । कया पदना सासणु । करस्यु सील वखाण । १ । पाटाधर भीवीरना । श्री सुधरम गणधार । तेहना सिष्य हुवा दीपता । श्री जंबु अणगार । २ । चरम केवली भरतमें । इण चोइमी थ ए । इणमें संका छे नहीं । मास्त गया भगवंत । ३ । यास थिरमचारी परखने । त्याग दीयी प्रमात । कुटम सहु प्रतबोधने । लीयो आपनी साय । ४ । सांभलज्यो सहु को सभा । विकथा आलस छोड । विरला होसी जगतमें । जंबुरी जोड । ५ ।

ढाल पहेली

देसी सीलवंतीराचे । जंबुदीपरा भरतमें । देस मगध सुखकार । मगीपय राजगरह अति दीपतो । देवलाक अनुहार । अथी सुधन्योजी वीरतनुथावेथा । आंकणी । १ । बाग वगीचा बावडी । गढमिंढ बाजार । म सेठ वर्में सन्यापती । लीछमीरो अवतार । म सु. । २ रीखमदत एक सेठ छे । सोनैया क्रिनमें कोड । म मगनादिक रिच सोमती । और नहीं ठस जोड । म. सु ३ । सेठाणी छ धारणी । सुती सेज मोकार । म सुपनो पूछे भरतारने । होसी पुत्र उदार । फूल मडबा कुल दीवडो । सुषने हरक अपार । सु ४ । सु ५ । दापस टाले गरमना । देवो दान रिघार । म पूरं मासे जन्मीयो । जाये देव कुवार । म सु ६ । जन्म म्होछव मांडीया । खरच्यो धन अपार । म कुटम सहुनो सासख । जंबु नाम कुवार । म स ७ । बाल

ख्याल पुनवतना । कहेता न आवे पार । भ. कला व्होत्र पुरुषनी । सीख थयो हु सीयार । भ. मु. ८ । आठ सगायां सांवठी । देसी सरीखी जोड । भ. कीनी म्होरत जोयने । पूरे मनरा कोड । भ. मुण. ९ ।

ढाल दूजी

देसी पनजी मूडे बोल । धरम झाझ चढ मुधर्म स्वामी। राजगिरीने फरसेरे । घर घर मांए रंग वदाइ । हिवडो हरसरे । आज रंग बरसेरे । आ मारा सतगुरुजीरा दरसण करसांरे । आंकणी । १ । बहु नरनारी । सज सिणगारी । होडां होडी जावेरे । मुण जबुजी आणंद पायो । मन उमावेरे । आ. २ । मात पिताने पूछ कवरजी दरसन करवा आवेरे । हाथ जोड गुणगिराम करी । निज सीस नमावेरे । आ. ३ । वनणा करने सनमुख बैठा । जुडी प्रखदा भारीरे । साध साधवी श्रावक श्रावकां खुली केसर क्यारीरे । आ ४ । पाट बीराजे घन जीम वाजे । वाणी इमरत जरजरे । स्वात वृंद जीम सारी पुरखदा। श्रवणे फरसेरे । आ ५ । भिन भिन दे उपदेस मुनीसर । दुर्लभ नर भव पायोरे । तप जप खरची लारो ले ल्यो । अवसर आयोरे । आ. ६ । दन गोलरो जोग मील्यो है करणी हो सो कर जारे । दान शील तप भाव भगत कर पार उतर भरे । आ. ७ । तन धन जोबन आउ खु छीजे । मूरखने नहीं सुजेरे । पुदगल ढंग पतग रग ज्यू । को नीरला बूजे रे । आ. ८ । माता पिता सुत वेन भारज्या । सुवारथसु मन प्यारीरे । विन मतलब कोइ वात

करे छो। लागे खारी। भा ६। पल पलकरी खबर नहीं। सुसीयार हुवे सो जागो। मोह निंद्रामें गाफल मत रहो आप सलगल लागोरे। भा १० आथी रातरा पुत्र आयो। हरक वधावा गावेरे। फजर भई जब गुजर गया। क्यों सुपना आयारे। भा० ११। इत्यादिक उपदेश सुणीने। घर हर मन फंसावेरे। ऋ मनखा जिय टीसथी आया। उण दिस आवेरे। भा १२। भरतां दरवाजो पडियो। मित्री दब गयो हेटर। अडवित्र सु पाछा फिर आया। आय सत गुरु भेटेरे। भा० किरया कीजे सरची दीसे। भरत करानो चोखोरे। मित्री मरख अजाणक पाम्यो। है जग धोखोरे। भा १४। धन हो स्वामी। अन्तरजामी। कटी अमरी फांसी रे। नमस्कार कर घरकु आया। वदन उदासी रे भा १५।

दोहा। मरख सफ्यो मित्री तणो। कह माताजी एम। पुन्याइ मकबलतणी। तू आयो कुसल खेम। १। चावे हरख वधावणा। बांटी गुल भर थाल। जन्म महोछव कीजीए। बरस्यां मंगल चार। २। मोहन कहो किय कारणे। सिख दिस कीजे भाव। समे समे मरखो कह्यो। ग्यामी कीया माव। ३। तप जप संजम मीलनी। सिख एक सफली थाय। काल अनंतो वह गयो। आरंभ मगरा मांय। ४। धन साधु धन साध्वी। धन अरु जैन धर्म। और सहु जंजालने। छोडी मिथ्या धर्म। ५।

ढाल त्रीजी

देसी वैरागी थयो मारो आमय आयो पीरोरे। हे माय सरव सत छे रे। वीर वचन प्रमाण। पिय आपणवी किम

निमेरे लग रइ घर ले तांणोरे। वेरागी थयो मारो जायो जंबू कवारोरे। ते किम राखीए। प्यारो प्राण आधारोरे। वे. १। आंकणी। कुण घरको कुण पारकोरे। मुतलबकी मनवार। पुत्र मिलण मिंनी मगण। थारएकण सातोरे। वे. २। इम सुणता सका पडीरे। डव डव भर गया नेण। हे जाया किम बोलतोरे। आज ओपरा वेणरे। वे. ३। भवसागर में भटकतारे। मिल गया सुद्रमसेण। वचन अपूरव साभल्या रे। खुल गया अंतर नेणोरे। वे. ४। सुणवो ते तो सत छे रे। करवो अवसर देख। सुंजाणे तूं नानडयारे। गेलो आण विवेकोरे। वे. ५। जाणु छुं सही मातजीरे। मरणो पग पग लार। नहींजाणु किण थानकेरे। किण वेला किण नारोरे। वे.। ६। सगपण सहु रांसारनारे। मील्या अनती जीवार। धर्म मामग्री दोयलीरे। दुलव ए आचारोरे। वे. ७। हित वछो ज्यो पुत्रनोरे। द्यो सजमरोजी साज। काल तके सिर उपरेरे। ज्यु ज्यु तीतर उपर बाजोरे। वे. ८। चित चमक्यो ठमक्यो हीयोरे। आजनिहेजोरपूत। जाणुं किण भरमावीयोरे। किम रहसी घर सुतोरे। वे. ९। खबर नही छे आजरीरे। कु ण करे कालरी वात। करणी जासी आपरीरे। कुण वेटो कुण मातरे। वे. १०। इम सुणतां धसको पडयोरे। धरणी ढली ततकाल। जाणीज्यो आणसीरे। दोरी पेटनी भालोरे। वे. ११। घाल्यो मीतल वायरोरे। चेतनता थइ माए। का सिरजी नही रामटीरे। विलख भ्रदन विल लायोरे। वे. १२। धीरज राखो मातजीरे ग्यानी वचन वीचार। मरता जाता नै रहेरे।

हुन्नर होय हजारोरे । व १२ । बोली उन्की सायनेर । अमरख मास्सीरे रीस । हिरगज आवा दु नहीरे परखो बीसवा बीसोर । व १४ । पुत्र एक अन्मा पछेरे । करजो थांरी बीदाय । पोतो गो सीखायनेरे । बहुत लगावो पायोरे । व १५ ।

दोहा । हे माता प्रछायने कमी पूरस्यो दु स । थोयो भव मे आदरो । आप बीत करसु स । १ । तो पिण मनरी कामना । सबने दीयो बताय । ध्यान रचाउ पुत्रनो । ज्यो आवे थारी दाय । २ । निश २ सा मयी कहे । पुरा पत्रसु आय । अंबुजी पिन भोर । प्रछषारा पछताय । ३ । मात पीता बहु हरखसु । ध्याय कीयो तिण बार । कोइ नन्पाच्यु बायको । मगीया प्रब मंडार । ४ । प्रब पदारथां पदमण्यां । माता करती कोड । मलीगइज्यो सासरी । कन गोप्यांरी जोड । ५ । पीलंग पथरखा सांबट्ट । पउदिम लन्के लुम । धठ ध्यान लगायने । जोगी बीम घर मून । ७ ।

ढाल चौथी

देमी मोम्प्यांरो गउगे मूली । मिलछर आछूइ नारी । ए तो मन सोले सिरागारी । गिकम म्हीमउठी आइ । अबुजी नहीं मल-साद । मुखा रडीयाला । मह बोलोनी बचन रसाला । प्रांकमी । १ । मामेइ नही मछले । मन उपी नीसासा नाके । आइ बैसी नहीं थाइ । इम उमी मनमें निमगइ । सु० । २ । कोइ गीत माल नही राखी । आइ प्रथम करतमें माखी । तो भोजनरीअंइ आस । सबकीनी आप तिरास । सु० ३ । इस पखी से हममे । सो रै

गइ मनकी मनमें । चुक नही पिया थारी । करणीमें कसर हमारी सु ं ४ । कोइ सार न पूछी गती । पिया कठण वोहोत तुम छाती । चुक होवे तो वतावो । विन कारण किम कलपावो । सु ं० ५ । गांठ हीयारी खोलो । म्हा सुं हसकर मुखडे वोलो । मेंउबी आप हजुरे । अब आस हीयारी पूरो । सं० ६ । वोल्या विन नहीं सरशे । वतलाया जीवडो ठरे । हुकम करो तो वेठां । अब कांइ मरजी थारी सेठां । सु ं ७ । आद्र नही सतकारो । उतमरो नहीं आचारो । में जवरीसु नहीं आया । थे पकड हाथने लाया । सु ं. ८ । त्यागे सो किम परणे । मेंतो वेठस्यां थारे घरणे । में लागी थारी लारे । परणोसो पार उतारे । सु० ९ । म्हाने आडाने किम प्रणी । थारे हिवडे कपट कतरणी जोसीडे दियो वीसवासो । घर हाण लोकमे हासो । सु० १० । मत करो खाचा ताणी । पतली छाछ खमे नहीं पाणी । दातास सुम भलेरो । वेतो उतर देवे सवेरो । सु ० ११ ।

दोहा । उत्तर पेलो जाणज्यो । मुखड न बोले वेण । मामोड जाके नही । दूजो उतर पीछाण । १ । इम सुणता सासे पडी । थारी न रही धीर । गेप २ अंग सालीवो । वचन रुपीयो तीर । २ । हे सुख लेणी सुदरी । भोग रोग सम जान । ग्यानी देवा माखीयो । विष मीलीयो पकवान । ३ । देवतणा सुख भोगव्या जीव अनती वार । जिणसु दुलव जाणीए । मानवरो अवतार । ४ । त्याग्या विन तिरपत नही । निसचे ग्यानी वचन । विणोवेतो त्यामदो । डिढ राखो निज मन । ५ ।

ढाल पाचमी

दसी धन धन साधुजी सहे परीसा । मीलकर सारी न्यारी न्यारी । मदसुत कथा रामायमी । पितमन निलमाथा काटै । कोतु सुगत सगायजी । १ । धन धन अंधू कवर वेरागी । धन ध्यांरी अवतारजी । कनकाचल सम मन पचकाया । कोइ पाछै बाप हजारजी । धन धां० २ । के भाषी कोइ नहीं रह बाकी । कदवा जोगी रामजी । कायर वे सो तुरत डिग आवे । पिन सुरा अंधु स्यामजी । ३ । कदवी दे ज्ञो ग्मार कांज । बोलो सुग्रन्यावजी । कु रतु कोइ कहो तो । मारी न आवे दासजी । ध० ४ । मैंपिव कहु कोइ कथा मनरी । ज्यो सुणो चित्त लगायजी । लगती सनमुख होय कर जोडी । कहतात वचन फुर मायजी । ध ५ । हेत दिसटंत कह सुगत करीने कारण न्याय मीलायजी । रमक कथा सहीतंग हमरनी सुध मन करायजी । सु । ६ । कहतां कदवी गा बहु रेखी कर विधानो मोरजी । सुवर पांचसें लारे न्यायो । आयो प्रमो चोरजी । ध ७ । धनरी पेटी बांधी सेठी । मेली माथा माथजी । अंधु देखी गय सब सेली । पग चिपीया सवधासजी । ध० ८ । चउदिस पेख भार मे दखे । नठा जब संकजी । ज्यो सुन पग उठे परतीसु । बाप पुत्र निरकंतमी । ध ९ । इम कहतां सुनके पग छुट्या । धाडियो महल मेंभ्यारजी । भाडुनार श्रम निंद्रा बस । लागे अंधु हमारजी । ध १० ।

दोहा । हाय जोड प्रभो कहे । सांभल किरपानाथ । पिया अकरी भापरी । में देखी साक्षात । १ । बिन कृपी पाला सूले

। भगत निंद्रा थाय । दोय लेइ एक थोभणी । दीजे करी पसाय । २ । रे भोला समजे नही । विद्या चलावे कूण । ज्यारे घनरी चायना । ते करसी टामण टुंण । ३ । विद्या सब संसारनी । भावे जाणम जाण । साचा विद्या धरमरी । पावे पद निरवाण । ४ । नारी नागर सारखी । प्रगटे अनरथ मूल । दिन उगे गृह त्यागसुं । देदो त्यां परधुल । ५ । हे सामी किम छोडस्यो । इचरज वाली वात । ए घर कंचन कामणी । देव भवन साचात । ६ । मात पिता प्रवारनी । कुण करसी संभाल । झुर झुरने मरजावसी । दोरी मोहनी झाल । ७ ।

ढाल छठी

देसी डफकी छे । मातपीता सुन वेन भारज्यां । मुतलब सब लागे पूठ रे । जग भूटो हारे जग० । जाय जनम खूटो । ज० । आकणी । १ । विन मुतलब कोइ ढीग नहीं वेठे । दिसोदीस जावे उठोरे । ज० २ । छिन २ उमर जावेरे छीजती । भजन करी भरलो उंठोरे । ज० ३ । नारी सारी जब लग प्यारी धन कमाय भरे मूठोरे । ज० ४ । सुखमें सीर पडरे सजनको । दुखमे दूर रहे रुठोरे । ज० ५ । भरथारे चरसने हरक करजेले । रीतो कर पटके पूंठोरे । ज० ६ । तन धन जोवन पलकमें पलटे । तप जप कर लावो लुंटोरे । ज० ७ । जमका दूत पकड ले जासी । किणरे भरोसे गाफल वेठोरे । ज० ८ । धन धन करतो फिरे रे भटकतो । घाड धरे धरतीमे सेठो रे । ज. ९ । सुख चावो तो सजम लेलो । चोरासीरो तातो टूटोरे । ज० १० । इत्यादिक

उपदेस सुणीने । प्रमो सुभट सहस उठोर । अ० ११ । भाप गठ इम सम तुम चला । राखो चरण सरण पूठोरे । अ १२ ।

दोहा । इम करतां भाठु मसी । बोली टग्की छाय । परधन लुटे पापीया । बोरसेवां न सुखाय । १ । चोर अन्यायारे सिरे । न्याय मरे नहीं भीख । भाव न जावे सासरे । दे भोरोंको सीख । २ । सात पांच विसवासन । मूसा मार मम्मर । मम्मणीरो नाम ले । म्याठ २ पुकार । ३ । बाघणी साची कही । मैं पापी निरधार । दखा किम मिम रासस्यो । मन मोचन भरतार । ४ । प्रदचोधी मासा सखी । भौर पांचसें चोर । सांझु सुसरा भाद दे । मात सिहाणी भौर । ५ ।

ढाल सातमी

देसी कुर २ कायर को हिवडो धरे हरेखी । धांकजी । मोडी बधाइ एक सिविकाजी । बठा दे संभू कमारजी । बस विसेसे न्यारी क्षमण्यांजी । मस पिता परवारजी । कु. १ । बाजा तो बाजे सरस सुरावणाजी । कायर हीयाग थे दिलगीरजी । फल्यां परीसा सस होयसीजी । फेलज् कोमस सरीरजी । कु. २ । आवे प्रमस्ता सीम नीसरयांजी । भाया दे मन भधारजी । नायक देवे विरहानम्याजी । परजीवो जंबू कमारजी । कु. ३ । घड घड पोलां खोपे क्षमण्यांजी । म्यांके आम्यामें मूडा गालजी । आये परवीने सार नीसरयांजी । भाठु सुदर सुपमालजी । कु ४ । कोइ एक एक नरनारी मुखसु कहेजी । धन २ जंबूकमारजी । वास विरमचारी नारी परिहरजी । सफल करे वा अमतारजी । कु ५ ।

कोइ एक मूरख माथो धुणनेजी । इणपर बोले अयाणजी । अन धन लीछमी घरमे छे घणीजी । नही दे प्रमेसवर यांने लाणजी । जु. ६ । मोटे मंडाणे आया वागमेंजी । भेटा श्री गणधरजीरा पायजी । दिख्यां दीरानो डील करो मतीजी । खिण एक लाखीणी सी जायजी जु. ७ । धन धन जंवु कुवारनेजी । चारीत्र लीयो घणी चुपसुंजी । पांचसें सताइस जणा लारनी धन धन कहे सब चोरनेजी । तार दीयो अवारजी । ध० ८ । नुमती अराधे गुपती घोपवेजी । संजम सतरे प्रकारजी । सुत्र सीख्यां गिने अरादनेजी । पूछीने कीया निरधारजी । ध० ९ । वांचणी जबूस्यामनीजी । आजे ताइ चली जायजी ; उपगार कीयो भव जीवनेजी । हलुकर-मीरी आवे दायजी । ध १० । सोला वरमारा संजम आदरयोजी । करणी करीने काडयो सारजी चरम सरीरी । चरम केवलीजी । पुध्या छे मुगत मजारजी । जु. ११ । पाट दीपायो श्री वीरनोजी । तारयां घणा नरनारजी । चोथा आरामाए जनमीयाजी । पाचमे कीयो खेवो पारजी । भु. १२ । ढाल कथा ने चोपइ देखनेजी । अलप कियो छे विमतारजी । संखा हुवे तो देखीएजी । जंबू पइने इदकारजी । १३ । जु. । न्यून अधिक जे मे कयोजी । हस्त्र दीर्घ अयाणजी । मिछामी दुकड तेहनोजी । ग्यानी वचन प्रमाणजी । ध० १४ । समत १९ सें वर्स वासठेजी । होली चोमासी प्रभातजी । जेपुरमाए जडावजीरे । नित नित जोडे दोन्यूं हाथजी । ध० १५ ।

कलस । जवु सामी । मुगत पामी । वंदु नामी । सीस ए । इदक ओछो । कवि सोचो । गुनो करो वगसीस ए । गु० १ ।

मापकरस सिव कीनो । लीनो नहीं मुज सारए । सेवक विन कुण सेव करसी । बोल्लो मगत दवार ए । बो । २ । मेहु अधम अनाथ प्रमुजी । जनम जनमको चोर ए । मम्यो बहु भव चक्रमांए । अब आपो तुम मोर ए । अ० । ३ । पाप पूरो आस पूरो । सेवक सरखे लीजीए । बार बार मेरी अरज एह । असे अमर पद दीजीए अ ४ । आवस आवस फेर अगमें । कदय न पाउ दुखए । चरण लाग तुम सेव करसु । आपो अविचल सुखए । अ ५ ।

दीवालीकी ढाल लीख्यते

देसी पीचकारीनी । जीव दीन मुगत गया जिनवरजी । सो दिन प्राछ जेमासीरे । ऐसी दयारी दीवाली । हे जिन धीमये बासीरे । ए । आंकणी । १ । दान दीपक समगतरी बाटी । ग्यान जोत उजवासीरे । एसी । २ । सत सिनान सिणगार सीलरो । दीप रुपे रसालीरे । ३ । तप पकवान मरमका मेवा । बीमो मर मर थालीरे । ए ४ । जिम्याजी लीवकी । बसका भरोखा । वैरागी रास्ते वालीरे । ए ५ । समरस अहे अक्षर पीवो । समता करो पर नारीरे । ए ६ । संजम महल मीवपुरकी । आठ करमने टालीरे । ए ७ । नींद निवार मार निज मनने । फेरम्यो नवकरवालीरे । ए ८ । कहत अवाम जेपुरके माहे । बरने मंगल मालीरे । ए ९ ।

पारसनाथजी की लावणी ली०

दमी । स्रोटया करवारी छे । काल अर्नता दुख सया मागत । सुणो प्रभुजी हो । सुणो मारा अ हरजामी । अवमाहु सयाए

न जाय। केतो सरणे राखल्यो । म्हाराज सुं. म्हा. के मारा मरण मीटाय। जी.। मारा पारस प्रभु कर्म भमावे मोय तार। आंकणी। १। नामी चाकर आपरो मा.। सु. मा.। छोडो किम अ के लगाय। खाना जात गुलाम म्हाराज। सु. मारा. मेटो मारी भव दुखदाय। जी. २। चाकर चूके चाकरी माराज। सुं मा. ठाकर करे निरभाव। अवगुण गुण कर लेखवो। म्हा. सु. मारा आप छो सरल सभाव। जी. ३। कुंण सुणे किणने कहु माराज। सुं. मारा. कुण आगे करूं ए पुकार। और नही तुम मारखो माराज। सुं. मा. हूंढ लीयोरे संसार। जी. ४। आम करी लीयो आमरो माराज। सु. मा. सरखे आयारी राखो लाज। चर्ण समीपे राख ल्यो माराज। सु. मा. सीजे मारा वछित काज। जी. ५। मैं अपराधी अनादको माराज। सु मारा. देख रयाछो जगदीस। तारक विरद वीचारने माराज। सु. मारा अ तरजामी गुनो है करो वगसीस। जी. ६। १६ सें वरस वामुठे माराज। सु. मारा. म्हा वद नोमी गुरु वार। जेपुरमाए जडावनी माराज। मु. मा. वीनतडी अवधार। जी. मुकत्यारा मेंवामी।

देसी। मतकर मान गुमान ए दिन सदा न रहेगे तियार म. प्रभुजीवो पास। जीनेसर तुम गुण अनन्त अपार। उल लालो। सुर गुरु निज मुख स्वरमती गावे। तोइय न आवत पार। प्रभु.। आकणी। १। कमट विडारण नागउवारण। समझायो नवकार। धरण इ द्र पदमावनी दोन्यूं। मानत तुम उपगार। प्र. २। मैं

मतहीन दीन दुख पाउ । ममत २ गयो हार । दीन दयाल दया कर मोपे । पापी पार उतार । प्र ३ । पासे पापावनाम तुम प्रगट रो मोटी मुखरहार । प्रकट तु रमेपस्तर पारस । मवोदधी पार उतार । म ४ । और न चाउ दरसण पाउ । चाउ तुम दरबार । दुक भर म्हर करो मह्लवेसर । दीन्यो निज दीदार । प्र ५ । मन मंगल्ल चित चंचल घोड़ा । दोड़त फिरत उजाड़। घेर घर ल्याउ निज गुणमें । ठहरत नहीं है सीगार । प्र० ६ । १६ में तेसठ तरसने । जेपुरमें बरसाल । तुम गुण माल्ल बड़ास अमत है । बद पख दीपक माल । प्र ७ ।

पार्सनाथजी

देसी । देखो बाहजी इण मोरीस्यारो रुपजी । मामानंदन पास जिणदजी । मों कोइ म्हर करीने सामो वांकल्यो । को दु सु प्रभुजी अधम अनाथजी । दु कोइ सरखे आयारी लन्या रासल्यो । १ । कोइ एक ध्याने निरमा वीसन महेसजी । को कोइ मेतो सीकल्याउ प्रभु पासने । कोइ कोइ एक मागे अन धन लीछमी चीरजी । कोइ कोइ अविचलरेक पदवी दीन्यो दासने । २ । कोइ एक नाथ गंगा जमना तीरजी । को मैतो सीकनाल्ल निज गुण नीरमें । धोइ मारा भव २ संचित पापजी । घो कोइ लावोजी ललास्यां प्रभुजीरा सीरमें । ३ । कोइ एकढेरे प्रगत परवदी । को कोइ प्रभु विराज्या मसतकलोकरे । थारे मारे आगम पिछाणजी । था कोइ मोल्लारे मरमाथा घोपे मोखरे । ४ । कोइ एक थापे पाव पापाणजी । को कोइ थोव मरुपी आप विराजता

। थेछो प्रभुजी निरंजन निराकारजी । थे. कांइ अखेली अचल सुख सासता । ५ । कोइ एक पूजे दीपक चमर दुलायजी । को० मेतो जीक पूजू तीकरण जोगसु । कोइ भावे जीक पूजू तीकरण । कोइ एक चोढे पान सुपारी फुलजी । कोइ. कांइ प्रभुजी निरागी विपे भोगसु । ६ । कोइ एक नाचे घुघरीया गमकायजी । को० काइ प्रभुजील लीन रहे निज ध्यानमें । कोइ एक गावे ताल मजीरा तानजी । को. कांइ प्रभुजी प्रवीण पदारथ ग्यान मे । ७ । दूढत २ मीलीयो साचो देवजी । दू. भव २ जीक सेवा होज्यो आपरी कांइ भ. थेछो प्रभूजी जीवन प्राण आधारजी । थे. कांइ लपटीजी चरणामें करस्युं चाकरी । ८ । १९ स वरस ६३ साल रसालजी । काइ जेपुरमे कर जोड कहे जडावजी । थे छो प्रभूजी दीन दयालजी । थे. काइ भव जलरेक डूवत तारो नावजी । ९ ।

गोतमजीरो स्तवन लीं०

चाल । नित नाम जपो श्रीनो केडो । वसुभुत पिता पृथवी माता । ए तीनुंइ सगा भिराता । पो उंठी नित पाए पडो । श्री गोतमजीरो ध्यान धरो । १ । धर्मध्यान सुकल ध्यावो वली समरणको लीजे लावो । आरत रूद्र दूर करो । श्री. २ चिंतामण चींता चूरे । अरु कलप व्रिज वंछीत पूरे । कामधेन पय पान करो । श्री. ३ । मोन पोरसो घर आवे । विन मीखी विद्यां सिद्ध थावे । देस विदेसा काइ फीरो । श्री. ४ । सींघ सर्प सव भे जावे । अरु चोर धाड अंधा थावे । चीन्ता आरत विघन हरो । श्री. ५ । दान मान राजा देवे । अरु न्यात जातमें जस लेवे । वैरी

दुसमन पाए पडो । श्री ६ । विसु प्यासा इमरत पावे । वस रीगे सोग पर नहीं आवे । सुख पिमाष नही लागे पेडो । श्री ७ । गुण इतना इण मत पावे । पछे सुखे सुखे सुगती जावे । संसार समुद्र बगतिरो । श्री ८ । १६ सें तेसट बरसे । सहर जैपुरमांए जडाव कहे । भजन करी भेंडार भरो । ६ ।

सोला सतीयांरो स्तवन लीख्यते

रसा गोतम नाम जपोजी प्रभाते । सोला सती समरो सुख दाइ । ज्यां घर आनंद रंग वधाइ । नांव लीयां नव रीद सीध आय । मव मव संचीत पाप पुलावे । सो । आंकणी । १ । ब्राह्मी सुद्र देन्यू थाइ । बालपणे सुध समकित पाइ । लीपी अठारा रीखवजी सीखाई । पवीतणीरी पदवी पाए । सो० २ । सीता दु था राजुल नारी । प्रतजोध्या रह नेम कुंवारी । सातसें सखीयां संग लेइ सारी । संजम ले चड गए गीरनारी । पीव पहला सीवगत संमारी । सो० ३ । चनणबाला चेलणा रागी । सजमें जिनराज वखांणी । वीर जिणंदनी आद सिषणी । सुगत गइ कर उत्तम करणी । सो ४ । कोसल्या सेवा प्रभावती । पदमावती चोलाइवरंती । वीर फाड वनमें तज पती । सील प्रभावे सिव गए मतवंती । सो० ५ । सुलसां सुभद्रा सती जाणी । चाले सुत कुन्ताजी वाखी । चंपा पोल उघाड मली परे । सील प्रभावे घर सुर वाणी । सो ६ । मरगावती सती सोलमी वाखी । माव सहत वंदो भव प्राणी । जोगणीसें तसठ म्हा महीने । जैपुर मांए जडाव वखाणी । सो० ७ । पोह उठीने कोइ सीस नमावे ।

मन वंछीत सुख संपत पावे । जन्म जरा ने मरण मीटावे । पांचवी गत तणा सुख पावें । सो० ८ । हुइ होवे नैं वल होसी । ज्यारा नाव क्षत्रमे जोसी । ग्यानी वदे सो मुनीए वखाणे । छदमग्त तो विवहारथी जाणे । सो० ६ ।

देसी । जीला मारी झोटरो उदीयापुर मालेरे । नव घाटी उलंगनरे । प्राणी । पायो नर भव सार । जोग लयो दस बोल-नोरे । प्रा० सो एलो मत हार । चतुर नर चेत जा आछो अवसर जावेरे । लाखां कोडां खरचतां । फिर पाछो न आवेरे । आंकणी । १ । घर धंधारे कारणेरे । उठे आदी रात । सोच करे ससारनो । कोइ नही है तीरणरी वात । च० २ । तन धन जोबन जाएछेरे प्रा० जेम नदीरो पूर । पोट सीर पापनीरे । भूं मारी घर दूर । च० ३ । काचो कुंभ सीसी काचनीरे । प्राणी तिणरो कीम्यो बीसवास । जतन करंतां जावसीरे । जंगल होसी वास । च० ४ । तेल जल्यो वाती बूजीरे । प्रा० काया में घोर अंधार । एरण ठबको मीट गयो रे । प्रा० कहां गया बोलण हार । च० ५ । कुटम कबीलो पावणो रे । प्रा० मेलो मडीयो सराय । थित पाका सब बीखरे । प्रा० जिम आयो जिम जाय । च० ६ । वूडा वडेरा सब गयारे । प्रा० केइ गया छोटा वाल । देखताड ले चल्यं.रे वेरी । ऐसो कमाइ काल । च. ७ । धन माल धरीया रह.रे । प्रा. रह गया लेण न देण । इम जाणी धर्म कीजीए । आगे कोड नही थारो सेण । च. ८ । ओगणीसें वरस तेसठरे । प्रा० जेपुर स्हर मझार । सीख दीनी जडावजी । वसत पंचमी सुकरवार । च. ६ ।

देसी बीजारी । समद्र वे तो वांकम्यू । बीवाजी । हारे बीवा मन मल वाम्यो न जाए । कर्म गत वांकडी । बीवाजी । क० । मांकवी । १ । मासक वे तो राखलू बी हा बीवा मन वस राम्यो न जाय । २ । सांकल व तोड म्यू । बी० हा० बीवा त्रिसना तोडी न जाय । क. ३ । मोडो वे तो मोडस्यु । बी हा बीवा । ममता मोडी न जाय । क० ४ । डोरी वे तो खेंच म्यू । बीवा हा बीवा० बीवा मनतिष खेंची न जाय । क० ५ । मन मन सीम्मी वेंडु दू । बी हा बीवा आपदा वेडी न जाय । क० ६ । खोटो वे तो टालदयु । बी० हा बीवा दोत कटाम्यो न जाय । क० ७ । गातु वे तो गालस् । बी हा बीवा गरव न गाल्यो जाए । क० ८ । वांदयो व तो खोलदयू । बी हा० बीवा नह टूठी खोल्यो न जाए । क ९ । सोनो वे तो तोल म्यू । बी हा बीवा न्हे लागो तोल्यो न जाए । क १० । हीरो वे तो प्रखम्यू । बी हा बीवा न्हे लागो तोल्यो न जाए क० १० । हीरो वे तो प्रखम्यू । बी ११ बीवा धम न प्रखो जाय क० ११ । पायी वे तो पाग म्यू । बी हा बीवा म्यालरो थाग न पाए । क १२ । रुस्यो वेतो मनाय म्यू । बीवा० हा बीवा मरता राम्या न जाय । क० १३ । सदीयो वेतो खमाय म्यू । बी हा. बीवा हंम उठो नरहाय । क. १४ । पाव लगे तो भूलीए । बी० हा० बीवा कु बचन मुम्या न जाय । क. १५ । पकडयो वेतो छोडदू । बी० हा० बी हा बीवा छलछंद छोडयो न जाए । क० १५ वैरी वेतो बीतम्यू । बी

हा. जीवा म्हो क्रम जीत्यो न जाए। १७। सींघ सपने वसे करु। जी. हा. जोरा आत्मा वस नही थाए। क. १८। कागद चेतो वाचलु। जी० हा० जीवा कर्म न वाच्या जाए। क० १९। मुगत मीले तो जांचलु। जी. हा. जीवां और न आवे मारी दाए के. २०। पोस महीनो ते रठे। जी. हारे जडाव कहे जेपुरमांए। क. २१। पदमप्रभुजीसु वीनती। जी. हारे तु तो वेगी कीजे साय। क. २२।

मुनीराजना गुण

दोहा। आद नमूं अरिहंतने। म्हा वीर जिनचंद। गुण करवा मुनीराजना। म्हो मन इदक आणंद। १।

देसी। हरीजीरो राख भरोसो भारी। व्होत दीनाकी थी अभीलाखा। वाट जोता नरनारी। म्हर करी करुणानिध सागर। पूरी आस हमारी श्री जीरी सुरत लागे प्यारी। मुंद्रा मोवनगारी। म्हाराजारा द्रसणरी वलीयारी। में थारे व्हार जाउं वारी। श्री जी. आंकणी। १। वीचरत गिराम नगरपुर पाटण। व्होत करो उपगारी। मालव देसपे कीरपा विसेसन। जेपुर केम विसारी। श्री. २। पाटे वीराजे छाजे घाजे। सींघ ज्यूं शब्द उचारी। चरचा चिमकीत बीजरी चीउदीस। ग्यान घटा चढी भारी। म्हा. ३। वाणी सुधारस इमरत धारा वरसे निरमल वारी। मीथ्या खार धुपे आत्मको। समअंकुर उगारी। ४। ससि जीम सीतल वदन तिहारो। भविक चकोर निहारी। भरत अमीरस हीवडो सीचत। फूली पुरखदा सारी। श्री० ५। सीतल ल्हर चली

समताक्षी। त्रिसना तिरखा बुमारी। दिल दादुरने प्रेम पपइयो। पिउ पिउ करते पुकारी। भी० ६। महिमा मोरनि सोर करत है। निरत रच्यौ है भारी। म्हे आवो २ भावक सनमुख। सुख रस केसर क्यारी। भी० ७। बिन रितु बादल बीज चमके। गाजे पथ चढीकारी। मनसे भारी। प्रभु तुम भारी। कहां लग करु बीसतारी। भी ८। चोसठ साल अषाढ जेपुर में। चेत एकम उजीयारी। सुख शाखी हरकायी हीयामें। अहाव दरस छवी बारी। म्हा ६।

साध वनणा लीख्यते

दोहा। सासन नायक समरीए। विद्यमान जीनचंद। धर्म आचारज आद दे। वदु सरव मुनंद। १।

देसी रासकी

आद नमु अरिहंतने। सिध सकल गुण हुवा प्रसीध सो। गुण छती सी रासता। आचारजनमता नवे निधतो। १। ज्यां पुरसाने मारी वंदना। होवो २ दीनमांए वार हजार वो। भव २ सरदोगी आपरो। और नही मुझे कोइर आधारतो। धन २ मोटा मुनीसरु। २। चोथ हो पद उवझायजी। सात्र घरी निज नमु श्री सीसतो। ध गहन्यारा आद करी। मस ए मधावे। गुण सोमे पचवीसतो। ज्यां० ३। साध सकल पद पंचमें। दीप समदने पनरेजी खेतरतो। गुण सतावस वीपरता। प्रसम देखी ठरे मुझ नेत्र तो। ज्यां ४। फेर नमु सरबे सोएने। ग्यान

द्रसण गुण साधे अपार तो । धर्म आचारज मांएरा । गुरणीजी संजम ग्यान दातार तो । ज्या. ५ । श्री श्रीमिंद्र आद दे । चव-दसे बावन नमुं गुणधार तो । अनंत चोइसी आगे थइ । जेहना केवली सरव अणगारतो । ज्यां० ६ । सासण श्री व्रिधमानरो । वरत्यो छे वरते न वरतण हारतो । केइए मुनी मुगते गया । कं एक भव कर जावण हारतो । ज्या० ७ । चवदे पूरव धर केवली । अवद नाणी मन प्रजव धारतो । थेवर थिर करी आत्मा । तप करी तिर गया भव दधी पारतो । ज्या० ८ । आद जिणद आदे करी एकसो पुत्र न पूत्रीजी दोयतो आट पाट श्री भरतना हस्तीरे होदे माताजी सीध होय तो । ज्या. ६ । कपील मुनी हुवा मोटका । पांचसे भीलाने दीयो प्रमोदतो । नमीए नमाइ निज आत्मा । एक समे हुवा च्यारु प्रति बोधता । ज्यां० १० । गोतम तिर गया तीरपे सोलइ ओपमा सोभे मीरीकारतो । चउ सुरती च्यारु संघमें । सारण वारण धारण हारतो । ज्या० ११ । पेसमे प्रणाम कीजीए । हरक धरी हरकेमीन पाए तो । चीत मुनीसर चीत धरु । एकुं करे आद छउं मुनीराय तो । ज्या० १२ । आहेढे पर चढ आवीयो । संजेतीराय भेटया गुरु पाए तो । संजम लेइ सुत्र भण्या । एकले व्यार कीयो मुनी राय तो । ज्या० १३ । खत्री हो राय चरचा करी । डिढ करे समकीत देइ दिस्टंततो । जीन मारगमांए दीपता । कुण २ सत हुंवा महंत तो । ज्या. १४ । दसाणभदर बीर वंदता । मान गाल्यो सक इंद्र देवतो । सजम लेइ सामा मडया । हाथ जोडी करे चरणारी सेवतो । ज्यां.

१५ । राय करकंडूजी आद द । कारस देखी मने घरयोरे वेरागतो । चक्री से दस मुगत गया । मरीयां मंडार रमया रीव त्यागतो । ज्यां १६ । आठ्ठ इ करम खपाएने । आठु इ राम लीयो सुख भोगतो । सोलइ देसारो सायवो । राय उदइ मन धरयो संतोषतो । ज्यां १७ । सुगरीव नगर सुहावयो । राज करे वलमद्र रायतो । मिरगावती पटरास्यी । पुत्र जायो बहु आणद थायतो । ज्यां १८ । जोवननी मय आवने । भ्यावर्डीयो देखी सरखीवी जोडतो । महलामें सुख भोगवे । दास दासी राख्यां पूरे मन कोडतो । ज्यां १९ । एक दिन मझेख छे वातीयां । आवता दीठा कृभ्यारा नाथ तो । रुप देखी विसम थया । माठी वो समरख आखी पाछली वाततो । ज्या २० । धिक पडोरे ससारने । राग छोडी मने धरयोरे वेराग तो । मात पीताजीसु बीनवे । अनुमत दीजीए । मज वडा माग तो । घ २१ । आव जमाली बीम नीसरग्यें । जनम मरख दुख काटवा पाम तो । संजम लेइ सुत्र भणयां । तप कर पामीयो सीवपुर वास तो । ज्यां २२ । मुनीए अनाथीसी मेटीया । सेवकराय तिहा समकीत पार तो । बहुसी हुवा चरम कवली । पाछे सु जड गया मोष दवारतो । ज्यां २३ । और अनेक केइ हुवा । तेरइ द्वारामें मयो बीसतारतो । मात पीता जिनराजरा । मुगत गया केइ समकीत धारतो । ज्यां २४ । मुल हदक ने मैं क्यो अलप बुद्धि नहीं अक्षर ग्यान तो । माफी करी गुनो वगसीए । ग्यानीरा वचन करुं प्रमाख तो । ज्यां २५ । तेसर साल सुहावणी । गुणी छे मुनीपतथी गुख माल तो ।

जेपुरमांए जडावने । चरणारो सरण होवो त्रिकाल तो । ज्यां०

दसाणभद्र राजानी ढाल लीख्यंते

दोहा । निमसकार नव पद भणी । होज्यो वारंवार । उतराधेन अढारमें । दसाण भद्र इदकार । १ । कैसु ढाल बणायने । सुणजो चित लगाय । हारयां नही सुरपत थकी । दीनो जग छीटकाय । २ ।

ढाल । कर असवारी राय संचरयांरे । आयो वन मझार हो । सुंजाण नर । विरामण इत उत डोलतोरे । भरमायो निज नार हो । सु० कोइ चतुर वीच्यारी ने चेतजोरे । १ । नरप पूछे तू किम भमेरे । कहनी थारो भेद हो । सु. हाथ जोडी कहे रायनेरे । रुसगया हम देव हो । सु. को. २ । भेद सुणी नृप चिंतवेरे । देखो इणरो राग हो । सु. तिरण तारण वीतरागनेरे । हुं भुल गयो निरभाग हो । सु. ३ । देव रागी गुरु लालचीरे । खरचे लाखां कोड ह। । सु. गाढी इणरे आसतारे वनमें भटके घर छोड हो । सु। ४ । नीरागी निर लालचीरे । मारा श्री गुरु देव हो । सु. तो हीव ढील करुं नहीरे । जाय करुं ज्यांरी सेव हो । सु. ५ । चतुरंगणी संन्या सजीरे । अंतेवर लेइ लार हो । सु० आडम्बर कर आवीयोरे । करवा जीन दीदार हो । सु. को. ६ ; हग्क हीएमावे नही रे । धरतो धरमनो राग हो सु. चरण मेटयां जिनरा-

बना हो। मारा मोह्या माग हो। सुजाण नर। को ७। सन मुख बेठा बीरनेरे। बोल्ले व कर ओड हो। सु. माजी में किन्नहन वंदीयारे। इम २ करे मुख होड हो। सु को ८। सब इह मन चिंतवेरे। फोगट घर अभीमान हो। सु गरव गमु हिव एहनोरे। किम वीप रहसी गुमान हो। सु को ९। देवे सीन्यां बीसतारनेरे। आप चाल्या सुर राय हो। सु आया मानव लोकमेंरे। इल वादल वीयो जय हो। सु को १०। इहतणी रीष देखनेरे। तुरत पाम्यो चीमतकार हो। सु मान रखे किम मायरे'रे। लेस्यु संजम मार हो। ११। भायो देवा सेवा करोरे। लागो हमारी बोड हो। सु दु रीष त्यागू आपवीरे। पाली करो मुज होड हो। सु को १२। या तो सगत न मायरीरे। बे मानी महराज हो। सु० सरपचो संजम लीयोरे। गरव हमारो दीयो गास हो। सु को १३। भौर करो किमही करे। थे मुख मस्तक मोड हो। सु. मैं हारयो तुम जीतयोरे। पाए पड़यो कर जोड हो। सु० को २४। पन भी गुरु महावीरजीरे। पन २ वारी माय हो। सु निज अपराध खमापनेरे। आया जिया दीस आय हो। स को १५। तसट सात्त महावजीरे। जेपुर सेले ध्यास हो। सु प्रथम चेत सुदी सप्तमी करी संमपूरण हास हो। सु को २६। मोठो इचको जे कयोरे। सुत्र सेती विरुध हो। सु मीछामी दुकर्ड तेहनोरे। करीजन कीन्यो सुध हो। सज्जास को १७।

मेगरथराजाकी लावणी लीखंते

देसी गोपीचंदरा ख्यालरी छे। मंतनाथ भन पाळले सरे। मेगरथ नाम भूपाल। समगत धारीपर उपगारी प्रजानो प्रतीपाल। सरणे आयो न मूकीए सरे। लीनी प्रग्या भाल हो। मेगरथ माराजा। पर उपगारी तारी आत्मा। धन धन म्हाराजा। जिनपद पायो प्रमातमा। आंकणी। १। सक्र इंद्र गेना करीसरे। धन मेगरथ राजान। जीव दया ज्यारे दिल वसीसरे देवे सुपात्र दान। दोय देव नही सरधीया सरे। आया धर अभिमान हो। मे २। एक वण्यो पारेवडो सरे। कुजो हंमकथाए। लारे लागो आनीयो सरे। आगे पखी जाय। मै भिरात मरणा थकी सरे। धसीयो खोला माय हो। मे. ३। धुंजतो ढक राखीयो सरे। देथिर मारी ओट। ततखिण आयो पाग्धीसरे। करना लागो चोट। हलकारा सामा हुवे सरे। ले हातामें सोट हो। मे० ४। धीर पसु समजाय थो सरे। नही जबरीरो काम। ज्यो चावेसो मागल सरे। मत लइणाको नाम। कोल देस्याम् मागीयो सरे। लेले हमपे दाम हो। मे० ५। भख माहरो पंखीयो सरे। छोडो चक्र सुजाण। गणा कसटसु लावीयो। मारे नहीं दाम सुं काम। भूखा मरता वापजीस। मारी नीकल जायली जानजी। मे० ६ लावो मेवा सुकडी सरे। ओर घणा पकवान। तिरपत होयने जीमले सरे। इम बोले म्हीराण। सरणागत किम दीजीए सरे। ए मुज जीवन प्राण हो। मे० ७। नही न्यू मेवा सुखडी सरे। नही भावे पकवान। मंस आहारी कुल आचारी। किम छोडू म्हीराण।

ज्यो नही छोडो पहने सरे । सब देम्यु मुज प्रभुजी । मे० ८ । फांसमेंस मगाय हांसरे । छोड हमारी केड । करमा पच पुष्पायरे सरे । मत कर इथारी छेड । म्हा बीर्यता नही मीलत । ज्यू प्रबल प्याह तेह हो । मे० ६ । दयावंत तु नाम धराव । करमेंन्या प्रर्यच । मंस परायो भामथा सर । खरच न लागे म स । करणा कर साचो तुज माणु । वनी थारो मंसजी । मे० १० । मसी वीचारी मोहीयोसरे । मुज हीलकरी बोल । ज्यारो कटारी पाळयो सरे देह मंस मुज बोल । इस कर हंसक बोलीयो सरे । सेठ बराबर तोलजी । मे० ११ । ज्याबो श्राजुताकडी सरे । पंखीधर दो मांय । कट २ ने मांस आपरो तकडयो दीयो मराय । नमी न डांडी दोलवी सरे । पक्षी नीचो जायजी । मे० १२ । देव हमारी भर दुखारी और नही मुज जोर । स्वर लोक सब मेला हुवने । करवा लाग्या सोर । देव कान अयह था सरे । प ठग थाझी थार हो । मे १३ । भं तेवर विस विस करे सरे । राव डासी दास । आयो कठासु पापीयोसरे । कर हमारो नास । सरा लोक सासे पडयाम । अब किमी जोवसरो आपुजी । मे १४ । विध विध कीनी पारखा सरे । चळीया नही सीगार । देव रुप प्रगट थया सरे । सुरकनो भलसार । हाथ जोड पार पडयाँ सरे । धन तुम छो भस्वारजी । म १५ । सुरपत प्रशंसा करीस । मे मानी नही सीगार । अक्कल्या करवा आपरीस । मैं कीनो दुख अगाद । सुखीया कैसा देखीयासरे । खमो खमो मुज अपराधजी । मे० १६ । देव गया दिवलोकमें सरे । करता वे वे कार । संगरूपी सुपर्यो

गणासरे । हुवा ज्यो समगतवार । सक इंद्र आगे कह सरे । तुम साचा मीरदार हो । मे० १७ । काल करीने उपना सरे । सुवारथ मीध मझार । तेती सागर पूर्ण सुख पाया । तिरथंकर पद सार । हथणापुरमें संजम लेने । पूंथा मोच मोजारजी । श्रीसंत प्रभूजी संत करी जे सरवे देसमें । मे० १८ । १६ स तेसठ भलो सरे । जेपुरमाए जडाव । फागण सुद पुनम प्रभाथे । सिध जोग गुरुवार । वे कर मुगत पद मागे दीजे तुम दीदार हो । मे० १६ ।

उपदेसी लीख्यते

देसी चेतन चेतोरे । चे० दसवेल जगतमें मुसकल मीलीयारे । दिल दीली सु चले सोदागर तन मंडलमें आयारे । मोल अमोल तोल नही । एसी चीजा ल्यायारे करो दलालीरे धर्म दलाली सुत्रमें चाली । जीनमत वालीरे । करो० आंकणी । १ । हितका हीरा प्रेमका पना । नेमनगीना झालीरे । मन निरमल । चित माणक मोती समग प्रवालीरे । क. २ । दान सील तप भाव खजाने । धर रोकडरी थेलीरे । मन मंजूसमें माल भरो । द्यो मूनकी तालीरे । क. ३ । ग्यान दुकान सडक पर कर जतनारी जालीरे । गुणकी गादी ततखका तकीया । सत सरापहवालीरे । क. ४ । मूनी महाराजा तपे तकनपर दीपे रुप रसालीरे । ग्यान ध्यान-रुजगार चल्या । श्रावक लेवालीरे । क. प । जसकी जाजम । ग्यान गलीचो । प्रेमका पडदा रालीरे । साच सीपाइ । प्रभू नामकी हुंडया चाली रे । ६ । क. । चले दुकान जैनकी जगमें । गयो अनतो कालीरे । तीन लोककी आरत आवे । दुकान भरी नहीं

वाडीरे । क. ७ । चोसठ साल अद्याव जेपुरमें । दूजा चेत मम्मारीरे । बिना दाम कोइ मास ले आवो । सतगुरु वोपारीरे । करो दलालीरे । क. ८ ।

धरजीकी ढाल लीख्यते

राम मेदनी छे । श्री भौर सोखावे चोस योकडा । महाराजा सुगत्की वाकी । सामीजी सुत्र वांचोजी । मुगत्कालचक्दरी भांकरवी । १ । श्री भौर बतावे भलीयां गलीयां । महाराजा सुगत्की सेरी । गुणवंता । २ । श्रीओ पग्घाट विषम पंथ पग्के । निजर अग्राम वैरी । गुणवंता सु ० ३ । श्री भौर बतावे बाग बगीचा । महाराजा सु० असवंता ४ । श्री भौर बतावे सहस सपास्य । महाराजा सुगत्की सेरी । तपसी ी० । भौर बतावे तीज समाधा । महाराजा सु सामी० ६ । सी भौर बतावे मोग मवानी । महाराजा सु वस ७ । श्री भौर बतावे सहस म्हसकी म्हाराजा सु । गुण० ८ । श्री पुरब सकत पुन्य करीने सेव मीसी गुरु केरी । गुण ९ । श्री लाणावारे सांकडी वायांरो साकर मारी । म्हा० १० । श्री चोसठ सास बेद जेपुरमें पहर भरज हे मेरी । सामीजी सामाभक्तोजी वायांमें तपस्यां गहरी । गुण ११ । श्री व कर बोड अरास करत है । ग्यान देवो हेरी हेरी । तपसीजी हाथ मसोजी । वायांमें तपस्यां गहरी । गुण० १२ ।

देवीलालजीरा गुण लीख्यते

देसी । गहरो फुल्यो हो हजारो गेंदो बागमें हो । बलीयारी हो दुनीचरजी थारा ग्यानभीजी मनडो मोयो मारो देख कुछ

बखाणकीजी । वाणी इमरत रस बरसावे । सुखसुकरमें जीम इमावे । सुण २ रुम २ हुलसावे । व. । आंकणी । १ । संप्र-दाय श्री हुकमचंजी । श्री श्रीलाल पूज प्रतापी । आतम संजममें थिर थापी । कुमत कुलेसणी जड कापी । व. २ । देवी लालजी दीवाकर लोकसेजी । ज्यारी मूरत सदासिव मोलमेंजी माणक । माणक ग्यान नगीना । बधव दोनू मात मगीना । चुनीलाल जडया जिम मीना । व. ३ । सामी सुमती अराधे । गुपती गोपवेजी । निरमल पच महाव्रत पाले । दोपण अहार तणा मन टाले । जिन मारगने जोर उजाले । व० ४ । कोई स्वमत परमत धारणाजी । बहुविध आगम अरथ पिछाण । निथसे भिन २ करे बखाण । गाले पाखडयारा मान । व. ५ । ज्यारी जोग मुद्रा हद सोवणीजी थारी मानली पूरत मनमोहणीजी । देख भवकजिन आणंद पावे । निरखत नैण तिरपत नहो थावे । सुरगुरु आप हरक गुण गावे । व. ६ । दीपे ससि जिम सीतल आत्माजी । नित ध्यान धरे प्रमातमाजी । गुण गभीर दया निध धीरा । निज कुल माय अमोलक हीरा । संत सरव प्यारा प्रभूजीरा । व ७ । देखो वडीए पुन्याइ जेपुर स्हर कीजी । सीलीया मुनी-वरजीरा व्रिंद । इमण मींठा मीश्री कद । दिन २ वरते इदक आणद । व० ८ । सम्मत १९ में चोसठ भलोजी । लाग्या धर्मध्यानरा ठाठ । तपस्या वायामे गेघाट जडाव जनम मरण घो काट । व. ९ ।

मुनीवरजीरा गुण लीख्यते

देसी । प्यारा लागो सुद्रमा स्वामी । मुनी गुण सतावीस धारी । नित ले नीरदोषण अहारी । छती रिध सपदा त्यागी ।

११। प्यारा लागे संत सोभागी। आंकडी। सतरा मेंद्री सत्तम पाले। नीचो देख देहलपग डाले। परमाघ्य बचावण रागी। प्या० २। तप तेज करीने दीपे। सामा म्हार्गा प्रीसा जीपे। सुरवीर बडा वेरागी। प्या० ३। ज्यामें ग्यानादिक गुण भारी। तीरण तारण पर उपकारी। सुभ ध्यान धरे महाभागी। प्या० ४। अडाव जेपुरमें गावे। सुण भविकजीवारे मन भावे। मैं तो मुगत रीजमें मागी। बाला० ५।

देवीलालजीरा गुण ली०

देसी। धनमझी मूके मोल। बडी पुन्याइ सिंघ सरपनी। बंछित कारज सरसेरे। म्हर करी मुनीश्वरवी पधारया दीसी हिसद्र सेरे। आज रंग बरसेरे आज रंग। म्हारो बाणी सुण २ हीवडो हुलसेरे। आ० आंकडी। १। पाट मीराज घन सीम गाज। बाणी इमरत बरसेरे। स्वात बूंद जिम सारी पुरखदा। भवप्या फरसेरे। आ० २। बाबो प्यारी न्यारी २ जिम दरपणमें दरसेरे। सुण २ भावक प्रश्न पूछे। बडी कदरसेरे। आ० ३। तपस्यां भारी। बहु नर नारी। कर कर कृपा करसेरे। भव भव संचित करम खपावे। सिव रमणी बरसेरे। आ० ४। जिन बाणी सुण सर सरस पाव। भव बल पार उतरसेरे। जेपुरमांय अडाव कहे। जो मन बस करसेरे। आ० ५।

कका बतीसी ली०

दूहा। सोरठो। बे कर जोड अडाव से सरणो भगनायरो। कर बतीसी फेर। विगम ध्याप दूरा हरो। १। कका कर्इ कर

चल्यो । लेसी कांड लार । धधामे धायो फीरे । जाम्नी नरभव हार । १ । खखा खाली जात हे । विगतामें दिन रात । निन मुतलब बोलो मती । याद करो जगनाथ । २ । गगा चुप रहीजी ए । दोष पराया देख । जोवो अपणी आतमा । ओगण भरया अनेक । ३ । घघा घर तेरो नही । तूं घरको नहीं होय । घर घर करता चल गया । राजा राणा जोए । ४ । डडा रडके कांकरो । आंख डाढके बीच । कूवचन रडके कालजे । कूकर्म रडके नीच । ५ । चचा चतुराइ करे । सानत निभन कोय । छेडो लेता सीदडी । मूंह कुत्ती जोय । ६ । छछा छाने राखसी । कितव अपणा कोए । माडे उगड नावसी । तसकर तुंबा जोए । ७ । जजा जुलम करो मती । दुरबल दुखीया देख । थिर नहीं समपत सायवी । वैरी होए अनेक । ८ । झझा झक मारो मती । गली गलीकमांए । लंपट वाजे लोकमे । इजत रहवे नांय । ९ । नना निजपर आत्मा । एक सरीकी जाण दुख किणने देणो नही । दया भाव दिल आण । १० । टटा टालो किजीए । नीच कुपात्र देख । मत छेडो पत जावसी । ओगण होय अनेक । ११ । ठठा ठग ठग खात हे । माल पराया आण । भारी पडसी आतमा । जम लेसी चिच ताण । १२ । डडा डायो होएने । कीनी काय सयाण । पूंजी खोइ पाछली । नवी न करी अयाण । १३ । ढढा ढिग बैठा नहीं । सत संगतमें जाय । धुकतो तोले वाणीयो । ए ओखाणो थाय । १४ । णणा नेण भुलायने । सब जग लीनो मोए । समपत वेस्यां सारखी । सुध बुध देवे खोय । १५ । तता तिरणो अपणे हाथ है । ज्यो सब राखे मन । सतगुरु साखीदार हे पावे सिव

मुख धन । १६ । थथा थायो उठावणो । खिण २ आठ आय । करणो है सो अबही करले । पाछो अदरीष भाय । १७ । ददा दारीनांकरे । दइ तप जप मांए । खासे पीये पहरखे । सारा पहली जाय । १८ । धधा धनके कारणे । मटके बेर छवेर । मारे ठग न चोरद्य । पटक उ डी मेर २० । नना नोपत मरणकी पज रइ त्यारु सु ट । घेरो लाग्यो कमको । किया विधि जासी छु ट । २१ । पपा पीडा पारकी । सुखी न जाणे कोय । बीते सोइ वेदहे । अवगरु ज्यो कोय । २२ । फफा फटा फुग्ग । बादल बीणी भनार । तीन् फाट्या अबघुरा । नेत्र फटक हुनार । २३ । बबा बबंझा बावरो । ज्यो‌इ थवे कलेस । ऐसो बोले समझ बने । देवे दिल उपदेस । २४ । भभा भारी होत है । निस दिन आठु कर्म । दसकी करले आतमा । ज्यो गम्ही पावे सर्म । २५ । ममा मुरखी राखीए । मातपिता बड मिराद । तीन विसेपे जाणीय । देवगुरु अपणो नाथ । २६ । यया अगमें देखलो । अपणो सगो न कोय । सुखमें सब कोमी रहे । दुखमें दूरा होय । २७ । ररा रेखा कर्मकी । टले हुवा दुखदाय । राजा रंक फकीर कौसीया । सकडे दुपराय । २८ । लला लेखा मागसी । कर्म करेगी बाप । रोपाइ नही छुटसी । सेसी पम्ला ताम । २८ । वबा बडा न बाजीए । सरगी पकर घाट । दसवी अदविन सेहमें । फेर अवसी खोट । ३० । ससा संका राखने । कीजे काम विचार । बिन संका बिगडयाँ गया । कुसिप कुमाज नार । ३१ । हहा हस हस बांधीया । कर्म निकाचित सूब । बिन भुगत्याँ किम

छुटसी । जासी प्रभव हुव । ३२ । १६ सें अठावने । जेपुर कटले वास । कक्का वतिसी करी । दुतिय सावण मास । ३३ ।

देवी लालजीका गुण लीख्यते

देसी । मानव भव लादो राज लादो । भूल मत जाज्योजी गुरु माने । विसर म० मैं अरज कराछा थाने । भू. । आंकडी । १ । जी आठ पहर हिरदामें राखु । चित वसीयो चरणामें । जी० म्हर करी मुनीवरजी वेगा । दरसण दीज्यो माने । भु० २ । जी जिनमारगने जोर दीपायो । संपरयो संता में धर्म ध्यानका ठाठ कराया रंग रंग छे थाने । भु० ३ । जी हरक हीयामें जबह होसी । आयां सुणस्या थाने । तेड सरज भलो उगमी । वाणी सुणस्यां काने । भु० ४ । जी दील दरीयो भरीयो तुम व्रिहे । खारो लागे माने । अंतराइ पूरवली आइ । दोस नहीं कोइ थाने । भु० ५ । जी संत सोभागी मैं निरभागी । याद करे कुण माने । जैपुरमांए जडाव अछता । दीया ओलंवा थाने । भु. ६ । जी खमो २ अपराध हमारा । माफी दीजे माने । खिम्या धमं तुमारो स्वामी । धन धन सब संताने । भु. ७ ।

समाइकका बतीस दोषरी ढाल लीख्यते

राग । सुण चंदाजी श्री मंधीर परमातम पासे जावजो । ए देसी । सुणो श्रावकजी दोप वतीसुंइ टाल समाइक कीजीए । चित लायकजी समता रसरा प्याला रुच रुच पीजीए । आंकणी । १ । विना फैम घरसुं चाले । जीवादिकने नही नाले । अे इरज्या में

टेटो घाल्लेगी । १ । मु बिन पूज्यां मासख्य घटे । जीव जंग दय बाए हटे । ए राजतणी भाड हैंरे । मु २ । मोडा आवे साज समे । इरयावह नही पडिकमसे । यो पडिकमणो प्रमाद गम । सु ३ । नाम समायक पदफलइ । क्षण ओगरी खबर नहीं । या सामायक किया रीत माइ । सु ४ बिन भरण इव उव बोले । बिन मायन मंक्य खोले । ए बिन पुझी परती ढोले । सु ५ । घरत लर ध्यान भरे । धम सकल क्रुष याद करे । संसार समुद्र केम तिरे । मु ६ । ममको गुरुरो नही सुचावे । बाता विगता लग जावे । याने सीखंता शंका थाव । सु ७ । बिन समज भाषा बोले । सतज निरवद्य नही तोले । ए म शर्मे कीचड डोले । ए केसरमें गोबर गोले । सु ८ । इव समायक सुध नही । माव समायक मान लइ । या बिन माता बेटी जाइ । या पिता बिना पुत्री थाइ । स ६ । एक मोरव नित सब कीजे नरमवरो लावो लीज । मला मुगतीरी साइ लीजे । मला दुर्गतरा ताला दीजे । सु॰ १० । महावजी मेपुरमांइ । हित सिख्यांरी ढाल घडी । घे समज लीज्यो थाइ माइ । कोइ राग धेगरो काम नहीं । सु ११

पालणो लीखते

बसी । मारी रंगतली । नेयारी नींद किसनथी हरी । जनक सिधारथ । विसलाजी मांय पालणो संचार गयो हरख उछाव । हीरालाल बढयांजी । चुनीलाल बढयो । प्रमुजीरो पालणो । भमक पडयो । झांकडी । १ । रवनारो पालणो न रेसम बाय ।

मांए पोढावे प्रभु जीन आण। हरा. २। सोनारा संवटा ने मोत्यारी लूम। किलक २ जाणे तोड लेउ झुम। ही० ३। पन्नारी पनडी न पाटूरी डोर। रीमजिम २ नाच न्या मोर। ही. ४। देदे हीडोल्या झुलावछलाल। गाव हालरीयान होय रया ख्याल। ही० ५। धन २ तुं तिसलादेजी मात। गोद खीलाया त्रीभूवन नाथ। ही० ६। जेपुरमांए जडाव कहे। दिन उगे प्रभुजीरा चर्ण ग्रिह। ही ० ७।

मुनीराजना गुण लीखंते

दोहा। पच पद प्रणमी करी। गोतमजी गुणवंत। गुण करवा मुनीराजना। मो मन इदकी खंत। १। देमी। हारे मारी धर्म जीणद सुंलागी पूरण प्रीत जोए। जाउ रे हुं जेने घर आसा करीरे लोए। हारे इण म' मडलमें पूज श्री रतनेसजा हुवारे प्रतापी। मुत्र केवलोरेलो। हा न' ज्यारो नान सणगो नहीं देख्यां नेण। निहालजो म्हम.रे मण। हरके रुप्रावल.रेलो। १। हांरे ज्यारे पाट वीराजे पूज श्र नित्रकजो। सातज्ञ माभाग चन्ण रनारे लो। हाजो ज्यारी म्हर नीजरसुं मालोय मुन त्रिंदनो। दासे रे यो स्हर मदा रलीयावणोरे लो। २। हारे काइ धन दीहाडो। वडा हमारा भागजो। तीनुरे सप्रदा समागम एखटोरेलो। हारे एकलेण वीराजे पाट। पुरखदा ठाठजो। स्मतरे सुत्र वेला लाग्यो चोमटोरे लो। ३। हारे काइ सास्त्रधारा वरसे इमरत नोरजो। पीतारे त्रिपत नहीं होवे आत्मारे लो। हांरे निज श्रवण सुणता प्रगटे प्रेम वैरागजो। समकितरे नीरमल। प्रखे प्रमातमा रे लो।

४। हारे कइ दीपरइ जीम कसी गोतम जोडजो। रवि ससिरे मानु एकत्र मंडलरेसो। हारे कांइ ग्याल तीरथ बेठ सनमुख भाए जो। हसीरे पारवडी दूरांथी टलेरे सो। ५। हारे सुखी समोप्ररणश्री वरषा बेस क्यानजो। सोपिथर दीसे मोडीसी वानगी रे हो। हारे कांइ तन मन हुलसे। देस्र मुनी दीदारजो। वीगसरे म ग कथा सुणी गरु ग्यानश्री रेसो। ६। हारे कांइ जीमी पुरसुदा। उठ सके नहीं कोएजो। ससारे लगरइ जिम वाग्रीक ग्दती रे सो। हरि कांइ नंदी सूत्रमें सुरता परदा मेइजो। सु गा जीम चूपे रम वासो जेइनीर ज। ७। हारे कांइ सरस समता। दीसे भ्होल सुखामजो। गम्र गतिरे वाधामें वाए। फल फीयोरे सो। हारे मुनी ग्यान गुफामें करता बेहव उपामजो। मालेरे सादसो सिंघ माइफीयोरे सो। ८। हारे ग्यारी कंठकलासु पीयार ग्यान मंडारजो। वाणीरे सुहासी फीरज्यु रे सो। हरि कांइ परमधीर गंभीर गुणरी खानजा। निरमल नीरागी गंगा नीरज्यु रे सो। हाजी मांरो तप जप संजम भरव रहो आधार जो। दीपाजो सिन धर्म कर्मसु प्रीतनेरे सो। हार मं तो भमिमानो मग्यानी निज हपात्र भो। प्रिम विम श्री तारीजे मो ग्मवनीतने र सो। १०। हाजी मेंतो कइ लम गाउ। गुण भनंत भपारजो। सुगरुरे पोते भो पार न पामीए रेसो। हाजी मेंतो भलप बुधी। भयाल मान मद छोडजो। सूस २ रे कर भोड परया गिर नामीए रे सो। ११। हारे कइ जैन धर्मरी सदा भलंकत भोत भो। रहजोरे सुख साता ग्यांव सींघमेंरे सो। हांजी कांइ जैपुरमांए

जडाव गुंथी गुण मालजो। पहरोजी बुधवंता सोभ अंगमैरलो।
। १२ । कलसः प्रमाध श्री गुरुदेवजीको । गुणवतारी दासए ।
म्हर कर मुज मुरख उपर। दीजै मुगत निवासए । १ ।

मुनीराजना गुण लीख्यते

राग पीचकारीनी छे। सुमत सीख हिरदामें मेली । कुमत कुपात्र दुरी ठेली हो । माराजा थांरी कीरतडी गरणाइहो देसा छाइ वो० आकडीः । १ । कीरतडी थारी च्यांरु दीस फैली । कोड जुगां जुग रहलीहो । मा. २ । ज्ञान गुपत थारो ग्यान अपुरव। मीप सुडारुनीकेलीहो। मा. ३ । आतम साधै । प्रवचन अराधः छोड दीयो प्रमादै हो । मा. ४ । संजम पालो सव दोपण टारो। जिन मारग उजवारो हो। मा. ५ । ६४ सालनै भरथोरै भाद्रवो । हरक २ गुल गावै होः । मा. ६ । वे कर जोड जडाव जेपुरमें । चरणा सीस नमावै हो । मा. ७ ।

सझाय लीख्यते

देसी । जीव रे तुं सील तणो कर सगः जीव रे तुं मत कर आरत ध्यान । विन भुगत्यां नहीं छूट सीरे ए निश्चे कर जाण। ग्या. जी. १ ।बांधै सोइ भोगवैरे। कर्म सुभासुभ दोए । सुख दुख रेखा आपणीरे । टाली टल्ह न कोए। जी. २ । हस २ कर्मज मचियारे । पर भव जाए वलाए । अब तुं आयो सांकडैरे। नास कठी न जाएजी । ३ । पोपी अपणी आतमारे । प्राण पराया लूंट वहलो लेमी चोगणोरे । किण विद जासी छूट । ४ । कर्म करै तु

एकल्लोरे। सबही नर सुणाए। सुखमें सबको सीरछेरे। दुखमें दुरा थाए॰ ब्री ५। निग्स वास्व निकारयेरे। सूरया छ छायारा प्राथ। सब सपबे सतावसीरे। फरसी सापासाय। सी ६। रोपाइ छोड़ नहीरे। कर्म क्लेसी आय। काय न राख केवनीरे। छेसी पसला ठाय। ब्री। ७। परफदे माझो नहीरे। उदइ हुवा दुख-दाय। फ्रक जाबे केवलीरे। कोइए न भाडो थाए। सी ८। मेपुरमांए महावजीरे। छासठ मद बैसाख। इम समजाव जीवनेरे। निज आतमरी साख। बीन० ९।

वीनती लीख्यते

देमी। बग पघारो म्हसमी। वेग पघारो हो म्हा मुनी। दीजे प्रम दयाल। धारक विरद बीच्चारने। वेगी करजो संमाल। वे मांकली। १। गाम अवाज हुवा मक्ष। हरक दादर मोर। इद्रके भाव नहीं। युद्द मचायो सोर। वे० २। कीनो अवीनय असातना। हे स छायारा नाथ। पत्नीए चोमासी ने खमछरी। खमाउ जोडी हाथ। वे ३। गुरस माप्ष माफी करो। अवस पघारो आप। बालक दुलदए दुवे। पण्क नहीं मा बाप। वे ४। बडा भीचार बडो करे। देखे नहीं परदोष। अवगुण सब असगा करे। उपजावे संतोष। बं० ४। आतमरी आसा पवी। पेर करे। उपजावे संतोष। बं० ४। आतमरी आसा पवी। पेर फ्से नही छेर। पर उपगारी आप छो। करसो मेपुर सहर। वे० ५। थोडा में गबी वीनती। मानो पभु सुजाण। मेपुरमांए महावन दीजो दरसथ आय। वे ७।

चनणमलजी म्हाराजाना गुण लीख्यते

देसी प्यारा लागो सुद्रमा सामी । मुनी ग्रीचरत जेपुर आया । सारा सतनकुं संग लाया । कर जोडी पड नित पाया । अव आणदरग वरसाया । आंरत । भव जीनांरे मन भाया । आं० १ । म्हाने ग्रस २ ग्रसाया । इतना मोडा द्रस दीराया । देखी रोम रोम हरखाया । आ० २ सेवग न कइए विसारो । ऐसो निरध नही छे तुमारो । प्रतिपालक नाम धराया । आ० ३ । कीरपा कर वाणी सुणावो भव २ की तपत मीटावो । नरनारी व्होत उमाया । आ० ४ । जडाव जेपुरके माह । दरसणकी दोलत पाइ । छासठ साल हरख गुण गाया । आ० ५ ।

पार्सनाथजको स्तवन लीं०

देसी पनजी मुडे वोल । भामा सुत पत राख हमारी । हुं छुं सेवक थारोरे । भव दुख भंजन । नाथ निरंजन । ग्रीद ग्रीचारोरे । १ । पार्स प्यारोरे पा० एक पलक न विसरु नाम तिहारोरे । पा० । आंकणी । तु मुज मात तात वड भिराता तुं सायव सिरदारोरे । तूं ग्रमेम सुग्य ग्रलवेसर । द्रद्र हमारोरे । पा. २ । काटो कर्म भर्मकी वेडी । जीम हुवे छुटकवारोरे । लीनो सरणा चरणको प्रभुजी पार उतारोरे । पा० ३ । आठ पहर हिरदामे राखुं ध्यान एक प्रभु तोरोरे । तोह न रीजे भीजे प्रभु । तु निपट कठोरोरे पा ४ कामण गारो । जगतसुं न्यारो । मनहर लीनो मारोरे । ज्हो चमक जिम प्रीत लगावे । कपटि ठगारोरे । पा. ५ ।

पवली वाव समे नही पाखी। रह न सके मन मारोरे। वीसपी ठ थ नीस केड़ चोस्। आ संगायव थारोरे। पा० ६। पाकर विन कुव करे पाकरी। विन पाकर पत केरोरें। हम थाकी मोए हाज राखो। कर क्रम मलरोरे। पा० ७। गल मुख नाम मृप्यो प्रमु तेरो। भव कीजे दीदारोरे। म्हर करी मुज सामी सायव। निभर गुदरतोरे। पा ८। सुप पख सावय पहलो प्रमुजी। वेपुरस्दर मवारोरे। पासठ साल अरज करे नित। मजन तुमारोरे पा० ६।

जीवाजीरी ढाल ली०

देसी। मैं मखल रोपथा लीयो। हारे जीवा दीन गमास्यो खायन। तु तो रात गमाइ सोयरे। जनम प्रमादे हारीयो। तु तो मठो कर्लदर होएर। चेत सके तो चत आ। थारो जीडीया घुगड़ जाव रे। चेत तोन सतगुरु इसा देवरे। चे०। भांकशी। थारो कुम्म बपयो सब स्वारथी। थारो पुन खजानो खासरे। रीतो कर विटमसी। थारी कोए न पूछे बातरे। चे० २। हांरे थाने जोग मीस्योरे दस बोलरो तु तो पुद्गल मर्म मीस्यएरे। दुलम नर भव पामीयो। थारे पडीयो पासे हारसे। चे ३। भलो पाव पची होइ मीली। तीजा मीलीया के थाप थवररे। दगो करी धन मु टसी। थारी कुछ करसा खबररे। चे ४। तु तो वीस कसाए करपावली। तु तो मावना मन सुप माएरे। समगत सुप करास से। थारो जनम मरण मीट जाएरे। चे० ५ हांरे जीवा मोस्य निम्रामांद पडो। थारे सत्गुरु चोकीदाररे। हेला देए जगा-

वीयो । तूंतो अनइ चेत गीमाररे । चे. ६ । हारे तोने धर्म चिंतामण पामीयो फलीयो कलप विरछ, चिता वेलरे । ग्यान दीयो घटमें कीयो । यातो तेल जीतंड खेलरे । चे. ७ । थारे सरधा सुध परुपणा । यातो किरीयामांए कसुर । तीनइ सुध अराध ले । थारे सिव सुख नही छे दूररे । चे० ८ । ओगणीस वरस छासटे । वद पख सावणमाएरे । जेपुरमांए जडावजी । इस आतमने समजाएरे । चे० ६ ।

सुमति कुमतिको चोढाल्यो लीख्यते

दोहा । देव नमु अरिहंतने । सिध संकल भगवंत । आचारज उवभायने । प्रणमूं संत म्हत । १ । सुमत कुमत दो अस्त्री । प्रीतम चेतनराय । मांहो माइ जगडती । समकित साख भगाय । २ । राग । कोयल बीलीजी हजारी ढोला बागमे । घर आवोजी बाइजीरा म्हलमे । ए देसी । सुमती घटमें आवे । या भात २ प्रचाव । पिय मूलदाए नही आवे जीवन । ममाजवोजी मारा चेतनराजा जीवने घर लावोजी मनमोवन स्वामी जी. । आकणी । १ । सुमत सीख नही लागे । यो [illegible] २ ने मागे ! या [illegible] प्यारी लागेजी । सम. २ । आठ पहर रग भीनो । ना जाणु काइ कीनो । या भव २ में दुख दीनोजी. । स. ३ । छाने २ आवे । या चेतनने भरमावे । आ नरगनीगोद रुलावेजी. । स. ४ । पुन खजानो खाती । या पुदगल कर सराती । आ उलटी चाल चलाती जी० ॥ सम० ५ ॥ या ले कामणगारी ।। केइ ठगीया नर संसारी ॥ सीखावण दे दे हारी जी० ॥ सम० ६ ॥ धोको दे बिल

मावे ॥ मो मदका प्याला पावे ॥ मा बंदर जेम नचावेजी० ॥ स० ७ ॥ कुमत लपट्या लेवी । सुगतीसु पाछे छेवी ॥में वेठ सीखावण कहीजी० ॥ सम० ८ ॥ कुमत कपटनी कुडी ॥ या पटके दुरगत उडी॥मा मकस सीखाव मृ हीजी० ॥सस ६॥ अड्डाव सेपुरमें गाव ॥निज चेतनन समझावे ॥प्रीत ममलमराम रमावे जी० ॥स १०॥

दोहा ॥ कुकड मकड कुमती कहे ॥ करने भाम्यो लाल ॥या कुब माइ पापकी ॥ तू बठो पर में घाल ॥ १ ॥ चाह्य मागती मायने ॥ बस बठी पटनार॥ नीकल मरा पर मकी ॥ नहीतर कठ सुवार ॥ २ ॥ परखी पिउको स्यापीयो ॥ पांच पंचारी साख ॥ मासु किरतमयाएरा ॥ किम बोले उपे नाक ॥ ३ ॥ मुख मीठी दिरद कडक ॥ नही थारी प्रतीत॥ बाप माइ छोड नदि ॥फिर २ हुइ फजीत ॥ ४ ॥ चउन कह सुमती सुखो ॥ कांइ सीखाउ तोय ॥ मत हको पत जावसी ॥ सम सोभा होय ॥ ५ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

थोडो सो मास बारा कममें म्हाराजा ॥ए देसी॥ माइमु भरज करया जाणी ॥चेतनजी॥ माप छो चतुर सुजाण हो ॥ गुणवंता ॥ एमा भ्रम न कजीर माराज ॥ लोक हांसी घर हाण हो ॥सुण० ॥कुमत संग छोड यो चतनजी ॥ मांकणी ॥ १ ॥ परखी परखी कारन ॥ चे कुमतमु कर रया कलहो ॥ गु ॥ चिव चोरी मन लेषीया ॥ म्हा इसमु रया मन मसहो ॥ सु ॥ कु ॥ २ ॥ या सु षी धुल पुरसीयो॥म्हा में सु पुरस्यो तल हो सु दोस न दीजे मोरले ॥ पीत परास्तसु बडरो खेल हो ॥ मत०॥कु ३॥

कुमतीरा भरमावीया ॥ चे० क्यूं छिटकाइ मोएहो ॥ चो० निन अवगण पीया परहरी ॥ चे० भलाहनकेसीलोए हो ॥ त्रु० ॥ कु० ४ ॥ जोड जनमी आपरे ॥ चे० तेतो व्हन कहाए हो ॥ गु० परीए परणावो एहने ॥ चे० आगी सासरे जाए हो ॥ म० ॥ कुं० ५ । फिर परणाउं दूसरी । म्हा० समकित छोटी बेन हो । गु० । हिलमील रहस्यां दोए जणी । चे० आप उडाओ चेन हो । गु० । कु० । ६ । कुमतीरी संगत छोड द्यो । पी० आवो हमारे म्हल हो । गु० सरगमें सका नही । चे० करो मुगतकी स्हल । । गु० कु० ७ । ज्यो थारा घरमें पदमणी । पी० तो किम परण्यां मोएहो । गु० वीना वीच्यारा जे करे । चे० लोग हमाइ होएहो । वु० । कु० ८ । जडात्र कहे जग जे वडा । पी० माने सुगुरुनी सीख हो । गु० त्रीयामें तीरसी घणा । चे० करसी मुगत नजीक हो । वु० । कु० ९ ।

दोहा । म्हो राजानी दीकरी । कुमती एनो नाम । आठ थकी लारे पडी । छोडां होऐ कु नाम ।१। बाप भाइने भाणजा । काका बाबा पूंठ । ज्योवा जाए पुकारसी । तो लेसी खजानो लूंठ ।२। मती मटानो नाथजी । तुम घर रहो निसक । धरमराएसो कोपमी तो काडे इणरी वक । ३ ।

ढाल तीजी.

देसी । सीख सुध मानोरे सतगुरुकी । बीलख वदन कुमती कहे हो । चेतनजी । मारा भव भवरा भरतार । सार अब कीजे हो । पीतमजी ।१। पहली लाड लडावीया हो । पी० अबकुं तोडो

तार। समम्ह सम्ह दीज हो। प । २। कमे हमारे चालता हो। चे० चे छदीय न सोपीकार। सार से चाल्यो हो। पी०। ३। प्यारी लगती आपने हो। चे० कइए मुसदीरा काम। नाम नही लेवो हो। पी० ४। मीठी भोजन जीमता हे। चं० थ करता सनग सांग। माग मत खावो हो। पी०। ५। लुग सपारी एलची हो। चे० पारा दरपण रखती हाथ। साथ नहीं छोड़ हो। पी०। ६। रंग म्हलामें पोडता हो। चे चे करता मनरी जोख। सोक म्पु लाग्या हो पी०।७। चोपड पासा खेलता हो। चे में आती हुमसु जीत। प्रीत नही छोड़ हो। पा । ८। घर बरोसे आखता हा। चे में रहती सदा हजूर। दुर नही खाउ हो। पी० ९। गायक था सो उठ गया हो। कुमनीजी। खाली पडी दुकान। बिग्या मवडकोहो। कु०। १०। इतना दीन बाखी नही हो। कु पू चनड में चीर। सीर धारी चुको हो। कु०। ११। गुरु मुख आय बडानमी हो। प आ करमी रंग चीरंग। संग मत कीजे हो। चे १२। सुमत सुपात्र अम्तरी हो। चे राखा जिणसु रंग। म्यान रस र्पैग्र द। पा १३।

॥ ढाल चोथी ॥

दमी। गोनिचंद लछ्य ज ल फकीरी लय द राजन। कर कुमीयारी चेतन मारी। कीयो सील सीखगारी। कर केसरीया उरदोया जब। कुमती आए पुकारीजी। सुख चाप हमारा। समती भरमायो प्रीतम माण्रो। डर नही राख्या कोइ पाण्रो।

सुण पीता हमारा सु० । आं० १ । मो मछराल दुष्ट इम बोले । करने आख्या राती । देख हवाल करुं चेतनमें । धुजावे किम छातीजी । सुण सुता हमारी मान मोहू ए चेतन रायरो । सुण पुत्री हमारी गरव गालु ए चे० ।२। सात कर्मसु सला बीच्यारी । राखीज्यो हुसीयारी । देखो अब तुम हाथ हमारा । केसे करा खुवारीजी । सुण भिरात हमारा मान मो० ३ । क्रोध मानका दीया मोरचा । त्रिसना तो पधराइ । पांप अठारा दारु गोला तोपा दीनी भराइजी । सुण० ४ । राग धेग सिन्यांका नायक । लोभ मुसाय पखारी । कपट उकील तुरत भीजवायो । करो बात सब जारीजी । सुण० ५ । पुत्री हमारी केम बीसारी । दुजो परण्या नारी । सनमुख आवो । चूक बतावो । देवो सबूती सारजी । सुण चेतनराजा पुत्री प्यारीरे मारा जीनसे । ६ । कुमी हमारी परण्या नारी । करस्युं मनको जाण्यो । हुस हुवे तो चडकर आवो । चुकूला नहीं टाणोजी । सुण दुत भुतडा जाजे सुदोरे कहीजे स्वामने । ७ । ज्ञानका घोडा घोडा चीतकी चाबक । बीनय लगाम लगाइ । तप तरवार भावका भाला । खिम्या ढाल बधाइजी । सुण नाथ हमारा हुटरे चडाइ चेतन रायरी । ८ । सत सजमका दीया मोरचा । कीरीया तोप चडाइ । मभाय पंचका दारु सीसा । तोपा दी बीचलाइजी । सुण० ९ । राम नामका रथ सीणगारया । दान दीयाकी फोजा। हरख भावसे हाथी होदे। बेठा पावो मोजाजी सुण० १० । साच सीपाइ पायक पाला । सबरकी रखवाला धर्मराय का हुकम हुवा जब । फोजा आगी चालीजी । सु० ना०

धर्मराए तो भाग माखी । पाछे थतन राजा । म्होराएकी फोज हटाइ । बाजे बसख बाजाजी । मु० ना० १२ । ऊपर था सो फंगव लागां । सेठ सुरा धीरा । हमती कुमलायी हम मोले । मरर्यां बाप ने बीराजी । सुख नाथ हमारा । भास टूटी नीसासा नाखनी । १३ । तीरथ थारु तीर चलाया । सबरा २ समयाना । मरयो मादलीयो । गोठ बीखरी बरताइ सुखसाताजी । सुख नाथ हमारा बीच धुरे थतन राएनी । १४ । पहला दखीयो म्हो म्हीपतने। पछे सत्तु मध । धीपए दीनी धरमरायजी । फेरी सरव दुखमनजी । सुखना । १५ । करम हर्यीने केवल पाया । मुगत गया ततखल । सदाव करे ममती चेत नर । बरस्यां मंगल मालजी । यें सुयो मन धीवां । सुमती मराघो गुपती गोपवो । १६ ।

। कलस सुमत हमत नहीं बाद कीनो । नही लीजाम्यो पीथए । असत कलपना सबंध सोडी । समजायो नीज धीवए । । स । १ । छासटसास । चोडम्ल मोडी । जपुर सहर मझारए सुतीए सावल धुध पखनी । तेरसने रवीवारए । ते २ । अक्षर पदक्षर रहा गाथा । बीना बीचारो कोएये । आयो वे तो वियरत खोने । मीछम्यां दुकड मोम्ये । मी ३ ।

॥ राखींको स्तवन् लीख्यते ॥

देसी । गोपीचदरा ख्यालरी छे । समगत साची बेन भावजी । केवल सोम्यो वीर । तीज राखडी आवसी । मारे ब्यासी सन्यां वीर । सतखा सहु बाटसु । बीमाउ खाजा खीररे । मरा केसल वीरा हस २ बांद थारे राखडी । आंकरी । १ । रख्यांकी

राखी करु सरे । तपस्यांका नारेल । समताकी सुपारी मेलु । लूग एलची फेर । चुंप करीने चोपडो सधर ल्याउ न करु देररे । मारा के० २ ।। एमी संजोउ आरतीसरे । करुं सील सिणगार । पहर ओडने पीयर जाउं । केवल वीरो लार नेम धरमकी नावतीराउं वेठ उतर जाउं पार रे । मारी समगत वाइ चाल मीलाउं मुक्ती माएसे । ३ । धीरजकी धरती करुसरे । चारीत चित्रमाल । दया दलीचो गुणकी गादी जेणा जाजम ढाल । मंगल धाउं वीर वदाउं । भर २ मोत्यां थालरे । मारा के० नीत नीत आवो मारे धारणे । ४ । समज सार सेवा वट्रसरे । वीया वीवेक वीच्यार । समरसीरो लापसी सरे । ग्यान घीरत गुणकार । आट करमको करु चूरमो । मइमा मग दस वाररे । मा० ५ । खीम्यारी करु खीचडी सरे । संजम चावल दाल । गुपतिका गूंजा भरुंस रे । करणी करु कसार । जीमें मारा भाइ भतीजा । सुमती को परवाररे । मारा. ६ । एसा वांदो राखी फुदा । तीलक चडावो सीस । पांच ग्यानकी मोर असरफी । वेनड दे आसीस । दान सील तप भावानास । कोइ पूरो मन जागीसरे । मारा. ७ । वेन भायांरी अविचल जोडी । कदीय न होए वीजोग । मीली २ ने वीछडे सरे । ए करमारो रोग । अविचल थान मुगतपद पावो । कदीय न करणो सोगरे । मारा. ८ । ओगणीसें वरस छासठ सरे । जेपुरमें वरसाल । दूजे सावण सुद पख पुनम । करी संपूरण ढाल । जडाव कहे ए भाव राखडी । करता मंगल मालरे । मारा. ९ ।

॥ च्यार सरणा लीख्यते ॥

दस्त १ हसतीगीरो लीजे नाम । पहला मंगल अरिहंत देव । चोसठ इंद्र सारे सेव । मलो दीखायो मुगती पंथ । सरणा तुमारो अरिहंत । १ । चोत्रीस अतसें पांत्रीस वाण । सदा सासतो केवल नाण । घाती कर मारो कीयो अंत । सरण २ । राज तजी म्हा व्रत लीया । दोष अठारा दूरा कीया । बारे दीपे भगवंत । सरण ० ३ । समोसरणकी रचना भली । देखणकी भावे मन रली । दस लाख केवली सो कोडी संत । सर ३ । जगन तीर्थ कर बीस कया । उतकस्टा सत रासो भया । सेवमने तारो भर संत । सर । ४ । मंगल दूजो । चाल मगद देसमरे । राजगीरी नगरी भली । दूजे मंगल रे । सिध अस्ट गुण गाजीया । अरठा भो गुणारे । ओतमें ओत वीराजीया । केवल ग्यान बरे । लोका लोक प्रकासीया । लोकां लोक प्रकास कीनो । नही कोइ आवण जावण । आठ करम खपाए सीधा । लेनो सरण सुखाय ए । ले १ । तीजो मंगल । चाल आदए आद । आद जिये सद । ए चाल दे । तीजए तीजए साध म्हंतनो । गुण सताइस दीपताए । सावए साध सुगणनो पत । कठण परसा जीतताए । वीचर ए २ भारत देसके आप तीर परतारवाए । उतासो वीचरे भारत देस मांह । दीपावे जिन धरमने । लिम्या आप संतोप संजम । तोडे आई करमने । तोडे । जिने अराधी ग्यान लीजे । दीजे सुपत दान ए । एसा सुनीको सरण लेतां । पावे भविजन थान ए । पा. १ । चोथो मंगल । चाल दूजो मंगलरी दे । चोथो मंगलरे धरम

दयामें भाखीयो । भव जीवारे सेठो हीयामें राखीयो । अणु कंपारे समकित लकसण जाणीए । करुणा कररे धर्मी पुरस पीछाणीए । लीजे पोखधरे कीजे खतम खामणा । च्यारु सरणारे पलक पलकमें लीजीए । अभए सुपात्ररे । सव प्राणीने दीजिए । उ. अभए सुपात्र दान मोटा । केवली भाख्यां दोएए । जेपुरमांए जडावकु । सरणा नित नित होए ए । स. १ ।

श्री मंधीरजीरो स्तवन लीख्यते

देसी गुजराती तागारी. । धन धन खेत्र वीदेह प्रभुजी जडड बीराजे सायब श्री मींद्र हो राज म्हाराजा ।' जठ. वारे पुरखदारा ठाठ । प्र. नाटक नाच देव पुलंदरु' हो राज । म्हा. १ । सीरपर बीरख आसोक प्र. फीटक सिंघासण पगतल छाजतो हों राज । म्हा. २ । वाणीरा धुकार । प्र. जाण भाद्रवो गहरो गाजतो राज म्हा. २ । सुण समज भव जीव । प्र. देखी पाखडी दूरासु ला- जता हो राज । म्हा. छोडी मूल मीथ्यात प्र. हाथ जोडीने सेवा साजता हो राज । म्हा. । ३ । दरसणरी अभीलाख । प्र. नाणी पुणवाने त्रसे जीवडो हों राज । म्हा. । हु छु अधम अनाथ । प्र. भाग वडाने मीलसी पीपडों हो राज । म्हा. ४ । नही जाणु तुम माग । प्र. सनन मुख आइने सेवा किम करु हो राज । म्हा. मारग ओगट घाट प्र. नदीए पूराणी । पाणी किम तीरु हो राज । म्हा. ५ । वालम रया परदेस । प्र. सार सेवगनी बोलो कुण करे हो राज । म्हा. हाजरने दीया तार प्र. दूर रहेसो कोनी किम तीरे हो राज । म्हा ६ । इच्छा हमारी एम । प्र.

गांय पखडने त्याठ माकने हो राज । म्हाराजा पर्श्व म्हलीने रहु र्या कने हो राज । म्हा भमरछंदो भवनीत । प्र दुरवल दो-मागीरी सज्या भापने हो राज । महा० ७ । खमज्यो मुज भपराध । प्र० माफी करीने मानो वीनती हो राज । महा० नही मागु रुजगार प्र० सिव सुख दीजे डील करो मती हो राज । महा । ८ । सवसर साल रसाल । प्र समत १६ से जेपुर सहरमें हो राज । महा चे कर जोड मजाव । प्र गाय सावय सुख ठंडी सहरमें हो राज महा । ६ ।

श्री मधीरजीरो स्तवन ली०

। देसी खेत्र विदेह मीगाप्रीपाजी कांइ भी मिंद्र जिनराए । श्री मरत खेत्रमें में वस्याजी माख भायो किम दिद थाए । जी गुणवन्ता प्रमूजी । मा पर महर करीज्योजी राज । किरपा कर दर सण दीजोजी राज । गांकणी । १ । त्याठ तीरथ भापरजी का । कर नैडा कद दूर ।जी कद मानह गीखतीमें गीखो तो राखो क्यू नी हजूर । जी २ । नग न्याय नेह गमोजी । थांरे दुर न थाय राय । दोस नही प्रभु भापरोजी । मार पेढारी कन्तरायजी ।३। गुणवंताने वातस्योजी । नही इदकयरो काम । पापी पार उधारसो । थांरा रहसी जुगा जुग नाम । जी ४ । भाठ पहर हीरदामें रासु । मुझ नही सीवा मात । दरसण किम देवो नही । या इचरज-वाली वात । जी० ५ । रोगादी मुदर्या तिरस्कायी कांइ । जनम मरणकी कोड । भारत हद भावे नहीजी कोइ येसी वसाओ

ठोर । जी. ६ । सडसट साल सवा वणीजी । कहे जैपुरमांए जडाव । और कछू मागूं नहीजी । थारा दरसणरो गणो चावजी ।७।

उपदेशी लीख्यते

। देसी तूह २ याय आवजी द्रढमे० जोवोजो ज जगतका तनक तमासा । हे तन. जूठ सब आंसा हे तन. सूपन के सारासा जोवो आं. १ । देहथ लेजो परण पदारो । दे. अदवीच होए गया जंगल वासा । जो. २ । पूरे मासे पुत्र जलायो पू. भूम पडंता नीकल गइ सासा हे भू. जो. २ । पावडीए चडता गिर पडीयो । उड गया हस पडी रही आसा । हे उड गया हंस धरी रही आसा । जो. ३ । जुगत करी जीमणने वेठो । भू. रह गया हाथका हाथमे गाण्ग हे० ४ । कार्या माया बादल छाया । का. गले मीले जिम पाणी पतासा हेग. ५ । अंतकाल एक सरण धरमको अं. प्रभूजी समर ले सास उसासा हे प्र. ६ । जो. कह सडसट साल जडाव जेपुरमें । कहे. देख देह मोए आनत हासा दे दे. जोजो. ७ ।

पुज्यजी महाराजका गुण लीख्यते

देसी कूण जाणे पराया मनकी । मनकी तनकी लगनकीजी कुंण जाणे पूज थारा मनकी । आंकणी । मैं अरज कराछा थाने अब दरसण दीजो मानेजी । कूण. ।१। थे ग्यान गेले होए आजो। थाका सीरव संग लाजोजी. कुण. २ । थाने चार वरस होय आया । माने त्रस २ त्रसायाजी कुण. ३ । कांइ आप बड़ा उपकारी

करणीमें कसर हमारीजी कृ ४ कांइ तारक बीरद बीचारो । मारा अवगुण मतीय चीतारोजी । कृ ५ । मैं गुनेगार छु थारा पे मवजल तारणहाराजी कृब ६ । मेवाड माळवो प्यारो । जेपुर किम लागे खारोजी । कृब ६ । ये समी सरीखा राखो म्हाने एक नीजर कर भाखो जी कृ ब ८ । थारा दरसणकी बलीहारी थाने याद कर नरनारीजी । कृ ब आये पुज या ६ । अब वाणु कीरपा थारी । पूरीजे आस हमारीजी । कृब १० । वदाय जेपुर के माह । नित करजें दरसण वाहजी । कृब ११ । इतिसंपूर्ण ।

। चोवीसी लीख्यते ।

हे प्रमात्म उठ श्री संत श्रीचंद का हरक २ गुण गाउ । रीखब अजित संभव अभिनंदन । सुमत पदम उर ध्याउ । सुपारसचंद्र सुवध सीतल श्री । चरणा सीस नमाउ । प्र १ । हंस वासश्री । वीमल अनंत श्री । धर्म संत दीस ध्याउं । कुंथ अरीमल्ली मुनि–सोवर तवीक । दरसण नित उठ चाउ । २ । नमी नेम पारस म्हा वीरजीरी । सिरपर आंण धराउ । वरधमान गुणधर गुणमाला । चपता पाप पुलाउ । प्र ३ । भव समुद्र में भमती पाइ । धर्म नाव उराउ । हाक हद सतगत उपगारी । भरता पार पोहाउ । प्र ४ । सु श्री धर्म दीप में प्रगटी । उन्नत दीप दीप थाउ । नी जेपुर माए अवास करत हे । तुम गुण सागर नाउ । प्र ५ । इति

———